Coperta : DAN MATACHE

Lector : RODICA BRETIN

Tehnoredactor : VALENTIN CARAGHEORGHIEV

© EDITURA BARICADA, sucursală a Grupului de Investiții și Programe, Str. Domnița Anastasia nr. 17, București, 70623, România

© EDUARD VICTOR GUGUI — 1991

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, integrală sau parțială, prin orice mijloace, efectuată fără consimțământul autorului și al editurii este ilegală și constituie un delict sancționat de Codul Penal.

ISBN 973-9081-03-7

Tiparul executat sub comanda 10377
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București

EDUARD-VICTOR GUGUI

ADOLESCENTE LA PIAN

Roman polițist

EDITURA BARICADA
BUCUREȘTI, 1991

Mamei mele, Elena

1. VINERI

Avionul venea din Atena. Pentru funcționarul de la vamă era cursa de la orele 22. Toamna fusese lungă și călduroasă, dar în ziua aceea, vineri, termometrul coborîse aproape de zero. Noiembrie debuta cu frig, ceea ce pentru pasagerii veniți din sud nu era deloc plăcut.

Călătorii începură să treacă printre barierele porții nr. 3. Funcționarul de la vamă avea aproape cincizeci de ani, se numea Tudor — Dorel cum îl strigau colegii — avea o soră, fată bătrînă, un motan, botezat Cadudal și o garsonieră pe șoseaua Colentina.

La orele 22,25 terminase de verificat ultimul călător și se îndrepta spre birou pentru a încheia procesul verbal. Pe drum, în fața ghișeului de schimb valutar, ridică de pe jos un batic imprimat cu imagini de pe Acropole. Intră în toaletă. Urină. Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Simți un miros înecăcios. Se întoarse spre cabine și în acel moment zări pantoful negru de uniformă. Pantofii aceia îi poartă numai fetele cu picioare lungi, stewardesele. Împinse ușa și descoperi cadavrul.

Pînă atunci văzuse așa ceva doar în filme. Femeia zăcea cu fața în jos, pe mozaic, de-a curmezișul cabinei, cu picioarele îndoite spre interior. Fruntea și părul îi erau năclăite de apă murdară. Mîna stîngă, pe care strălucea o verighetă prismatică, strîngea colacul closetului, în timp ce dreapta îi era prinsă sub corp. Jacheta uniformei se murdărise, iar bluza îi ieșise din fustă, care era ridicată mult deasupra genunchilor. O șuviță roșiatică se prelingea dintr-o gaură neagră, sub omoplatul stîng. O gaură de glonte.

Funcționarul de la vamă înjură, se trase instinctiv înapoi, se privi din nou în oglindă și se sperie de fața răvășită pe care o vedea. Își descheie haina, eliberă nodul de la cravată, băgă capul sub robinet, stătu cîteva minute, după care ieși, împleticindu-se.

Treizeci de minute mai tîrziu, aparatele foto ale judiciarului imortalizau vespasienele aeroportului Otopeni ca pentru o pagină specială în cotidienele de mare tiraj. Femeia era brunetă, tînără, construită robust. Doi bărbaţi în halate albe adusesră o brancardă şi o rezemaseră de perete. Medicul îi scoase jacheta şi pipăi locul de sub omoplat. Pe bluza albă, pata roşie semăna cu o ştampilă enormă. Cîţiva grăniceri îndepărtară curioşii. Vreo zece fete şi cîţiva piloţi se uitau năuci la aceea care, cu o oră înainte, le fusese încă colegă.

Un bărbat în trenci alb apăru lîngă medic şi se aplecă să vadă mai bine. Făcu un semn altuia să ridice un medalion de aur. Bărbatul, care ridică medalionul şi care răspundea la numele de Silvestru, îi întinse şi portofelul maron pe care-l găsise în buzunarul stîng al jachetei victimei. Bărbatul în trenci îl desfăcu, scoase din el o chitanţă de telefon pe care era notat un număr din şase cifre, o mie cinci sute de dolari şi o poză color, din cartonul căreia victima lansa un zîmbet artificial, ambalat într-un bikini negru. Era încadrată de două fete superbe, în valurile unei mări de august. În despărţitura mare a portofelului găsi paşaportul şi o adresă însoţită de un nume, amîndouă mîzgălite pe un fragment de şerveţel. Medicul confirmă moartea violentă datorată glontelui. Femeia fusese bruscată pentru a intra în toaletă, împuşcată din spate, la mică distanţă, şi tîrîtă în cabină. Moartea fusese instantanee şi se produsese de patruzeci, cincizeci de minute. Bărbatul în trenci se aplecă spre urechea medicului şi îi şopti o întrebare. Acesta întoarse victima, după care îi dădu un răspuns afirmativ.

Un al treilea bărbat, cu pălărie neagră şi haină de piele, îşi făcu loc printre cei care priveau. Scuturâ mîna bărbatului învelit în trenciul alb, scoase din buzunarul de la piept o ţigară „Carpaţi", pe care i-o aprinse cel ce răspundea la numele de Silvestru, apoi se aplecă asupra cadavrului. Strănută de cîteva ori, îşi şterse nasul cu o batistă albastră şi ceru o cafea fierbinte.

„Fiţi atenţi la tot ! Poşeta, hainele, bijuteriile, nimicurile de prin buzunare". Se întoarse spre bărbatul în trenci alb :

„Nu-mi place soiul ăsta de distracţie, aici, într-un aeroport internaţional. D.C., trage tare dacă nu vrei să-ţi petreci revelionul de gardă la inspectorat. La prînz te aştept cu primul raport !"

„S-a-nțeles !“

Bărbatul cu pălărie neagră și haină de piele dori să-i mai spună ceva, dar expresia de lehamite a trenciului alb îl făcu să renunțe. Se întoarse, atenționă pe plutonierul care-l însoțise și plecă fără să mai scoată un cuvînt.

Așezat pe un fotoliu confortabil, din piele cafenie, bărbatul în trenci alb nota, într-un carnețel cu coperți albastre, primele impresii. În fața sa, de cealaltă parte a unui birou masiv, acoperit cu un cristal de zece milimetri, o pereche de umeri lați, de aproximativ cincizeci de ani, îmbrăcau un costum gri închis, discret, completat cu o cămașă bleu deschis și o cravată uni. Posesorul lor, comandantul Anastase Ștefan, puțin obosit, puțin crispat și, oricum, enervat de întreaga poveste îi împărtășea tot ce știa despre victimă :

„Tocmai venise de la Atena. Lucrează pe externe de aproape doi ani... O fată bună... Cam neglijentă, întotdeauna venea în ultimul moment. I-am administrat și cîteva sancțiuni... În rest, totuși, o fată bună... Cunoștea cîteva limbi străine. Amabilă cu toată lumea... Nu a legat prietenii cu nimeni din companie...“ Apăsase pe ultimele cuvinte. Mai spuse și alte amănunte, dar cum pe bărbatul în trenci alb nu păreau să-l intereseze, se opri. Trecură cîteva minute, după care acesta se ridică, mulțumi, spunînd că dacă o să mai fie nevoie o să-l mai deranjeze.

Calea Victoriei, ora două. În încăpere nu era cine știe ce mobilier. Un birou mic și scund, un dulap metalic pentru documente, o hartă, o masă metalică și două scaune simple. Mai atîrna și o oglindă pătrată, pe care o așezase șeful într-o zi, pentru ca el, D.C. — de la celebrul personaj Don Carlos — să-și privească, din cînd în cînd, mutra. Pe masă își așteptau rîndul la examinare portofelul, medalionul, verigheta, dolarii, însoțite de un borderou scris de mînă, precum și un breloc cu trei chei. Trecuse o oră de cînd nota în carnețelul cu coperți albastre. Nici nu observase subofițerul care-i așezase pe masă o ceașcă mare cu cafea columbiană. Dintr-un difuzor se răspîndeau în încăpere acordurile unei vechi melodii italiene : „Una lacrima sul viso“.

Se ridică, sorbi din cafea și se opri în fața oglinzii. Mare greșeală. Părul în dezordine, ochii încercănați și fața palidă îi reaminteau oboseala cronică în care se afla. Întoarse capul. Privi pe fereastră orașul adormit sub un cer bacovian. După cîteva clipe se întoarse la masă, apucă cu două degete hîrtia și o parcurse încet, verificînd dacă lucrurile corespundeau. Scoase din portofel fotografia color : „Stampa Kodacolor-Esequita da Kodak", o întoarse și citi. Jos, abia vizibile, se distingeau două cifre : '78. Deci astă vară ! Admiră din nou corpurile bronzate, apoi răsuci între degete lănțișorul de aur de care atîrna trifoiul cu patru foi. Pe spate avea gravată o monogramă : „Aj". Așeză lanțul pe masă și întoarse verigheta. Nu era gravat nici un nume, nici o dată. Totuși, foarte aproape de marcaj se putea distinge un poanson. Nu-i putea desluși forma, așa că așternu pe o coală albă o rugăminte pentru Silvestru și o scuză : nu venea la prima oră. Simțea nevoia cîtorva ceasuri de somn profund.

Urcă scările fără grabă. Pe cînd își scotea trenciul, zări pe birou o listă cu numele pasagerilor care își rezervaseră locuri la Atena. Cinci erau români, ceilalți de diferite naționalități. În total, optzeci de locuri. Sub telefon se odihnea o notiță cu datele complete ale Mioarei Doncean.

Stătea în picioare în fața ferestrei și fluiera încetișor. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să meargă în strada Andrei Mureșanu. Al doilea, trebuia anunțată familia. Al treilea, să se întoarcă la aeroport, dar asta o lăsa în seama lui Silvestru... Își aminti că la orele 13 îl aștepta bossul și asta îi produse o îngrijorare vădită. Nici nu era de mirare, nu avea nimic de raportat !... Nu realiză cînd intră dactilografa, Maria Georgescu — Mary, cum o alintau toți. D.C. se scărpina cu creionul la ceafă, fluieră cîteva refrene și se așeză la birou. Nu avea astîmpăr. Ridică receptorul, roti discul de șase ori, ceru un interior și, așteptînd, începu să deseneze contururi. Vorbea grăbit, notînd pe hîrtia bătută la mașină. Mulțumi. Așeză receptorul în furcă, cu ochii la coala dactilografiată.

Se ridică și-și spuse că, în primul rînd, va merge la aeroport. Își aruncă trenciul pe umăr, cu mîna dreaptă apucă un sandviș cu șuncă, pregătit de Mary și, în timp ce

pivotă uşa, ceru o maşină. Pe scări, ofiţerul Licărete Constantin îl întrebă ce părere are. Spuse că nici una şi îşi continuă alergarea în volute.

2. SÎMBĂTĂ

Ştefan Opran terminase facultatea în 1969. În seara precedentă se întorsese din prima călătorie peste hotare în interes de serviciu. Era convins că, în sfîrşit, spărsese gheaţa. Ajunsese cineva în institut. Suferea cînd era luat peste picior de colegi, căci se considera mult deasupra lor. Simţea că este în stare de lucruri măreţe. Ziua în care şeful îl chemase pentru a-i comunica că o să plece în Egipt va rămîne un obelisc în viaţa sa. Toate necazurile, toate eşecurile acumulate în cei treizeci de ani pe care-i adunase în puşculiţa primită la naştere, s-au stins pentru totdeauna. Acum îl aşteptau perspective frumoase. Totul depindea numai de el. Era conştient de acest lucru. Fusese conştient şi înainte, dar şi de faptul că fără un bloc-starter nu poţi alerga suta în timp record. Acum avea acest bloc-starter.

În camera de baie dintr-un minuscul apartament de burlac din strada Dr. Marcovici nr. 3, unde de zece zile, toate zăceau într-o dezordine perfectă, Ştefan Opran se rădea cu încîntare, filmîndu-se din unghiuri diferite. Era necesar să arate cît mai bine. Trebuia să impresioneze !... Se uită la ceas. Îşi spuse că o să întîrzie, ceea ce ar fi fost un lucru contrar obiceiurilor sale. Era tipicar. Enervant de tipicar. În fiecare dimineaţă, la 7,30 fix părăsea locuinţa. Mergea pe jos pînă la Universitate, de unde îl lua pe „31". Pînă la institut citea atent şi manierat ziarul. Citea „Sportul". Se credea un tip cu alură sportivă. Dar viaţa nu iartă. O chelie rebelă înainta spre tîmple. Se mai rotunjise şi, curios lucru, i se părea că pierde din înălţime. Era un bărbat scund şi era complexat de asta. Acest defect îi diminua succesul la femei cu şaptezeci şi cinci la sută. Îi dădea o mare importanţă... Se simţea obosit, dar era o oboseală plăcută. În avion fusese zăpuşeală. Nu putuse să aţipească nici un pic. În sud lăsase o vară tîrzie... Mai păstra încă în ochi imaginea Mediteranei, albastrul nefiresc, soarele ce aprindea orizontul, portul plin de vapoare, rochiile de mătase care-l făceau să-şi piardă echilibrul. Atena, construc-

ţiile Acropolei, balize pentru viitor... Apoi, stewardesele. Alese special să zăpăcească minţile bărbaţilor. Treceau printre fotolii cu mersul lor legănat, te întrebau cu vocea joasă şi plăcută, îţi zîmbeau ca la o reclamă pentru pastă de dinţi, lăsau în urma lor o dîră excitantă. Toate miroseau la fel : „Femme“, „Night Life“, „Chat Noire“. Toate aveau aceleaşi picioare lungi, aceeaşi piele catifelată, aceleaşi degete subţiri, cu unghii roşii, portocalii sau verzi. Toate aveau buze frumoase, reliefate, ce fremătau a chemare. O chemare ce nu era pentru el... O iubise mult pe Tatiana. Ea se făcuse tot mai frumoasă, el tot mai scund, ca devenise stewardesă, el inginer, ea se căsătorise cu un pilot, el nu se căsătorise. Pe unde o fi acum ?... Reveni în cameră cu un prosop înfăşurat peste şolduri. Deschise uşa de la dulap şi începu să se-mbrace plin de cochetărie, alegînd din lucrurile aduse. Se mai privi o dată în oglindă, controlă geanta, stinse lumina şi ieşi.

Pe scaunul de lîngă el, o femeie cu genunchi frumoşi stătea cu nasul lipit de geam. Părea foarte tînără şi chiar era. Pe pleoape îi întîrziau urmele unui somn scurt. La cine o fi dormit ? Cine o fi fost fericitul ? Ţinea picioarele strînse, uşor împinse în faţă. Purta un pardesiu de tricot, ale cărui margini îi dezgoleau pînă sus, aproape indecent, coapsele sculpturale, perfecte. Nu-şi dădea seama, sau poate că da şi atunci însemna că era conştientă că place şi faptul o amuza. Ştefan Opran nu-şi putea dezlipi ochii de pe coapsele femeii. Privea lacom, ochii săi verzi muşcau cu sete. În colţul buzelor i se strecurase un firicel de salivă. Femeia îi prinse privirea în geam şi-şi trase ostentativ marginile pardesiului. În sfîrşit ajunse. Întîrziase un sfert de oră.

La 12.45 ieşea de la institut cu haina din piele fină descheiată, avînd în mînă geanta diplomat şi în suflet o bucurie fără margini. Fusese minunat. Se va duce acasă, se va odihni, iar la orele 19 se va întîlni cu Gina. Îi simţise în receptor vibraţia curiozităţii. Dorea să-l vadă, iar el dorea s-o facă praf. Prea îl desconsiderase ! De acum încolo... Se gîndi, pentru întîia dată de cînd venise, la maică-sa. Ce mîndră ar fi fost, cum s-ar mai fi lăudat la toate prietenele şi rudele cu băiatul ei ! O ceaţă pioasă îi aburi ochii, deformînd lenticular strada, clădirile, oamenii, maşinile, conglomeratul acesta la care

se întorsese cu plăcere. Traversă. Împinse uşa. Pe firmă scria : „Pensiunea Bulevard". Nu-i era foame. O făcea din datorie. Vine o vîrstă cînd trebuie să te împrieteneşti cu propriul tău corp, cînd nu mai merge să-l persiflezi ca la douăzeci.

Avea în el o toropeală plină de fiori în aşteptarea orei 19. Cîntînd, începu să se dezbrace. Mozart, compozitorul lui preferat şi-ar fi ars toate opusurile ascultîndu-l... Puse ceasul să sune la 18, trase draperia şi plonjă în apele unui somn odihnitor, de amiază. Zgomotul devenise mai ascuţit. Instinctiv apucă receptorul şi... se făcu linişte... Se auzi un păcănit scurt, urmat de un zumzet, apoi veni tonul. Mîna, flască, aşeză receptorul la locul lui, trase cuvertura şi, sprijinindu-se de marginea patului, îl ajută să coboare. Întunericul îi împinse privirea spre ceas. Mergea. Arăta şase şi douăzeci. Nu sunase ? !... sau, poate o dată cu telefonul. Nu mai avea importanţă. Se proiectă în baie... Cînd ieşi se admiră pentru ultima oară în oglinda mare a şifonierului, scoase un pachet de „Kent" pentru Gina, îl puse împreună cu pipa în borsetă, stinse lumina şi ieşi.

Ştefan Opran, avînd în gură un gust de mentă, pe piele „cologne for men", o mînă pe clanţă, iar în cealaltă cheia, pe care o răsuci în broască, mai apăsă o dată clanţa, ca să fie sigur. Nu auzi ultima treaptă scîrţîind, nu simţi nici măcar prezenţa cuiva în spatele său. Se întoarse. Nu zări decît flacăra albă. Glonţul îi străpunse toracele, proiectîndu-l în canatul uşii.

3. DIN NOU, SÎMBĂTĂ

„Poftiţi, intraţi. Sincer să fiu, nu vă mai aşteptam !"

„Am primit de la dumneavoastră textul acesta". D.C. îi vîrî sub ochi hîrtia puţin mototolită.

„Ah, da, da. Este ceva interesant ?"

„Nu-mi dau seama, s-ar putea. Oricum este ceva nou". D.C. se uită la comandant. Părea a nu şti nimic, sau dacă da, atunci ascundea ceva. Dar ce ? „Dumneavoastră nu sînteţi informat despre modificările survenite ? Aseară nu ştiaţi ? !" D. C. vorbea tăios, simţise ceva putred şi nu-i plăcea. Nu era tipul galant. Avea o vorbă :

cu oamenii trebuie să te porți la nivelul lor, numai așa te poți face înțeles. „De cînd lucrează pe externe ?"

„De aproximativ un an".

„Prezenta garanții atît de bune ?"

„...Înțeleg, să știți că se lucrează prin rotație. Nu avem personal suficient. Un timp e pe interne, apoi pe externe, după cum e necesar... Într-adevăr, pe vest lucrează numai cei care au făcut proba calităților și, mai ales, a conștiinciozității lor. Mioa..."

„Era un asemenea element ?"

„Nu ne-a creat nici un necaz, ori vă referiți cumva la faptul că nu era căsătorită ?"

„S-ar putea". O schimă mefistofelică i se opri în colțul gurii. Se ridică. De cealaltă parte, comandantul, mai mult decît amabil, țîșni, pur și simplu, pentru a-i deschide ușa.

În stînga, zece degete orchestrau o mașină de scris, în timp ce o pereche de ochelari urmăreau caracterele imprimate pe hîrtie. În dreapta, o pilă și o forfecuță „Solingen" aranjau zece degete lungi, acoperite cu lac incolor. Biroul din mijloc era plin de hîrtii. O lampă își proiecta conul de lumină peste ele. Întrebă politicos. I se răspunse iritat. Spuse c-o să aștepte. I se atrase atenția că s-ar putea să aștepte mult și ar fi fost mai indicat să revină altă dată. Rugă degețele lungi să-și caute șeful, întrucît el se grăbea. I se răspunse că aveau de lucru. Atunci, degetele sale așezară legitimația lîngă sticluța de ojă, după care se instalară la biroul din centru, așteptînd. Degetele lungi apucară, înciudate, clanța, în timp ce degetele lui băteau darabana într-un mod ostentativ...

Așa îl găsi Irimia Filimon, șeful serviciului „Personal". Se așeză în fața lui, umil și plin de serviabilitate. Degetul mare și cel arătător scoaseră din buzunar carnețelul. Cele din dreapta apucară creionul, iar cele din stînga răsfoiră cîteva pagini mîzgălite... „Aș vrea să-mi răspundeți la cîteva întrebări".

„Desigur".

„Cum a fost trecută Mioara Dencean în planul de zbor din săptămîna aceasta ?"

„Cu un singur zbor : București—Atena—București, ca rezervă, restul timpului la sol."

„Dar mi s-a spus că nu era cursa inițială !"

„Așa este. Inițial trebuia să plece pe ruta București—Moscova—București. Din cauza timpului nefavorabil, această cursă s-a anulat. A fost trecută rezervă pe cursa de Atena."

„Și cine era titulara ?"

„Mariana Buzea : treizeci și doi de ani, un metru șaizeci, părul blond deschis, ochi verzi, măritată, o fetiță, domiciliul în strada Sandu Aldea 91 A, telefon 535961. Soțul, maior la o unitate militară lîngă București." Citea ca din carte, ironic și D.C. sesiză.

„Și cum a ajuns Mioara Dencean să zboare în locul Marianei Buzea ? ! doar era rezerva a doua."

„Mariana Buzea a telefonat, ne-a adus la cunoștință că și-a scos un certificat medical pentru șapte zile, «inapt» cum se zice la noi. Comandantul ne-a indicat-o pe Mioara Dencean."

Deci asta era ! D.C. bifă niște cruciulițe în dreptul unor nume. „A avut vreun incident ?"

„Nu, niciodată".

„O căutau persoane la aeroport ? vreau să spun, bărbați ?"

„Nu am de unde să știu, dar cred că sora ei o mai căuta, din cînd în cînd la telefon... Parcă, o dată a plecat cu mașina comandantului... Dar asta a fost numai o singură dată."

O dresese bine. Simțea în tonul celuilalt dorința de a termina cît mai repede ; era conștient de gafa făcută. Degetele lungi și celelalte, de la mașina de scris, părăsiseră încăperea. Doar mirosul de acetonă trăda atmosfera de lucru intens !

Casetofoane, whisky, „Kent", „Marlboro". Pe ușă scria „Shop". Bonney M cînta „By the River of Babilon", iar la o măsuță stătea o blondă. Corespundea genului. Socotea dezinvolt la un calculator liliput, „made in Hong-Kong", mestecînd chewing-gum „Nevada". Trenciul alb se așeză lîngă ea și-și extrase pachetul de „Snagov" din buzunarul drept. Abia atunci blonda îl luă în seamă, întrebîndu-l afectată ce dorește. D.C. adăposti legitimația lîngă calculator. Blonda tresări, trase spre ea hîrtiile și, cu un reflex deprins după ani de școală, închise ușa, blocînd-o cu un lanț.

„Cîteva întrebări. O cunoșteați bine pe Mioara Dencean ?"

„Nu chiar atît de bine, dar pot să vă spun că venea mereu pe aici, cumpăra ţigări, ciorapi, deodorante, cosmetice în general, gumă, şi, cîteodată, băutură. Aşa ne cunoscusem şi în astfel de ocazii mai bîrfeam."

„Vă vizitaţi ? Aveaţi prieteni comuni ?"

„Nicidecum ! Nu am fost niciodată la ea acasă şi nici ea la mine. Nu ştiu unde locuieşte." Adăugase repede ultimele cuvinte.

„Altceva, mai deosebit, nu a cumpărat de la dumneata ?"

„Nu cred... ba nu, mint. Acum trei luni a cumpărat un casetofon."

„Cam pe cînd ?"

„Nu mai ştiu, pot să fie şi patru luni, poate a cumpărat şi altceva, altă dată, eu nu sînt angajată decît de un an."

„Ştiţi de vreo legătură ?... cineva de aici ?... de afară ?... O aşteptau bărbaţi ?"

„Nu-mi dau seama. Nu trecuse pe aici de trei săptămîni... Poate Nelu să vă spună mai mult."

Deci îi remarcase absenţa ! „Cine este Nelu ?"

„Ion Crainic, ospătar la restaurantul de la etaj."

D.C. se uită la ceas, mulţumi şi o invită curtenitor să-i deschidă drumul. În zîmbetul ei se ghicea uşurarea. O mai admiră din spate şi se îndreptă direct spre restaurant...

Avea noroc. Nelu Crainic era de serviciu. Rugă o picoliţă să-l cheme, în timp ce se aşeză la una din mese. Întocmi pe două pagini o diagramă... Curînd, chelnerul era lîngă el. Îi simţea răsuflarea în ceafă.

„Mă căutaţi, domnule ?"

Îşi ridică capul, îl pofti să ia loc şi-i spuse ce dorea în cîteva cuvinte.

„Nu cred să vă pot spune mare lucru. Într-adevăr, venea aici ori de cîte ori avea momente libere. Stăteam de vorbă, îmi povestea cum e «dincolo», mă servea cu ţigări..."

„Adică, te aproviziona de la Shop ?"

„Ce importanţă are ?"

„Le vindeai bine ?"

„Doamne fereşte ! erau pentru mine." Scoase pachetul din buzunar. „Vă rog, serviţi !"

„Nu, mulţumesc. M-am obişnuit cu ale mele... Încearcă să-mi spui ceva mai concret sau va trebui să aflăm **noi !**“ Sublinie finalul.

„Nu aveţi ce să aflaţi... Nu ştiu nimic... N-am avut nimic de-mpărţit cu ea... N-am curtat-o, deşi îmi plăcea. Nu făceam nici un fel de bişniţuri !“ Spunea adevărul. Aerul din jurul gurii vibra. Se temea să nu se afle de micile lui matrapazlîcuri, nu de alta, dar n-ar mai fi fumat „Kent“. Şi el fără „Kent“...

„O legătură ? O aluzie, măcar.“

„Jur ! Nu mi-a spus nimic... De aici, de la etaj, este greu să observi ceva şi niciodată nu s-a nimerit să plecăm sau să venim împreună.“

D. C. înţelese. Nu avea rost să mai insiste. Introduse carneţelul în buzunarul de la piept, semn că părăsea restaurantul. Se ridică lenes, spunîndu-i lui Nelu că va reveni să bea o cafea bună la el.

„Oricînd. V-aştept ! Poate o să-mi povestiţi şi mie cum s-a terminat... Şefu', ia stai !... am găsit, îmi aduc aminte... Săptămîna trecută am văzut-o la masă cu un tip bine, părea un grangur. Era ora schimbului şi am trecut în fugă pe lîngă ei. Mioara mi-a zîmbit. Cînd am intrat în schimb n-am mai zărit-o...“

Cu viteză cosmică, carneţelul reapăru

„În ce zi ?“

„Nu-mi amintesc.“

„Cum arăta bărbatul ?“

„Înalt, bine legat, purta barbă... îmbrăcat elegant...“

„Blond, brun ?“

„Cred că şaten... Parcă avea o valiză lîngă el. Nu sînt prea sigur.“

„Faţa nu i-ai remarcat-o ? vreun semn particular ?... ochii ? culoarea pielii ?“

„Nu, nu cred că aş putea să-l descriu corect, apoi v-am mai spus, pe el abia l-am reţinut.“

Erau orele 12 cînd trînti portiera în faţa imobilului din Andrei Mureşanu 29. O stradă liniştită, cu locuinţe rezidenţiale. La capătul ei se zărea lupoaica de bronz din mijlocul oazei de verdeaţă din Piaţa Dorobanţi. Cunoştea strada, la numărul 6 locuia celebrul Ilie Năstase. Casa era elegantă şi nu părea să fi suferit la cutremur. Un demisol, un hochparter, un etaj, o mansardă şi două ga-

raje. Împinse poarta, scîrbit de ceea ce avea de făcut. Reţinu o mişcare discretă a perdelei ce acoperea singura fereastră de la demisol. Urcă cîteva trepte şi sună. Nu aşteptă mult. Deschise o femeie uscată, cu părul alb. Să fi avut cincizeci şi şapte, şaizeci. Era îmbrăcată într-un capot matlasat şi împrăştia un aer de distincţie. D. C. îşi declină calitatea profesională o dată cu fotografia legitimaţiei şi îi mărturisi scopul vizitei.

„Prin uşa din spate. Sunaţi, urcaţi la etajul doi, dar nu cred să fie acasă."

„Nici n-o să mai fie, a fost omorîtă azi-noapte !"

Femeia tresări violent şi scăpă un strigăt. Îşi duse speriată mîna la gură, se bîlbîi, articulînd ceva ce însemna că o va găsi oricînd acasă... D.C. sună la uşa din spate... Îşi aprinse ţigara... Se gîndea... Un glas vechi, de peste optzeci de ani, solicită identificarea printre zăbrelele unei ferestre de la demisol aflată în stînga uşii. După răspuns geamul se închise brusc, iar după alte cîteva secunde, o cheie se răsucea în broască... Apăru bătrîna. Avea părul decolorat şi răvăşit, şi o gură nemulţumită ce se mişca într-una, impregnînd retina lui D. C. cu imaginea tradiţională a fetei bătrîne de altădată, de provenienţă germanică, care strigă ori de cîte ori o atinge un bărbat.

„Gutten tag. Căutaţi cineva ?"

Răspunse plictisit că este de la judiciar şi că doreşte să viziteze apartamentul Mioarei Denccan. O rugă să-i arate pe unde s-o ia. Bătrîna îl îndrumă pe scară şi-i indică mansarda.

„Dar a plecat... Plecat cu banii mei. O să reclam, ber poliţai... Plecat cu banii mei... Mereu cerea, dar eu nu dat la ea decît acuma..."

Simţi pe buze un dezgust amestecat cu milă pentru un astfel de om ce respiră numai aer plin de boli şi arome de mîncăruri greţoase. Glasul strident şi caraghios îi părea ieşit dintr-o mască funerară. „Lăsaţi, o să vină şi-o să vă dea banii înapoi."

„Da... da... aduceţi pe ea... am s-o cert... cu tare bună cu ea..."

Între timp D.C. urca scara spre mansardă. La unu se opri. Pe uşă era aplicat sigiliul procuraturii. Scoase carneţelul şi notă. Ajuns la mansardă deschise uşa cu cheia galbenă, pe care intuiţia sa o alesese. Împinse uşa şi un aer stătut îl năpădi în obraz. La picioarele scării

încă se mai auzeau diftongii rătăciți ai bătrînei Eger... O cameră în care o măsuță cu picioare joase, două scaune în colțuri opuse, un pliant și un geamantan cu multe etichete creau o atmosferă ciudată. Perdelele trase filtrau cenușiu lumina de-afară, în timp ce telefonul roșu îi făcea discret cu ochiul de pe podea. O bucătărioară unde toate lucrurile erau la locul lor și printre care predominau pahare și tacîmuri din plastic cu emblema „Tarom". Baia era fascinantă, pardosită în întregime cu gresii albe și albastre și placată cu faianță bleu. Mirosea nemaipomenit. Farduri, șamponuri, săpunuri scumpe. De cuierele colorate atîrnau o cămașă de noapte baby-doll și două prosoape flaușate. În fața oglinzii, o colecție de borcane și sticluțe cu parfumuri sofisticate, creme exotice... Mai existau și niște ilustrate, toate din străinătate, nescrise, doar cu adresa. Turnul Eiffel îi reținu atenția prin versoul ce conținea o declarație de dragoste și promitea o reîntîlnire pe curînd. Ștampila purta data de 6 iunie 1977. Sechestră ilustrata între paginile carnețelului. Nu mai era nimic la vedere, nici măcar un tablou sau o oglindă, în afară de cea din baie. Și totuși îl intriga ceva, dar nu realiza ce. Poate faptul că locuința era aproape goală, poate faptul că era sărăcăcioasă, poate cămașa de noapte ori mirosul acela uscat ce se instalase...

Femeia stătea în ușă, timidă, cu cartea de imobil în mînă. Aștepta un licăr de atenție. Nu ar fi deschis gura dacă D.C. nu ar fi avut grijă să-i anuleze tăcerea. Avea mîini lungi și slabe, iar capotul șleampăt îi dădea o tentă de rugină.

„Sînteți responsabila cu cartea de imobil ?"

„Da."

„Cum vă numiți ?"

„Stamian Irina."

„De cînd locuiește aici Mioara Dencean ?" Ecoul timpului prezent îl lovi strident în auz.

„D-acu' un an" și răsfoind încet catastiful completă : „de la 6 august anul trecut."

„Cine sînt ceilalți locatari ? și ce s-a-ntîmplat în apartamentul de dedesubt ?... Înțelegeți ce vreau să spun ?"

„Da, desigur. Dedesubt ocupa apartamentul Ana Dumitrescu... de mult, din 1935... adică, părinții. Eu am găsit-o singură. Părinții îi muriseră într-un accident...

Joi a fost găsită moartă de către mătușa ei. Este în legătură cu acest fapt ?"

„Nu... Mioara Dencean a fost omorîtă azi-noapte pe aeroportul Otopeni". Sesiză șocul și uimirea tîmpă a ochilor.

Parcă adunîndu-și forțele, Stamian Irina continuă. „...La demisol locuiesc împreună cu soțul meu, Stamian Ion, șofer la TIR. Acum este plecat în Germania, trebuie să sosească zilele acestea. Lîngă noi ocupă o cameră nea Andrei, mecanicul, și o altă cameră pensionara Eger Maria. La parter stau soții Udrea. Pe doamna ați cunoscut-o adineauri. La etaj locuiește... locuia domnișoara Ana, iar aici Dencean Mioara..."

Se simțeau în tonul femeii înțepăturile de viespe jigărită, care nu scapă nici un prilej de a-și achita polițele. Diferențierea formelor de politețe îi trăda simpatiile și antipatiile, mai ales că Mioara fusese o fată frumoasă și, poate, puțin răutăcioasă. Opri cu un gest undele sonore ale femeii, formă un număr de telefon și-l chemă pe Silvestru împreună cu echipa operativă. Silvestru îi răspunse că în cel mult o jumătate de oră o să fie acolo, apoi auzi un declic și D.C. așeză receptorul în furcă. Aprinse o țigară, își trase un scaun și începu să noteze. Era o impolitețe, însă îi reveni în minte mișcarea perdelei atunci cînd intrase în curte. Își ridică privirea indiferentă. „Cînd ați văzut-o ultima dată pe Mioara Dencean ?"

„Miercuri, după-amiază... a plecat grăbită cu geanta și uniforma de serviciu. Eram convinsă că pleacă în cursă, nu știam..."

„A așteptat-o cineva ?... o mașină, eventual ?"

„Nu, întotdeauna pleca pe jos. Poate s-o fi așteptat cineva, dar nu în fața casei... Puțin înainte a coborît de la ea un bărbat. Pot să vă spun că făcea bairamuri cu străini. O chema și pe domnișoara Ana. Cred că i-a făcut cunoștință cu vreunul, deoarece începuse să primească vederi din străinătate, ori pînă să se mute Mioara Dencean nu se-ntîmplase așa ceva..."

„Cum arăta bărbatul ?"

„Înalt, cu ochelari și-un pardesiu gri. L-am văzut din spate cînd ieșea pe poartă."

„Și de unde știți că a coborît de la ea ?"

„N-avea de unde din altă parte."

„L-aţi mai văzut şi altădată ?“

„Nu.“

Mai întrebă despre mobilă, despre conţinutul neverosimil de sărac al camerei. I se răspunse că Mioara vînduse un dulap de haine şi o masă cu patru scaune, prin august, dar că, oricum, niciodată nu a avut prea multă mobilă. Parcă vînduse şi un recamier. Nu ştia sigur, în septembrie fusese plecată la ţară.

„Să trăiţi, am sosit !“

Echipa de intervenţii îşi făcuse apariţia.

„Apucaţi-vă de treabă ! Silvestre, te rog, mare atenţie ! Deşi nu pare cine ştie ce. Cazul ăsta debutează sărăcăcios şi orice amănunt ne poate fi util.“

„Fiţi fără grijă ! doar ne cunoaşteţi“.

Băieţii îşi făceau bine meseria. Inventariau, notau, relevau urme, amprente, măsurau umiditatea, căutau prin geamantan, singurul ce părea să conţină ceva, dar erau numai lucruri strict feminine. Lenjeria predomina. Nylon alb şi dantelă, totul numai de „dincolo“. Ciorapi de toate culorile, două fuste plisate, o rochie foarte elegantă, un pulover, trei bluze. Nici o bijuterie. În notă discordantă, o icoană. Părea foarte veche şi de valoare. Silvestru i-o întinse. D.C. o întoarse pe ambele feţe, remarcă vechimea după starea lemnului şi-i ordonă s-o trimită la muzeu pentru evaluare. Apoi îl rugă să verifice dacă cele două chei mai mici se potriveau undeva. După cîteva minute i se răspunse că nu, dar el, Silvestru, avea o idee : puteau fi de la serviciu. D.C. îi mulţumi, îşi introduse arătătorul în inelul breloculuí şi, răsucindu-l, le făcu semn că pleacă. Nu înainte de a-l întreba pe Silvestru dacă ştia ceva despre un caz de omucidere, Ana Dumitrescu. Acesta îi răspunse că îl auzise pe Căpitanul Cărăbuş, dar nu era sigur... De sub un covor de duzină cu chenare concentrice, doi subofiţeri tineri scoteau hîrtii de cîte o sută. D.C. mai rămase pînă la evaluarea tezaurului, după care coborî scările. Ochiul vilei, Stamian Irina, îi urmărea orice mişcare. Cînd ajunse la unu, D.C. mai şterse o dată cu privirea sigiliul, apoi se-nşurubă spre parter. Trecu pe lîngă bătrînică, apăruse şi doamna în capot matlasat de la hochparter, Udrea sau aşa ceva, îngăimă un fel de la revedere şi plecă, mărind viteza de rotaţie a cheilor pe arătător.

La 13 fix, descheindu-şi trenciul, D.C. se aşeza pe fotoliul din faţa biroului şefului. Acesta, bărbatul cu haina de piele şi pălărie neagră de la orele 22, vineri, ţinînd în mînă un pix aşezat cu vîrful pe un text dactilografiat, sublinia energic şi adnota pe margine. Uneori bătea cu creionul în lemn, invocînd inspiraţia. Cînd intră D.C. se lăsă pe spate, desfăcîndu-şi nodul de la cravată. După mutra acestuia îşi dădu seama că treaba nu mergea prea grozav.

Victima se numea Mioara Dencean. Douăzeci şi doi de ani. Născută la Pătîrlagele, judeţul Buzău. Necăsătorită. Talia : unu şaizeci şi opt, părul : negru, ochii căprui, tenul : măsliniu, fără semne particulare. Stewardesă de trei ani, iar de un an pe liniile externe occidentale. Locuia în strada Andrei Mureşanu douăzeci şi nouă, sectorul unu. Rezervă în ziua de joi, pleacă în cursa de Atena în locul Marianei Buzea, care anunţase telefonic un concediu de şapte zile. Vineri seara s-a întors. Joi a stat la hotelul „Central" de pe strada Eleiakos, unde trăgea tot personalul navigant românesc în tranzit prin capitala greacă. Dimineaţa a băut o cafea cu o colegă la barul hotelului, a hoinărit prin magazine, a mîncat la un mic restaurant de pe strada Ravinas, a trecut pe la cofetăria „Flokas", apoi, la orele 17, s-a prezentat la aeroport. Săptămîna trecută s-a întîlnit în restaurantul aeroportului Otopeni cu un bărbat, înalt, cu barbişon. Salariu : două mii patru sute, plus sporul de zbor şi indemnizaţia în valută. Se verifică la CEC dacă are depuneri. Locuieşte într-o garsonieră de la mansarda imobilului. Camera e aproape goală, însă cu cinci mii sub covor, un geamantan cu lenjerie şi o icoană veche. Icoana s-a dat la expertiză la Muzeul de Artă... A, da, uitasem, şi un maldăr de ilustrate, toate fără text, în afară de una trimisă din Marsilia, semnată indescifrabil. Printre lucrurile personale, un medalion de aur în formă de trifoi cu patru foi, avînd gravată o monogramă, o verigheţă, o chitanţă de telefon pe numele ei, achitată, ce are notat un număr cu şase cifre, un şervel cu emblema „Tarom" pe care este mizgălită o adresă, şi o fotografie color. O scoase dintre coperţile carneţelului şi o depuse pe birou. Mai deosebit : o mie cinci sute de dolari şi ilustrata din Marsilia, atîta tot. Furtul nu părea să fie mobilul

crîmei. Cu o zi înainte, miercuri, primise o vizită : un tip cu ochelari și pardesiu gri.

Șeful își aprinse cunoscuta „Carpați" și inhală adînc un fum, două, pînă spuse că ar mai fi ceva : adresa i se părea cunoscută. D.C. replică că tocmai asta dorea să-l întrebe. Îi făcu semn că și-a amintit ; să ia legătura cu Cărăbuș. „Trebuie identificat bărbatul cu ochelari. Căutați-i rudele... Depistați persoanele din fotografie și pe cel cu care a stat de vorbă în restaurant... Stabiliți proveniența valutei și de ce zăceau banii aceia sub covor... Ar mai fi de văzut dacă între Mioara Dencean și eroina lui Cărăbuș există vreo legătură. Ce părere ai ?"

„Nu știu dacă aș putea avea vreuna deocamdată. Recunosc că mă intrigă mai ales ciudățenia locuinței."

„Dar felul cum a fost omorîtă fata și faptul că a fost găsită în toaleta bărbaților, nu ?"

„...Deocamdată nu mă pot pronunța. Un singur lucru e cert : a fost ucisă cu o armă de «45»... Pare să fi fost bruscată, fața îi era schimonosită de durere. Nu cred să fi avut timp să reacționeze. Culmea este că nimeni nu a observat nimic !..."

„Băiete, luni te-aștept !... Să tragi tare azi și mîine... Cea blondă, din mijloc, este precis «eroina» lui Cărăbuș. Aș paria pe o sută, dar «bătrînețea» îmi joacă feste ; totuși nu cred să mă înșel... Cu procuratura cum stai ?"

„Splendid, lucrez cu Mardare și știți ce fel de băiat e !"

„E-n regulă ! Dar fii atent, n-aș crede să-i placă «combinația» celor două."

„Mă descurc eu, nici o problemă." Așeză fotografia din nou între paginile carnețelului albastru și-l introduse în buzunarul stîng. Își încheie nasturii cu mîna dreaptă. La ușă se mai întoarse o dată spre colonel.

„Nu uita ! la legătura cu Cărăbuș. Lucrați împreună. Vreau un finiș rapid, să vă intre bine în cap ! Revelionul !"

Ultimele cuvinte le strîvi ușa și le împrăștie pe culoar.

Licărete, așezat pe un colț de birou, își bălăngănea un picior. Lîngă el, Ancuța, cea mai rapidă dactilografă din sud-estul Europei. În dreapta, un bărbat scund și îndesat răsfoia taciturn revista „Cinema". Nu-l cunoștea.

Unul nou. Dinspre fereastră răzbăteau cuvintele tînărului locotenent Antonescu. Descria o artistă, şi mîinile-i modelau aerul, sprijinind vocalele. Întrînd în cameră, D. C. întrebă unde le era şeful.

„Pe teren, cu plutonierul Romescu. Ştiţi, avem un caz cu o eroină blondă."

„Am aflat, de asta îl caut."

„Trebuie să sosească."

„Nu prea am timp, dar..."

Taciturnul îi întinse revista. „Vă dau eu un subiect de relaxare pentru zece minute, nu cred să-ntîrzie mai mult. Aşteptăm noi ordine."

„Licărete, mai bine mi-ai spune cîte ceva. Pe «vecina» de la mansardă mi-a dat-o şefu'-n «grijă». Nu ştiţi ce le-a apucat pe amîndouă ? Prea de tot ! Acum, în preajma sărbătorilor."

„Ştiu. Aşteptam să ne faceţi o vizită. Şefu' tocmai voia să vă caute. Joi la prînz ne-a chemat bossu' la el. Avea în birou o femeie în vîrstă care plîngea-ntruna. Am înţeles repede : Strada Andrei Mureşanu 29, Ana Dumitrescu, medic stomatolog, blondă, unu şaptezeci, solistă, părinţii morţi într-un accident. Mobilă stil, o grămadă de tablouri ; par de valoare. Uşa era deschisă. Aşa a găsit-o. Fata era moartă de două zile..."

Căpitanul Petre Cărăbuş este un tip simpatic, provine din rîndul celor înzestraţi pentru o astfel de meserie. De data asta era nervos, transpirat, cu un chiştoc stins, uitat în colţul gurii. Aruncă vindiacul direct în cuier, îi făcu semn lui D.C. să ia loc în faţa biroului său şi o imploră din ochi pe Ancuţa pentru două cafele tari.

„D.C., nici nu ştii ce bucurie a dat peste noi ! Mai bine rămîneam cercetător ştiinţific decît să-mi umplu picioarele cu asfalt. Probabil, şefu' s-a gîndit că prea multă carte strică şi mi-a dat muncă de teren. Apropo, am auzit că «locuim» în aceeaşi vilă, deci vecini ! Te bucuri, nu-i aşa ? !... Să fiu al naibii dacă mai înţeleg, fata asta avea toate atuurile să trăiască fericită pînă la adînci bătrîneţi, dar ea..."

„Vrei să m-asculţi o clipă ?"

„Te-ascult. Te-a trimis bossul să lucrăm împreună ? Că deh, unde-s doi..."

„Lasă asta ! Vreau să mă pui la curent. Amîndouă locuiau în acelaşi imobil şi, după cum se vede, şi-au pus în cap «să plece» într-un mod original. Se pare că se şi

cunoșteau, chiar foarte bine, responsabila cu cartea de imobil a avut grijă..."

„Cine, pterodactilul ăla ?... Știe tot. Cred că și-a zidit un ochi într-o cărămidă. Cine intră, cine iese, cine cu cine ce face, ce mai, știe tot !"

„Am remarcat, are ceva de spus despre fiecare. Nu știu cum ți-a descris-o pe Ana, dar mi s-a părut că a fost singura pe care o simpatiza..."

„Uite, asta n-am remarcat, însă am altele mai importante. Lovitură în occipital : țeavă teșită la capăt. Miroase a «pension». Lovitură puternică, reușită sută la sută. Ca pentru desert, cîteva echimoze ușoare. Victima a fost găsită de mătușa ei : strada Armenească 14, șaizeci și opt de ani, păr complet alb, puțin adusă de spate. Pare cinstită și sincer îndurerată. Nu are copii."

Prin aburul cafelelor, Cărăbuș lansă un maldăr de fotografii : Ana Dumitrescu în diferite anotimpuri. Zîmbete studiate și armonios asortate cu îmbrăcămintea. Totuși, o umbră de tristețe se strecurase fraudulos în fiecare poză, un mesaj pentru admiratori. Era superbă. Toate blondele trebuie să fie superbe, gingașe și, mai ales, tandre. Singura deosebire, înălțimea. Ana îi aducea aminte lui D.C. de frumoasa Sharon Tate... Instinctiv scoase carnețelul și așeză cele două fotografii ca într-un colaj, una lîngă alta. Evident, Ana Dumitrescu era fata de lîngă Mioara Dencean. Era prima victorie în acest caz.

„Văd că ai ceva nou, ia dă-ncoace !... Ooo, asta-i «artista» mea !..." Degetul de forjor al lui Cărăbuș se opri în mijlocul tripletei colorate.

„Este singura fotografie, alta n-am găsit."

„Dar asta-i baftă chioară ! Ia stai puțin." Săltă fotografia între degete ca pe un as de poker și se duse la fereastră să capteze reflexele medalionului. Sigur, era medalionul căutat.

„Dacă ai ști cîte clipe fripte mi-a făcut medalionul ăsta ! Evident, a fost smuls de la gîtul victimei. E clar, cazul e nespus de mizerabil."

„Despre ce medalion vorbești ?" Dă-mi fotografia înapoi !" D.C. rămase trăznit. Ceru o lupă, apăsă butonul lămpii de pe birou și aproape că smulse din buzunarul de la piept trifoiul de aur găsit asupra Mioarei. Plimbă lupa în paralel cu pupilele. Nu-i venea să creadă ! Formidabil Cărăbuș ăsta ! Vorbește, vorbește, dar frînează la obiect. Cum de nu observase !

Între timp, Cărăbuș privea stupefiat medalionul. „Unde dracu' l-ai găsit ?"

„La gîtul Mioarei. Mai bine zis îi sărise, șocul a fost puternic. Criminalul a tras cu un tun nu cu un revolver. Calibrul patruzeci și cinci, cam rar așa ceva pe la noi, nu crezi ?"

„Patruzeci și cinci, zici ? !... Da, cam rar. S-ar putea să prindem un pește mare. Fata, ce-nvîrtea ?"

„Stewardesă... vest."

Dacă trei degete care scarpină o frunte plină de riduri dau senzația de gîndire, atunci, timp de cîteva minute, căpitanul Petre Cărăbuș asta făcu.

Chiar dacă ochii căpitanului nu se îndreptau spre ușă, D.C. tot și-ar fi dat seama că acel curent care-l izbise în ceafă nu venea de la instalația de aer condiționat. Nu mai trebui să se întoarcă. Lucaciu îi introduse sub nas o hîrtie decorată caligrafic cu carioca verde. Era scrisul lui Silvestru. Scrisul acela de elev silitor l-ar recunoaște dintr-o mie.

„E la aparat, vă roagă să veniți puțin. Nu știu ce vrea să vă comunice. Zice că e urgent."

Erau orele 14,30 cînd ridică receptorul. Într-adevăr, era interesant. Mai toate persoanele care au putut fi chestionate în cîteva ceasuri nu observaseră nimic neobișnuit. Doar Oprea Anton, vînzător la sifoane, vizavi de imobil, o remarcase pe Mioara, ca și pe blondă. Pe aceasta din urmă a zărit-o de cîteva ori urcîndu-se într-un „Peugeot 504" albastru. Nu reținuse numărul, însă era sigur că e format din trei cifre. Altceva nimic. Ce era așa de urgent? Numărul de șase cifre. Nu era din București ci din Atena, al unui hotel de mîna a treia. Cum l-a dibuit ? O inspirație de moment. A reținut că numărul de la hotelul Central era compus tot din șase cifre... În rest, cei din locuința victimei erau plictisiți de întrebările căpitanului Cărăbuș și de ale sale. Nimănui nu-i face plăcere vizita unui milițian. Mai avea ceva. În fotografia color este și blonda. Știa ? ! Nu-i nimic, se bătătorește poteca. Unde-r acum ? La CEC, verifică depunerile... D.C. îi spuse că lucrase bine și că o să plece cu Cărăbuș să facă o vizită în apartamentul blondei. La orele 18 speră să-l găsească la sediu. Îl rugă să identifice adresa cu numele... „O.K., șefu' !" se mai auzi în eter pînă ce receptorul acoperi furca.

„Șefu', am fost eu la adresă, este un șantier de construcții. Se ridică un magazin. Am avut noroc, era și inginerul-șef acolo și mi-a spus că vechea clădire a fost evacuată acum șase luni, iar lucrările au început de cinci. Fundația și parterul sînt deja terminate. Altceva, a telefonat sora victimei. A aflat ce s-a întîmplat de la cei de la aeroport. Trebuie să vină la noi din minut în minut. Doriți să vorbiți cu ea ? Sau..."

„Te descurci tu. O duci la morgă. Spune-i că mîine poate să-și ridice sora pentru înmormîntare... După amiază s-ar putea să-i fac o vizită, să nu părăsească domiciliul, vezi unde-l are. Clar, da ?" D.C. mai ezită cîteva clipe. „Întreab-o și de Ana Dumitrescu. Uite, îți las fotografia. Află dacă știe cine este fata asta." Arătătorul mîngîie chipul celei de-a treia necunoscute. „Stoarce tot ce poți. S-ar putea ca la ea să găsim «cifrul»."

Tramvaiele rămîn singurele mijloace de transport ce amintesc de secolul trecut. Dar sîntem în secolul douăzeci și ar trebui să se miște mai repede. D.C. apăsă bricheta de bord în timp ce-și scotea pachetul de țigări. Nu mai avea nici una. Mototoli cartonul între degete și-l aruncă pe geam. Necivilizat. Se mai întîmplă ! „Petre, ai o țigară ?"

„Vezi sub bord."

Bricheta sări de două ori pînă ca țigara să se aprindă.

„Ai vreo părere ?"

„Nu prea clară. Casa a fost trecută prin ciur, pînă și în bucătărie era dezordine. Pe fată, asasinul a «apăsat-o» și pe gît ca să fie mai sigur. A făcut treabă «bună». Se pare că nu banii au fost mobilul. S-au găsit trei mii de lei, iar mătușa victimei a confirmat că nu lipsea nimic. În geantă fata avea zece dolari... Vezi, tu, bani lichizi, valută, vecina ei asasinată, poza ce evidențiază cît de cît o legătură între cele două fete, antetul de pe fotografie, bag mîna-n foc că tot de bani este vorba."

„Cei de la serviciu ce zic ?"

„Nu păreau alarmați. S-a mai întîmplat să lipsească fără să-i anunțe. Singura într-adevăr îngrijorată mi s-a părut femeia de serviciu. Spunea că pînă acum cinci luni se ducea la victimă să-i facă curat. Cam de două, trei ori pe săptămînă, dar din iunie fata a rugat-o să nu mai vină, fiindcă nu mai dormea acasă, ci la mătușa ei care era bol-

navă. Numai că Fana Dumitrescu nu-şi aduce aminte să se fi simţit rău în vara asta."

„Din iunie, zici ?" Scoase carneţelul şi citi : „Je t'aime, toujours, Fernando."

„Ce-i asta, o declaraţie de dragoste ? !"

„Cred că mai degrabă un consemn."

Începuse să bureze. Căpitanul Petre Cărăbuş acţionă ştergătoarele. Un „131" făcea la dreapta. Picăturile de apă măreau roşul semaforului. D.C. dădu drumul la radio. Discret, Angela Similea : „De n-ai fi tu" se furişa în sufletele celor doi. Începură să fredoneze în acelaşi timp. Se uitară unul la altul. Chiar aşa, „de n-ai fi tu"... Un scrîşnet ascuţit de frîne îi opri în faţa casei.

Un contur de cretă albă pe parchetul vestiarului şi cele cîteva fotografii judiciare erau tot ce rămăsese din Ana Dumitrescu... D.C. privea detaliile ca hipnotizat. Într-adevăr, aceeaşi blondă frumoasă din pozele estivale pe care le „admirase" la judiciar. Aceeaşi tînără, destul de înaltă, destul de suplă. Pe ceafă, deasupra gulerului, se distingeau mizerabile excoriaţii. Păreau nişte perle negre la gîtul unei zeităţi nordice. Între buze încremenise un firicel de sînge... Mobilierul vechi, de bună calitate, oglinda veneţiană, tablourile de valoare. Evident se umblase, oare pentru ce ? Peste tot, lucruri de bun gust, scumpe. Un hoţ de duzină nu s-ar fi dat în lături să colecţioneze o amintire. Poate chiar lipsea ceva şi ei bîjbîiau acum să afle ce. Mirosea frumos. Persistent.

„Avea o agendă personală ?"

„Da, uite-o. Am ţinut s-o răsfoim aici, ca şi fotografiile. Ambianţa asta tipic feminină sincer să fiu mă excită, mă tulbură... Nevastă-mea e o femeie obişnuită. La noi nu miroase a «Rexona», nu ne spălăm cu «Lux», dimineaţa ocupă prima baia, nu înainte de a pune cafeaua la fiert şi de-a pregăti pachetul cu mîncare pentru Dănuţ. Îşi agaţă cămaşa de noapte, marca «Someşul» şi duşul zdruncină, pentru zece minute, întunericul casei. Apoi, în prag, o întrebare scurtă şi inutilă : la ce oră vin acasă ? Întotdeauna îi promit acelaşi lucru, întotdeauna se-ntîmplă altfel. Acum înţelegi de ce sînt tulburat ? de ce îmi încremenesc gesturile ?"

D.C. începu să răsfoiască agenda. Nume comune, adrese comune ; nici urmă de Marsilia sau de alt oraş din Franţa. Litera F : Frederico, nu Fernando, Milano,

Via Orti 3, 5483434. Litera J : Julieta, 23010. Se opri, citi din nou. Să fie aceeași ? Numele e destul de răspîndit. Mioara Dencean mîzgălise în fugă, pe un colț de șervețel : Julieta, aleea Bizușa 4. Notă în carnet. Petre îl întrebă dacă dăduse peste ceva interesant... Un nume ! Julieta ! Asta-i mai lipsea, Shakespeare !... D.C. termină, nemaigăsind nimic de reținut.

„S-ar putea ca Julieta să fie atuul principal. Ce zici ?... Aș băga mîna-n foc că e placa turnantă a amîndurora sau... poate..." Duse mîna la gură ca un enoriaș conștiincios ; cu tot efortul, o strîmbătură i se lipi de chip. Numai pentru o clipă. Redeveni același „ordinator" folosit zilnic de judiciarul bucureștean. „Lucaciu e deja pe urmele fetei. Aleargă prin tot Bucureștiul. Acum o descoase pe sora Mioarei, imposibil să nu știe ceva !"

Cărăbuș îi luă agenda din mînă. „Litera G : Gerald Tomescu, stomatolog, fost coleg de facultate al Anei și coleg de serviciu la Policlinica Batiște. Bărbat bine, cu barbișon, înalt, ochi albaștri. Se pare că s-au iubit strașnic ; mi-a sugerat asistenta Alina Caragea. Căsătorit cu Maria Tomescu, născută Palade ; actualul ministru al transporturilor. Familie organizată ; doi copii. În prezent se află în Grecia... Fana Dumitrescu, mătușa victimei, care nu știe de nici o relație mai deosebită, îl cunoaște numai pe Jery, adică pe doctorul Tomescu..."

„Jery, ai spus ?... Interesant !..." Îndărătul ochilor, culoarea albă începuse să se disperseze.

„Fana Dumitrescu o cunoaște pe una din titularele literei D : Daniela Prisăcaru, cosmeticiană, complexul din strada Secuilor, Berceni ; telefon acasă : 413596. Mi-a descris-o și asistenta victimei. Înaltă, brunetă, păr lung, ochi negri, o siluetă studiată. La litera D ar mai fi Dan Stănescu, un tip solid, a făcut canotaj în tinerețe, acum își joacă burta ca pe-un balon de rugby. Mi s-a părut îndrăgostit de Ana. A descris-o în superlative. S-au cunoscut «în exercițiul funcțiunii», îl durea teribil un molar... Restul alfabetului, neinteresant. Cunoștințe, pacienți, relații. Lume cu alibi." Mai aprinse o țigară și se așeză pe unul din fotolii. „Ei, ce părere ai ? Crezi că s-ar putea scoate ceva de-aici ?"

Candelabrul părea să aibă cel puțin o sută de ani. Scaunele erau îmbrăcate în piele roșie, roasă de vreme, iar pe masa ovală se odihnea un geam de cristal, încărcat

de praf. Covorul, de manufactură persană autentică, acoperea parchetul în întregime. Şi tablourile... mai ales acela cu peisajul marin... De copil îi plăcuse marea. Maică-sa era din Constanţa... Vaporul pare gata să se răstoarne, iar barca cu naufragiaţi saltă ca o coajă de nucă pe spinările valurilor. Marea agitată ameninţa să se reverse dintr-o clipă-ntr-alta în afara ramei şi să inunde camera... Se ridică pe vîrfuri să cerceteze atent semnătura. Ceva în subconştient îi şoptea că trebuie să fie un nume celebru. Nu reuşi s-o descifreze. Aşezarea tablourilor i se păru cam curioasă. Sub „marea înspumată", patru pisoi, colorati ca nişte papagali australieni, se hîrjoneau în decorul bucolic al unei stîne. De o parte şi de alta a ferestrei, două naturi moarte ; manieră impresionistă. Într-adevăr, impresionau !... Pe peretele dinspre vestiar, opus ferestrei, scînteiau, în apa plină de lintiţă a unui lac, reflexele roşietice ale unui crepuscul metalic, ce se afunda tot mai mult în coroana bogată a unei sălcii născute din unirea apei cu galbenul luncii. Nici un tablou nu întrecea însă gingăşia celor „două fete de la pian". Culoarea abia atingea pînza. Din gesturi răbufnea o bucurie adolescentină, molipsitoare. Îi venea să le fredoneze melodia. O ghicea.

„Mişcă puţin «corabia», să nu te topeşti de-atîta extaz !"

De sub albastrul mării apăru o nişă goală.

„Ce-i asta ? !"

„O mică ascunzătoare. Băieţii au stabilit că adăpostea ceva compact, greu, probabil o casetă cu valori."

„Te pomeneşti c-avea şi cifru !" Un pocnet de degete uscate biciui aerul. Scoase rapid inelul cu chei. „S-ar putea ca la acea «cutiuţă» magică să se potrivească această «cheiţă fermecată», ce zici ?"

„Dă-o-ncoace !... Tot de la stewardesă ?... Era împreună cu celelalte chei ?..."

Fumul se ridica şi se aduna peste tablouri în orizontul îngust al pereţilor. Indiferent ce-ai fi făcut, sfîrşeai tot cu ochii la ele.

„Ştii, din «biblioteca» asta de personaje, unul singur nu l-am identificat, sau poate două."

„Care ?"

„Stamian mi-a spus tot, e foarte conştiincioasă " În colţul buzelor i se cuibărise un zîmbet. „Ana Dumitrescu pare să se fi folosit de două maşini. Una albastră, mare,

Martora nu ştie marca. Nu se pricepe şi la maşini ! Pe cel de la volan nu l-a reţinut, n-a coborît niciodată. De departe părea corpolent. Cealaltă, o «Dacia 1300» albă. Descrierea proprietarului ar coincide cu cea a lui Stănescu, numai că acesta mi-a mărturisit, la ureche, că nu are maşină. S-a verificat, nu are."

„Maşina aceea albastră este, sigur «Peugeot», număr de înmatriculare cu trei cifre."

„De unde ştii ? !"

„N-am atîta şcoală ca tine, dar am mirosul dezvoltat. Vînzătorul de la sifoane. O maşină elegantă stîrneşte interesul oricui, aşa că pune băieţii s-alerge, doar n-or să-şi petreacă revelionul împreună !"

La orele 18,30 D.C. o găsi pe sora Mioarei dinaintea biroului, iar pe Lucaciu aşezat pe scaunul său. Acesta se ridică şi îi ceda locul. Femeia era înaltă şi brunetă, leită victima. Plînsese. Venea de la morgă. Era în anul doi la şcoala de asistente medicale. Îi telefonase şi mamei ; locuia în comuna Pătîrlagele. Tatăl le murise cu cinci ani în urmă. Cancer. Mioara fusese răsfăţata familiei. La şcoală, premiantă. Pricepea totul foarte repede. Tot aşa de repede s-a şi emancipat ! A dat la teatru, dar nu a reuşit. N-avusese nici o pilă. Începuse să le scrie mai rar. Mama era îngrijorată. Apoi le-a scris că a reuşit la şcoala de stewardese. Avusese zece la franceză în şcoală.

„Cînd aţi revăzut-o ?"

„După un an, atît lipsise de-acasă. Eram într-a zecea. Venise cu o «Volga» neagră. Conducea un bărbat între patruzeci şi cinci, cincizeci, înalt şi bine legat. Era îmbrăcat sport, numai haine de bună calitate, părea inteligent şi afemeiat. Îmi privea cu insistenţă picioarele. Era în vara lui '75."

„Cum îl chema ?" Adresase întrebarea surprins de observaţiile făcute. Fata aceea ar fi trebuit să trăiască pe vremea lui Winston Churchill.

„Îi spunea Ştefan."

„Ce meserie avea ?"

„Nu-mi amintesc, Mioara zicea că îi era un fel de şef... Părea de treabă. Mie mi-a adus o cutie de bomboane, iar mamei o broboadă."

„L-aţi recunoaşte dacă l-aţi vedea ?"

„Poate".

„Purta ochelari ?“

„Nu.“

„L-aţi mai văzut de-atunci ?“

„Nu... Mioara nu a mai venit pe-acasă. Anul trecut, în vară, s-a mutat în Andrei Mureşanu... cam în perioada cînd a început să zboare în străinătate. Ne trimitea ilustrate de peste tot, cu texte scurte...“

„Cum a cunoscut-o pe Ana ?“

Pentru moment păru dezorientată. „Nu sînt sigură, cred că la cosmeticiana ei.“

„De cînd sînteţi în Bucureşti v-aţi vizitat ?“

„Da, dar nu prea des.“

„De ce ?“

„Pentru că era mai mult plecată, iar eu voiam să învăţ.“

„Întreţinea relaţii cu cetăţeni străini ?“

Sanda Dencean ezită o clipă. Îl privi pe D.C. Nu ştia dacă să-i răspundă şi nici ce. „Nu... dar o auzisem că i-ar fi făcut cunoştinţă Anei cu nişte italieni şi că ea nu-i fusese recunoscătoare...“

„Recunoscătoare ! În ce fel ?“

„Nu mi-a spus. Numai atît.“

„Despre relaţiile Anei Dumitrescu ce ştiţi ?“

„Nimic... Poate... Prin septembrie am trecut s-o iau la un film, ştiam că e liberă. Urma nişte cursuri de limba germană. Am găsit-o jos, la Ana. Era acolo şi un bărbat. Atmosfera era veselă. S-au mirat cînd m-au văzut. N-am mai mers la film. Am băut şi am ascultat muzică. Am rămas la ele cam două ore...“

„Cine era bărbatul ?“

„Nu-mi aduc aminte cum îi spuneau, doar că era înalt, cu ochi albaştri. Avea barbă şi cred că era medic stomatolog. Mi se pare, chiar un fost coleg de facultate de-al Anei. La plecare, sora mea l-a rugat să o ducă la o cunoştinţă care locuia pe lîngă Podul Izvor şi aşa s-a oferit să mă ducă şi pe mine la cămin.“

„Cum a reacţionat Ana Dumitrescu ?“

„Chiar a insistat să ne conducă.“

„Ce maşină avea ?“

„O «Dacia» gri, cu o instalaţie stereo minunată. Muzică excelentă. Numai topuri. Nici nu ştiu cînd am ajuns la cămin.“

„Între acest individ şi sora dumneavoastră aţi observat vreo legătură ? vreun gest complice ?... Bănuiţi că aveau relaţii intime ?“

„Imposibil ! Era prietenul Anei.“ Reacţionase intrigată ca o puritană. Apoi îşi plecă fruntea neputincioasă — nu ştia nimic, nu înţelegea o asemenea întrebare.

D.C. scoase din buzunar medalionul şi poza color, iar dintr-un sertar, portofelul cu cei o mie cinci sute de dolari. „Cunoaşteţi acest medalion ? Este cumva al surorii dumneavoastră ?“

Răspunse fără ezitare. „Nu. Nu purta aur la gît. Nu suporta a doua oară aceeaşi bijuterie. Un singur lucru avea mereu, o verighetă. Aţi găsit-o ?“

„Da, este la laborator. Lîngă marcaj pare să aibă gravat un desen.“

„Vă spun eu, reprezintă un trifoi. Mioara zicea că verigheta i-a dat-o viitorul ei soţ. Nu ştiu cine este, nu ne-a spus nimic, doar că o să avem o surpriză. Acest lucru mi-l amintea mereu.“

Declaraţia Sandei căzu ca o piatră.

„Nici nu bănuiţi cine ar putea fi ?“

„Nu“.

Răspunsul ricoşă instantaneu.

„Credeţi că făcea trafic de valută ?... Sau doar oferea atenţii ?“

Începu din nou să plîngă. „Nu ştiu, nu ştiu... ce să spun... nu se poate, nu cred... întotdeauna i-a plăcut luxul, de mică era snoabă...“

I se făcu milă de Sanda. Oricum era vorba de sora ei, chiar dacă pentru el, ea rămînea un simplu martor. Trebuia totuşi să insiste : „Aţi zărit acest medalion la gîtul Anei Dumitrescu ?“

„Nu-mi pot da seama dacă este chiar acesta ! Ana purta un lanţ de aur, era chiar plină de aur, brăţări, cercei, întotdeauna am admirat-o. Se îmbrăca după ultima modă şi mirosea fantastic. Ea ce spune ?“

„O recunoaşteţi pe fata aceasta ? Ştiţi cu ce ocazie a fost făcută fotografia ?“

„...Cred că vara trecută. Au fost împreună la mare, mai mult ca sigur cu italienii pe care i-a prezentat Anei. Pe fată n-o cunosc. Trebuie să fie o prietenă de-a lor... Mioara nu-mi povestea nimic despre prietenii ei. Nu suporta ca eu şi mama să ştim ceva şi nici să-i punem întrebări... Mi-aduc aminte, verigheta am văzut-o pentru

prima oară în iulie. Era după bacalaureat, mă duceam la mare. Am rămas o zi în București. Am dormit la Mioara..."

„Știți de ce a vîndut mobilierul ? adică lucrurile mai importante : recamierul, șifonierul..."

De data asta Sanda era dezorientată de-a binelea. „...Zicea că vrea să le schimbe..."

Și hohotele de plîns se năpustiră peste cuvinte D. C. nu mai suporta. Lacrimile curgeau șiroaie peste obrajii ei palizi. Spuse că o înțelegea, dar formalitățile sînt neplăcute. Se pare că aveau de-a face cu un individ periculos, decis să mai lase cîteva „urme", și se vedea obligat să afle tot ce putea, mai ales că nimeni nu părea dispus să-i spună prea multe. Îi strînse mîinile, care atîrnau neputincioase. O rugă să-i lase adresa căminului... În timp ce se îndrepta spre ușă, mototolind o batistă între degete, și avînd în gură gustul sărat al lacrimilor, îi spuse despre Ana.

Fetița aceasta candidă nu ascundea oare ceva ? Parcă reacționase nefiresc cînd venise vorba de Tomescu. Uitase s-o întrebe de „cheița de aur". Și nici de ilustrată nu-i spusese nimic. O va vizita la cămin. Dorea s-o vadă și într-o altă ipostază. Trebuia să recunoască : avea picioare frumoase... Scoase lista cu pasagerii. Arătătorul se opri la numărul 26 : Gerald Tomescu.

Silvestru nu venise. Se lăsase ceața. Mîinile-i fixau geamul, iar fruntea i se lipise de sticlă. Aceasta se aburi, estompînd luminile străzii. Obișnuita forfotă de sfîrșit de săptămînă. Îl încerca o melancolie de noiembrie. În cap îi reverbera melodia din vasă, dar peste toate apăreau intermitent figurile celor două fete ucise. Se întoarse absent, își aprinse o țigară și se așeză pe marginea biroului. Excludea coincidența. Trebuia să admită existența unui singur asasin, însă nu putea șterge nici cifra doi. Era prematur, simțea că se învîrte în cerc. Nu reușea să se desprindă... Silvestru intră val-vîrtej. Ceru scuze pentru întîrziere, trecuse și pe la colega Mioarei, Mariana Buzea. Îl rugă să-l aștepte zece minute pînă își întocmea raportul. Mai bine să-l citească decît să-i povestească. D.C. îi făcu semn să-l scrie și se întoarse la fereastră. Lucaciu băgă fierbătorul în priză și agită crema cafenie de la suprafața ibricului. Nu voia să rateze „șarja".

„Gata șefu', puteți să-l citiți !"

D.C. se lăsă să cadă în scaun. Apucă circumspect documentul. Nu-i plăcea. Se aşteptase... Poate cecul de cinci mii lichidat joi, în ajun. În decurs de doi ani depusese şi lichidase trei carnete cu cîştiguri în autoturisme... Şi Mariana Buzea asta, cum de se-mbolnăvise la ţanc ! Faptul că avea o fetiţă şi un soţ ofiţer cu care se putea bea un pahar cu vin nu era deloc interesant... Ar mai fi telefonul de la Atena. Era un hotel de mîna-doua. Cu cine vorbise ? !

„Trebuie aflat urgent cu cine a vorbit. Ai luat legătura cu hotelul ?"

„N-am avut cînd, figura asta am dibuit-o abia la prînz."

„Bine. Stabileşte cu cine a vorbit... A fost aici sora Mioarei. Pare puternic afectată. Restul ţi-l spune Andrei. Nu rezist să mai repet. E încurcată rău ! Să vedem cum ieşim. Fac cinste... Silvestre, să afli dacă nu cumva a treia fată din fotografie este vreo colegă de serviciu a celorlalte. Mi-a scăpat. Sanda Dencean merită un «zece»."

Cu degetele mîinii stîngi mîngîind mustaţa, cu cotul pe una din coperţile carneţelului, cu degetele mîinii drepte răsfoindu-l, se opri la litera D. Apucă telefonul, percepu tonul, formă numărul cu creionul şi aşteptă. La celălalt capăt al firului răspunse o voce blîndă. Întrebă, vocea răspunse : „o clipă", D.C. confirmă că aşteaptă, apoi aceeaşi voce spuse : „da" ; mulţumi şi închise.

4. ŞI IARĂŞI, SÎMBĂTĂ

Scuarul era pustiu. Douăzeci şi unu de garaje îl încadrau din trei laturi, iar dintr-a patra, două blocuri cu cîte nouă etaje. Lifturile merg pînă la opt. În faţa blocurilor, la stradă, Institutul de inframicrobiologie „Acad. Ştefan S. Nicolau". Reputaţie internaţională. În spatele garajelor : Spitalul „Dr. Victor Babeş". Bolnavi mulţi, paturi puţine, boli infecţioase. Alături, la secţia 9 era linişte. Nu era zi de paşapoarte. Ora părea semnificativă : cinci, post-meridian. Toate uşile garajelor sînt vopsite în verde închis, numai a lui în gri... Rula uşor. Era obosit. Fusese o călătorie de rutină. Cunoştea Grecia. Vizitase Parthenonul, atunci. Acum n-ar fi vrut să plece... Îi era dor de Luminiţa... Adina se obişnuise. Se obişnuise şi el cu funcţia... Îi era dor de Vlad. Şi-l dorise mult. Avea, în

sfîrșit, un moștenitor. Moștenitor la ce? La caracter, bineînțeles!... Frînă. Răsuci cheia tăind contactul. Cuminte, motorul se liniști. Coborî geamul, își aprinse o țigară și se lăsă pe spate, învăluit de fumul albăstrui ce difuza printre picăturile de ploaie. Burnița îi declanșase o stare de melancolie. Îl trimitea în el însuși. Îi era frică de trecut. Nu-l meritase, dar, oricum, era al lui... Avea un caracter dificil. Îi plăcea tehnica, dar numai el știa cîte neîmpliniri avusese. Ar fi trebuit să fie mulțumit. Obținuse tot ce-și putea dori un om la vîrsta lui. Funcție, leafă, copii, nevastă, situație. Dar ce folos, sufletul lui murise în urmă cu treisprezece ani, lîngă Mona. A iubit-o; e conștient că și astăzi o mai iubește. O iubire rece, calculată, artificială... Femeile îl sensibilizează, îl pun într-o stare de inferioritate. Toată prestanța lui e o paradă, reținerea, un paravan ce acoperă refularea unei iubiri timpurii, ce i-a marcat puternic adolescența... A doua oară a avut noroc. Norocul infirmului care dă peste o menajeră bună. Adina este o fată minunată, trebuie iubită bucățică cu bucățică. Dar ea îl iubea oare?... Nesiguranța asta othelliană îl va chinui toată viața? Pînă acum a suportat, dar de acum încolo cum va fi?... Jignea. Era disprețuitor. Tineretul îl stingherea. Și-l simțea vrăjmaș. Ar fi dorit să și-l apropie, dar era prea tîrziu... Cifrele îl deranjau, nu le mai iubea. Le ținea lîngă el fiindcă așa era regula jocului, dar ar fi vrut să le arunce undeva departe... Cînd împlinise patruzeci și unu de ani se afla pe faleză, la Pireu. Albastrul mării și umbra palmierilor l-au umilit nespus. Dorise să-și rupă toate documentele ce-l legau de identitate, să se piardă într-o aventură, să-și topească numele într-o formă nouă, sănătoasă... Seara, tîrziu, vorbise cu cei de acasă. Plătise mult. Fusese cadoul pe care și-l oferise. Lacrimile de la aroport l-au mai liniștit, însă nu pentru multă vreme. Simte apropierea crizei, și atunci... În patul Sandei uită, e puternic, domină. Reîntors acasă devine același epileptic social, supravegheat conștiincios și iubit din respect... Aruncă țigara în nisip. Îi era foame. Dimineața nu mîncase nimic, deși Adina îi pregătise un autentic breakfast... Îi era sete. Toată ziua îl chinuise o sete rebelă. Secretara cea nouă nu știa să-i pregătească ceaiul. Îi place cel galben ceylonez, concentrat și cu multă lămîie... Îi era frig. Făcuse un salt peste multe grade. Frigul îi amintea de revelion. Mai trecuse un an. Un an bun, ar putea zice. Luminița absol-

vise treapta. O iubea mult. Era sensul vieții lui... Cîteodată ar fi vrut să nu existe. Îl stăpînea o dorință diabolică de independență. Și-ar fi dorit din nou „să alerge". Tînjea după marginea vieții sale, după estul îndepărtat al adolescenței, după prima zi de naștere sărbătorită. Tînjea după cea dîntîi dragoste ascunsă în obrajii roșii de puști... Două picături sărate îl rechemau. Erau dorul solitudinii... Adina îl iubea. Orice femeie în locul ei l-ar fi iubit. Soție de director, mașină mică, vilă, călătorii în străinătate. Așa ceva nu se ratează ! Dar Sanda ? Ea avea tot ce-și dorea. Probabil, împreună construiau o lume de ficțiune ce le alina dorințele mecanice... Trecuseră treizeci de minute. Cristalele lichide afișau : 16:37. Se smulse din letargie, se dădu jos, căută cheile în buzunare, își aduse aminte că le pusese la plecare în torpedou. Se întoarse, răscoli printre nimicurile din cutie, le găsi. Deschise ușile garajului. Un aer iute îi gîdilă nările. Toate erau la locul lor... Ciudat, nu-i venea să se ducă acasă. Parcă ar fi greșit cu ceva și-i era teamă. De fapt îi repugna să povestească. Era obosit, iar cei dragi nerăbdători să-l asculte. S-au culcat tîrziu. Nu făcuseră dragoste. Adina ar fi dorit. Reproșurile i le-a citit în gesturile matinale. Împărțise cadourile fără tragere de inimă... Era rece. Se scutură involuntar. Își aprinse o țigară și o fumă sprijinit de ușă. Plafonul de nori era coborît. Apăsător. Îi simțea presiunea în urechi... Avea șaptesprezece ani. Terminase liceul. Se pregătea pentru medicină. Chirurgie. Plecase două săptămîni la mare după examenul de maturitate. Admiterea era în septembrie. Mamaia 1963. Se înălțaseră hotelurile noi. Era plin de turiști nordici. Ei erau patru : el, Sandu, Genu și Bobby. Bobby cel mic și vesel, leșinat după suedeze. Se suia pe scară ca să le sărute. Sandu și Genu, doi frați din Izvor. Singuri, de copii, aleseseră calea chitarei și frecventau asiduu „Joia tineretului". Se simțeau minunat. Toată lumea era a lor. Au apărut și ele. Patru finlandeze zdravene, crescute în pădurile Kalevalei. Erau cu zece ani mai mari, dar ce conta ! Transplantul de tinerețe era mai bun decît „Gerovitalul" doamnei Aslan. Se înțelegeau în limba „gimnastă", ce întrecea în popularitate esperanto. Era soare, mult soare. Erau liberi. Tineri și liberi. N-aveau obligații, n-aveau responsabilități. De-o parte era viața, de cealaltă aerul și apa. Le ajungea. Mîncau covrigi calzi înmuiați în bragă făcută de turci autentici. Consumînd cincizeci de grame de coniac trei stele,

își cîștigau dreptul de a ocupa masa o seară întreagă la restaurantul Modern, unde cîntau Moculescu și Aurelian. Și ce frumos cîntau : „Green, green grass of home". Era și Tom Jones : „Delilah". Erau și troleibuzele noi, vopsite fiecare în altă culoare. Era și T-ul de la Mamaia ; tobogancle nu se prăbușiseră. Seara aparținea perechilor. Se făcea un schimb intens de „experiență". Orice noutate era omologată pe loc, fără obiecții... Un cîine urina zgribulit la picioarele singurei bănci din scuar. Două, trei mașini intrau grăbite în cuști. Cîteva capete se înclinau respectuos... Visa fumînd.. Se-ncălzise. Soarele anilor '63 îl „bronzase"... N-a mai dat la medicină, fuseseră zece pe un loc. N-a vrut să riște. Avea încorporarea în buzunar. A dat la politehnică. Era talentat la matematică. A reușit între primii optzeci... Pe cine o fi căutînd individul acela ? Și ce sacoșă are ! Pare a fi de voiaj. Se uită la garaje, deparcă ar dori să descopere ceva !...

Era aproape șase. Se simțea înviorat și, culmea, îi era dor de casă. Porni motorul. Deschise porțile...

Un șoc înspăimîntător îl proiectă în portieră. Craniul i se sfărîmă de parbriz, iar creierul impregna cu sînge albicios zidăria și capota. Se dezintegra. Palmele i se imprimau pe tencuială. Se frînse-n două, înfigîndu-și genunchii în ciment. Era ca după explozia de la Hiroshima.

Așa îl găsiră a doua zi.

5. DUMINICĂ

Așteptînd să fiarbă apa pentru ceai se gîndea la Daniela Prisăcaru. Ce tăinuia ea ?... Tăie lămîia în două. Aburul începuse să se-nșurubeze. Turnă apa fiartă peste săculețul poros... Daniela Prisăcaru trebuia „desfășurată"... Trei felii inegale de pîine își împărțeau plita prăjitorului... Ascară plecase mai devreme. Ascundea ceva ? Acasă nu dormise. A transmis impulsuri pînă spre miezul nopții. Nimic... Gresă artistic cele trei felii „Dîmbovița" cu un superior de Vatra Dornei... Nu-i spusese nimic lui Petre. Alesese o pistă și vroia s-o alerge pînă la capăt. „Singurătatea alergătorului de cursă lungă". Excelent film. Transmutația psihologică a scenariului îl copleșise. Se și vedea cu cronometrul în mînă. Era în întîrziere. Biologia celulelor sale semnala intermitent. Ceva nu era în regulă.

Cam bănuia ce : lipsa vectorilor i se părea ciudată, îl zgîndărea. Dosarul Mioarei Dencean suferea de „cancer psihologic".

Două linii, două puncte. Bing-bangul funcționa elastic. Aplică pe vizor degetul mare de la dreapta. Simetricul de la stînga transmitea pentru a doua oară limbajul Morse. Auzi foială de cealaltă parte a ușii. Bloc proprietate personală, an de dare în folosință : 1974.

„Cine-i ?"

„Vecinul de la doi".

„Imediat, să-mi pun halatul."

„Aștept, doamnă."

Zgomot de uși trîntite și de linoleum hîrșiit. Ușa se deschise în unghiul unui lanț. Deschiderea unghiului se astupă cu o legitimație albastră.

„Ce farsă stupidă ! Credeați că o să mă ascund ? De ce aș face-o ?" Unghiul se reduse la zero, pentru o clipă, apoi se mări brusc la nouăzeci de grade. „Poftiți ! Scuzați deranjul. Cam matinală vizita și cam șocantă !"

„Deformație profesională, dar nu trebuie să vă simțiți jignită. Doresc cîteva informații despre o anumită persoană. Atîta tot." Percepu relaxarea pometilor cocoțați la peste un metru șaptezeci și doi.

„Și anume, despre ce persoană este vorba ?"

Întrebarea o puse între cele două fotolii în care se așezară. Împreună cu canapeaua valorau cam șase mii de lei. Stofa plușată era comandă specială, din lot de export. Casetofonul „Sonny", țigările „Kent" și sticla de „Teacher's" trădau cunoștințe pe la shopuri. Pe lîngă toate acestea se remarca o mochetă groasă ca o cergă maramureșană. Litera D arăta destul de bine, chiar nespus de bine ! Obrazul expunea preocupările zilnice ale meseriei, în orice caz, marfă fină : „Hellena Rubinstein", „Christian Dior", „Nina Ricci", „Marcel Rochas"... Și toți ăștia între Paris, New York și Londra... Halatul îi reliefa parametrii anatomici. Material „made in"... Părul lung, negru — nu i se putea bănui originea cromatică — îi încărca umerii ca unui general de armată. Cel mai provocator era, însă, șanțul moale dintre sîni. De un alb imaculat ca în „Iarna pe uliță".

„V-aș ruga să-mi spuneți tot ce știți despre Mioara Dencean."

Pleoapele i se strînseră a gîndire, apoi se dilatară a nedumerire. „Nici n-o cunosc. Trebuie să fie o confuzie. Vă rog să mă credeţi, nu cunosc nici o persoană, nici o clientă cu un astfel de nume.“ Mîinile plecară nervos după ţigări şi brichetă. Reuşi să aprindă una, apoi îşi dădu seama, îngăimă o scuză şi îi întinse pachetul.

D.C. scoase, aproape în acelaşi timp, „Snagovul“ din buzunar. Refuză ostentativ. „Nu vă pripiţi. Încercaţi să vă amintiţi. Este de mare importanţă... V-a fost clientă ?... Sau poate mai mult.“

Daniela Prisăcaru reveni în gabaritul fotoliului. Îşi aşeză un picior peste altul. Capotul luneca silenţios, descoperind o pereche de picioare din acelea care, de cele mai multe ori, te fac nervos. Nu schiţă nici un gest pentru a şi le acoperi. Încerca să se concentreze. Fumul companiei „Lorillard“ o ajuta.

„Persoana în cauză a săvîrşit o infracţiune. Şi în acest caz ştiţi probabil procedura.“

„De ce s-o ştiu, n-am avut de-a face cu miliţia ! Chiar dacă aş fi cunoscut-o pe acea persoană, ce mă priveşte pe mine ce-a făcut !... Mioara, Mioara... da, o fată înaltă, brunetă, cu tenul creol, dar să ştiţi că nu a mai venit de mult. Nu înţeleg de ce v-aţi adresat mie. V-a sugerat ea ?“

„Întocmai...“

„Asta-i culmea ! Cum de şi-a permis ? !...“

„Cînd v-aţi văzut ultima oară ?“

„Cred că în primăvară. Venea rar pe la mine. Nu-i cunosc numele complet, nu mi l-a spus, doar atunci cînd a prezentat-o prietena care a adus-o şi care mi-e clientă permanentă. Acum mi-aduc aminte...“

„Şi cine este clienta aceasta permanentă ?“ Creionul defrişa filele carneţelului.

„Dar aţi spus că vă interesează Mioara ! Nu înţeleg de ce v-ar interesa şi altcineva !“ Sprîncenele i se împreunară deasupra nasului.

„Pentru că dorim să ne îmbogăţim cunoştinţele în privinţa ei.“

Aprinse a doua ţigară. Îşi căută un nou punct de sprijin. „Rotiţele“ i se-nvîrteau cosmic. „Da, chiar nu văd de ce nu v-aş spune ! Este o clientă foarte bună de-a mea... Bună, în sensul că vine foarte des...“ Călcase strîmb, dar reparase repede. „Se numeşte... să mă uit în

agendă, nu ţin minte numele clientelor, sînt multe, vă daţi seama ! Localul este printre primele din cartier, iar obişnuinţa..."

Era o clientă care venea des şi nu-i ştia numele !... La dreapta, uşa stacojie semnala prezenţa celei de-a doua camere ; dormitorul, mai mult ca sigur. Acolo se dusese să caute agenda. Simţea nevoia unui „time-out". De un singur lucru era acum sigur D.C. : această brunetă parşivă ştia ceva, şi acel ceva începea să crească în importanţă, precum aluatul cozonacului de Crăciun. Îi permise momentul de respiro. Dilatarea acestuia îi betona tot mai mult un procent de şaptezeci şi cinci la sută certitudine... Reapăru. Într-adevăr avea un corp ce te putea dezechilibra oricînd...

Aprinse a treia ţigară. Emana calm şi fum în proporţie de unu la cinci. „Se numeşte Ana Dumitrescu. Dacă vreţi, notaţi adresa : Andrei Mureşanu douăzeci şi nouă. Nu ştiu pe unde vine, dar cred că undeva la şosea. Parcă aşa am auzit-o o dată."

În sfîrşit ajunsese pe „Via Apia". Acum procentul devenise de sută la sută. Se fardase. Discret şi elegant. Capotul rămăsese acelaşi. Picioarele la fel. Expresia feţei, însă, se deteriorase.

„Venea şi însoţită ?"

„Dar am impresia că este cu totul altceva. Spuneţi-mi, ce s-a-ntîmplat ? Fiţi sincer, vă rog !" Două fulgere turnate în oţel de Toledo se desprinseră din pupile.

„Nimic. Este aşa cum v-am spus şi vă rog să mă credeţi. Nu am venit aici să vă stric o dimineaţă de duminică, mai ales că este şi însorită..." Zgomotul inoxidabil al telefonului îi întrerupse mărturisirea.

„Vă rog să mă scuzaţi o clipă." La al treilea semnal era cu receptorul în mînă. Din spate semăna cu actriţele ce-şi încearcă norocul în îndepărtata Californie. „Da, nu" şi din cînd în cînd un „bine", apăsat şi lung. Se înţeleseseră ! Veni tonul. Puse receptorul în furcă şi se torsionă cu o sută optzeci de grade. Aprinse a patra ţigară. Emana siguranţă şi clarviziune. „În concluzie, nu pot să vă spun aproape nimic despre fata asta. Pur şi simplu nu-i cunosc viaţa privată. Doar de vreo două ori a venit însoţită de un tînăr. Bărbat drăguţ, tăcut şi manierat. O dată mi-a adus ciocolată. Nu i-am reţinut numele. Părea să fie din provincie..."

Vroia să-l expedieze și brusc îi revenise memoria ! Cam săracă în date, dar tonică. Trebuia profitat din plin. „Ați observat cumva, veneau cu mașina ?"

„Parcă, o dată. A adus-o c-o mașină albă."

„Ați remarcat marca, numărul ?" Cerea prea mult, dar n-avea ce face.

„Nu vă pot răspunde. Am remarcat culoarea, și asta cu totul întîmplător. Am mult de lucru, nu-mi pot permite să țin strada sub observație !"

Un răspuns ce se dorea categoric. Simțea că nu era cazul să mai insiste. Putea paria cu o mie la unu la Longchamp, că în privința culorii, spusese adevărul.

„Vă rog să mă scuzați, dar vreau să profit de această zi. Sînt așteptată de cîțiva prieteni pentru o plimbare pînă la Sinaia, așa că dacă mai doriți să-mi puneți întrebări v-aș ruga s-o faceți mai repede."

Sesiză „boomul" în privința pretextului, dar acum ea era cea care conducea discuția. Făcea pe proasta și-i stătea bine. „Înalt, scund, brunet, blond ?"

„Cred că... șaten... puțin adus de spate, de talie mijlocie, îmbrăcat cam dezordonat..."

Acum mințea și vinovat era D.C. O făcuse să înțeleagă foarte bine. Își aduse aminte că ori de cîte ori mergea să-și aprindă duminicala lumînare și să asculte slujba, maică-sa îi revela scopul „pelerinajului". Nu avea decît șapte ani. Probabil era o legătura freudiană... Se ridică, băgă carnețelul într-un buzunar, creionul în celălalt, mulțumi pentru ajutorul dat, sărută ceremonios mîna, nu de alta, dar dorea nespus să-i simtă gustul epidermei și se îndreptă către lanțul de la intrare. Părerea de rău în privința sărăciei amănuntelor masculiniza fațada gazdei, dar în același timp îi destindea mușchii zigomați... Ușa era deschisă cînd D.C. restaura gestul lui Colombo. Îi băgă sub nas celebra fotografie. „Recunoașteți această față ?" și arătătorul se propti în dreptul celei de-a treia.

Secvența gestului imprimă un recul violent craniului Danielei Prisăcaru. Ar fi înregistrat un succes dacă telefonul nu s-ar fi bîțîit de două ori, după care se liniști.

„Nu, n-o cunosc. N-am văzut-o niciodată în viața mea. Vă rog, trebuie să plec." O lumină îi impresiona retina. „Lăsați-mi numărul dumneavoastră de telefon, dacă-mi amintesc ceva vă sun."

„Nu-i nevoie, vă caut eu. Sărut-mîna !"

Cobora a noua treaptă cînd zgomotul de lemn înfundat al uşii i se strecură în urechi.

Era pe Viilor. Traversă vizavi, pe trotuarul spitalului. Se disimulă printre obişnuiţii vizitatori duminicali. Intră în camera de aşteptare. Avea o fereastră la stradă şi, dintr-un unghi privilegiat, putea supraveghea ieşirea blocului. Era sigur că fusese petrecut cu privirea prin transparenţa perdelelor de la etajul cinci şi că nedumerirea va creşte exponenţial văzîndu-l că intră acolo. După exact o mie două sute optzeci de secunde, mîna fină a Danielei Prisăcaru perturbă traseul unui taxi.

Sandu Aldea este o stradă boierească. La numărul 92 A, se află o vilă cu un singur nivel şi cu o curte asimetrică, mărginită de un gard din beton, decupat de o poartă verde. Se pot parca maşini, dar iarba înaltă şi neîngrijită nu evidenţia o astfel de activitate. Ştia de la Silvestru : hochparter, uşa din dreapta scării. Vilele de la şosea seamănă cu cele din Vatra Luminoasă ! În duminica aceea în care soarele stătea pregătit s-o zbughească din clipă-n clipă, reînviase mirosul de iunie. Mirosul acela te excită, îţi pregăteşte moralul pentru vacanţă şi-ţi oferă idei constructive în alegerea partenerei... Vărateca mireasmă se reîntorcea ca un suspin în interiorul lui D.C. Auzea valurile întinse lîngă nisip şi vacarmul de prînz dispersat printre mese. La 2 Mai, pe plajă, este un singur bufet. Revedea delfinul decapitat aruncat de o hulă de gradul trei. Stăteau amîndoi lungiţi pe acelaşi prosop şi respirau acelaşi siliciu sfărîmicios. Ea îşi luase zece zile fără plată, el profita de o misiune estivală. Celulele pielii înmagazinau bronz pentru zile negre. O cunoscuse cu un an în urmă. Controla calitatea tricotajelor la o fabrică din Botoşani. Au avut un sejur plin de meditaţii epidermice. Îşi fortificaseră „concepţiile" în speranţa unor roade robuste. Acum, în preajma fulgilor, ea controlează, în continuare, tricotaje, iar el devorează misiune după misiune... O blondă durdulie, puţin umbrită de mişcarea de revoluţie a pămîntului, cu nas plăcut, ochi căprui şi bust nr. 5, deschise uşa în urma miorlăiturilor unei sonerii ce-şi dădea duhul. Era drăguţă, cu un profil de starletă şi cu o privire surprinzător de inteligentă pentru un asemenea design, cerut de mai toate companiile aeriene. D.C. se legitimă. Fu invitat înăuntru şi poftit să se aşeze.

La intrare, un mic vestiar cu un cuier încărcat de haine kaki și șepci înfrunzite. La dreapta, baia, în stînga, o cameră. Părea de copil, căci ușa dezgolea un pat ce nu putea suporta mai mult de cincizeci de kilograme. În față, o cameră mare, compartimentată în dormitor și sufragerie de o arcadă și o sobă de teracotă. Totul în tonul garniturii „Veronica", ce umplea sufrageria. Distorsiona acut cu patul și masa de televizor din dormitor ; probabil un „mesaj" transmis din generație în generație. Covorul măreț și aspirat la timp, precum și lipsa prafului cotidian subliniau soliditatea căsniciei organizate, cu state vechi. Două scaune-fotoliu realizau un cadru de conversație, generator de poftă de mîncare pentru ambii parteneri.

Se numea Mariana Buzea și fusese șocată de întîmplarea aceea groaznică. Spunea că era incredibil. Toată sîmbăta și-o stricase. Fusese invitată la prietenii ei și nu putuse merge. D.C. trebuia să știe că era încă în concediu medical și că povestea aceasta îi mărise doza prescrisă de pastile. Nu dormise toată noaptea. Avusese coșmaruri. Numai pistoale, sînge și avioane. Părea ceva ireal, decupat dintr-un film de groază. Bineînțeles dintr-un film de Hitchcock, nu de Sergiu Nicolaescu. D.C. o rugă să revadă împreună calendarul ultimelor zile. Cum s-ar zice, să-l deruleze cu încetinitorul. Lipseau încă foarte multe file... Îi spuse că fusese recomandată ca o interlocutoare deosebit de receptivă. Îi excită credulitatea specific feminină, mereu exploatată de bărbați. Prezența creionului și a carnețelului cu coperți albastre se făcuse remarcată. Rolul acestor scule era primordial în strategia trenciului alb... Mariana Buzea nu întreținea relații de prietenie cu victima. Colege și nimic mai mult. Se simpatizau, din cauza firilor sinonime. Adică ? Pline de melancolia timpului pierdut. Proust, redivivus ! Mioara fusese de cîteva ori pe la ea, dar ea pe la Mioara niciodată. Shimbau, în general, impresii mondene sau de serviciu. Nu-i plăcea să primească femei în casă. Soțul avea puternic construită latura erotică a dispozitivului său anatomic. Vorbea curat, liniar și surprinzător de elastic. Spera să scoată ceva de la ea... Nu-i cunoștea nici un prieten. Singurul nume pe care-l folosea mereu victima era acela al surorii sale, Sanda. O iubea mult și dorea s-o vadă reușind în viață. Îi părea rău că fuseseră două fete. Își dorise un frate, dar dacă nu s-a putut se mulțumise și-a-

şa. Suferea de anxietate, însă despre un bărbat anume nu-i vorbise niciciînd... D.C. atacă de departe o eventuală simpatie a comandantului pentru victimă. Sesiză o lăţire a feţei interlocutoarei spre baza maxilarelor. I se răspunse negativ. Schimbă abil vectorul conversaţiei. O întrebă de cele cîteva nume pe care le colecţionase. Nici un rezultat. Mioara nu părea să-şi facă relaţii printre pasageri. Era mîndră, snoabă şi, cu siguranţă, încrezută... Mariana Buzea lovise sub centură... Că s-ar fi culcat cu cîţiva nu era exclus, oricum era un mod insinuant de a privi lucrurile... Dacă a auzit-o vorbind de o prietenă, Ana Dumitrescu ? Medic stomatolog ? Nu credea... Nu părea sigură... De un oarecare Frederico, de prin Italia ? Nu, de aşa un nume nu auzise... Recurge, de obicei, la serviciile unei cosmeticiene ?... Nu, doar la păr se mai aranjează cîteodată şi asta i-o face sora ei, coafeză pe Academiei... Cum de se-mbolnăvise ?... Simplu. Răcise. Mai tuşea şi acum. Avusese patruzeci de grade şi frisoane din belşug... Privind peste galbenul capilar, ochii lui D.C. se întîlniră pe perete cu fruntea hotărîtă şi voluntară a unei femei de prin anii '40. Putea fi maică-sa, dar tot atît de bine, bunică-sa... Nu se-mbogăţise cu nimic nou. Cam aceleaşi lucruri pe care i le scrisese şi Silvestru în raport. Se încăpăţînă să nu plece cu mîinile goale. Cleptomania subconştientului. Şi, după două ţigări incinerate şi cincizeci de grame de scrum depus într-o scrumieră dreptunghiulară cu trei capete cabaline, găsi „cîrligul".

O întrebă de certificatul medical. Cine i l-a eliberat ?... Reuşi. Mariana Buzea aprinse prima ţigară. Răspunse că nu avea de ce să-l intereseze, dar dacă da, atunci să se ducă la cabinetul medical. O să afle acolo... Intră pe uşă o fetiţă şatenă şi cam obeză. Părea în clasa a patra sau a cincea. Dădu bună ziua şi întrebă de felurile de mîncare din ziua aceea. Fu poftită să se descurce singură. Era clar, atmosfera se comprimase... Licită în continuare. Tot povestea cu comandantul. Îi aduse la cunoştinţă contribuţia acestuia la plecarea în cursă a victimei, aşa că s-ar putea să aibă necazuri şi ea. Prea răcise brusc, avînd în vedere că nu mai păţise aşa ceva în ultimii ani, şi doar fuseseră nişte geruri năpraznice... Mariana Buzea simţea nevoia să-şi suplimenteze porţia de pastile. Se aşeză în unghiul drept al scaunului-fotoliu. Ezită cîteva clipe. O podidiră lacrimile şi, printre ele, îl rugă să nu se afle că a spus aşa ceva. Era debusolată.

Evidenţia un caracter de carton în ciuda aparenţelor de pînă atunci. D.C. promise solemn, cu mîna pe inimă, că nu se va afla nimic. Ajutorul ei s-ar putea să fie salutar, cazul părea mai serios decît se crezuse. Argumentul birui. Mărturisirea porni ca un fluviu... Fusese implorată de Mioara. O rugase să-şi ia concediu. Aranja ea. Mioara era a doua rezervă. Comandantul decisese totuşi să plece ea. Rămăseseră doar buni amici. Acum nu mai întreţineau relaţii. De asta era sigură. Cam transpirase prietenia lor, iar generalul e om cu frica scaunului şi are o soţie ambiţioasă, care-l ţine din scurt. Dar mici servicii tot îi mai făcea...

Din nou în Andrei Mureşanu... Dinspre fereastră răzbătea fonia caracteristică meciurilor de etapă. Strada era pustie — doar cîteva perechi de îndrăgostiţi ce-şi întîrziau clipele prin ruginiul anotimpului. Parcă nici perdeaua de la demisol nu se mişcase. Apăsă instinctiv clanţa. Cedă. Deci, uşa nu se-nchide întotdeauna ! Urcă scările tăcut, furişat ca o felină. Dorea să evite prezenţa bătrînei. Numără treptele dintre etaj şi mansardă : şaisprezece. Sigiliul era intact. La fel ca la unu. Tare ar fi vrut să folosească cheia galbenă ! Avea chemarea nefirească a „celuilalt". Îndrăgise frumuseţea neechilibrată a acestor fete şi-i era ciudă pe eşecul lui de pînă acum, îi părea rău de lacrimile uscate ce le umpleau umbrele. Zgomote firești de duminică răzbăteau în fiinţa sa, şi ar fi dorit nespus să le împartă cu cele care acum „îi făceau cu mîna" din negrul mării. Două sute cincizeci de kilometri şi şaptezeci şi două de ore le pironiseră dincolo de granulaţia hîrtiei... Coborî scările ca Alain Delon în scena finală din „Doi oameni în oraş". Electricitatea statică a vaporilor se uscase... Nu-şi întoarse capul. Lipi poarta de gard, cu reticenţa gestului latent afectat de cotidian. Poate că acum, Stamian Irina îl înregistrase în fişa video a vizitatorilor. Dar ce contează o retină impresionată de lumina obişnuită, dacă la valori din afara spectrului nu reacţionează !

La orele 19 se face întuneric beznă. Poţi urmări relaxat serialul, nu ca în perioada orei de vară. Asta făcea şi D.C. Era un serial bun, iar efectul asupra sistemului nervos i se părea benefic. Îşi trase telefonul lîngă el. Instinctul îi afişa intermitent numele Danielei Prisăcaru.

Numărul se formă aproape singur, îi intrase în reflex. De data asta era ea. O lăsă să repete iritată esperanto-ul „alo". Fata aceasta se dovedea plină de alese constante fizice. Scena dură opt secunde. Aceeaşi voce masculină, ce trăda imperfecţiuni gramaticale, ocupă întreaga secţiune a firului, iar după alte trei secunde blocă brutal furca receptorului.

„Alea jacta est !"

6. LUNI

De obicei stă cu picioarele lungite şi torsul destins pe spătarul scaunului. Cînd trebuie să scrie îşi strînge membrele, fruntea şi-o propteşte în palma stîngă, degetele rașcheteazâ părul, creionul tipăreşte caractere diforme.

La ora 7 umpluse deja cu grafit o foaie albă. Mary îşi îndeplinise prima sarcină din ziua aceea. Pe birou trona o ceaşcă mare, plină cu ceai fierbinte. Aburul trăda prezenţa cîtorva micrograme de esenţă de rom. Silvestru nu venise. Trecea mai întîi pe la grădiniţă. Lucaciu făcea toaleta biroului. Îl ştergea de praf cu mare atenţie. Creioanele şi hîrtiile aşteptau la rînd pentru a-şi ocupa poziţiile. Căldura neeconomică ce se desprindea din elementele caloriferului le înlesnea o bună aerisire. Ceaţa era prezentă. Amplificată cu particule de zgomot, eleva circulaţia intensă de pe stradă. Debut tonifiant pentru o nouă zi de muncă.

La 7,30, telefonul se scutură ca apucat de friguri. Era bossul. Dorea cu D.C. Îl convocă la el pentru ora 8, D.C. răspunse că îl aşteaptă pe Silvestru, aşa că rămase pentru 8,30.

Primul „Snagov" se rezema de scrumieră cînd Silvestru, cu mîinile pline de pachete, borcane cu iaurt şi o franzelă „Bucureşti", trecu, într-un balans labil, pragul încăperii. Rămase surprins de prezenţa şefului în cămăruţa lor. Dădu bineţe, depuse mezelurile pe birou şi se precipită spre cuier.

„Şefu', am cîteva noutăţi. Nu prea grozave, însă de ultimă oră."

„Bine, bine, aranjează-ţi biroul şi hai să stăm de vorbă. La opt treizeci ne aşteaptă bossul. Trebuie să-i arătăm ceva cu cap şi coadă."

„Coada ar fi, dar capu'..."

„Hai, lasă mistoul cu mine. În fond, cazul ăsta ne privește pe toți. Sîntem o echipă. Mulți ne-ar dori la evidența populației."

„Nu fac mișto, am zis și eu așa. Puțină bună dispoziție ne trebuie, mai ales că sînt un pesimist. Cîteodată stau și mă-ntreb dacă n-o să ne sufle cazul «concurența». E posibil s-avem surprize !"

„Lasă profețiile. Ia un scaun și vino-ncoace ! Andrei, vino și tu !"

„Gata, șefu' ! la datorie."

Văzute de sus, cele trei capete, proiectate pe fondul imaculat al hîrtiilor, formau colțurile unui triunghi echilateral.

„Dă-i drumu' !"

„Ieri dimineață am plecat cu Oana la șosea. Nevastă-mea chiar s-a mirat. Asemenea acțiuni n-am mai întreprins de mult..."

„Fără detalii. N-avem timp. Bossul ne așteaptă. Mary, fii drăguță și notează tot, să nu pierdem vremea."

„...Deci, cum spuneam, ne plimbam pe la șosea. Ați ghicit ! Pe Andrei Mureșanu. I-am arătat fiică-mi vila lui Năstase. Îl adoră..."

„Termină ! Ești om serios ? !"

„Gata, șefu'. La Pîine era deschis. Vînzătoarea, Onofrei Cornelia, mi-a atras atenția că astă-vară, în august, pe Ana Dumitrescu o așteptau mereu niște străini. Parcau întotdeauna în fața magazinului și era intrigată de acest lucru, fiindcă puteau foarte bine să parcheze în fața imobilului de la douăzeci și nouă. N-a reținut vreo marcă sau vreun număr de înmatriculare. Nu se pricepe. În schimb, văzîndu-mă pe stradă, m-a oprit Stamian Irina să-mi spună că-i venise soțul și, dacă doream, putea să-mi dea cîteva detalii. Acesta mi-a indicat un «Opel Ascona», verde metalizat, cu număr de Milano. A evidențiat și «Peugeot-ul» albastru cu trei cifre. Trebuie să recunoaștem, familia Stamian sprijină efectiv Miliția !"

„Iar faci băşcălie ?"

„Nu, pe cuvînt, dar mi se oprește un nod în gît cînd văd cîtă lume binevoitoare mișună-n jurul nostru și noi nu ne dăm seama !"

„Ceva despre cel cu «504» ?"

„Nimic. Așa ceva numai nevastă-sa ne-ar putea spune. Omul e șofer profesionist, nu mahalagiu !"

„E clar. Despre «Dacia» albă l-ai întrebat ?"

„Nu. Nu cred să-mi fi spus să-l întreb !"

„Ai și tu dreptate, am uitat. Stamian Irina i-a șoptit lui Cărăbuș că Ana Dumitrescu a mai fost văzută și cu o mașină albă, «Dacia 1300». La volan ar fi fost, din descrierea ei, un oarecare inginer, corpolent, alură de fost sportiv. Semnalmentele duc la Dan Stănescu."

„Dar ce legătură are cu Mioara Dencean ? !"

„Are, sînt sigur de asta. Fetele aveau același anturaj. Iar cele două evenimente prezintă coincidențe de timp și de loc în proporție de nouăzeci la sută. Este greu de presupus existența unei bande care să opereze nestingherită. Apoi am hoinărit și eu ieri pe acolo, dar nu m-am văzut cu Stamian. Mai mult, ușa de la intrarea din spate era deschisă. Nimeni nu m-a simțit intrînd..."

„Poate pentru că era duminică. Mie îmi miroase a mînă străină. Ai noștri nu s-ar fi încumetat la așa ceva."

„În cazul nostru, aproape că sînt convins de acest lucru, dar încă nu știm ce să cerem. În cazul Dumitrescu, Cărăbuș a diagnosticat și nu cred că se-nșală. Miroase a sîrmă ghimpată."

„Deh, psihologia lui licențiată !"

„Termină, Silvestre ! Cartea-i carte. Nimeni nu te-mpiedică să ți-o desăvîrșești."

„Normal, cu trei copii pe cap..."

„Lasă, lasă..."

„O.K., sheriff. Mai am o găselniță. La acțiunea de sîmbătă am găsit în baie, printre altele, o sticlă de parfum «Shalimar», plină cu spirt. Mi-am adus aminte că așa ceva primise nevastă-mea cadou de ziua ei, astă-vară. Am reținut atunci că fusese un eveniment prin magazinele comerțului de stat. Deci am presupus că sticla intrase în dotarea victimei cam în aceeași perioadă. Acum, dimineață, am trecut pe la laborator și am găsit o notă lăsată de doctorul Florian. Vă rog s-o citiți."

„Dă-o-ncoace... Mulțumesc !" Scrisă mărunt și ordonat, spre deosebire de studiile medicale, foaia se desfășura rapid între pupilele lui D.C. „Lacrimă. Singura probă, pînă acum, ce releva alte amprente decît ale victimei. Trebuie să recunosc că ai avut o idee de milioane și mai ales noroc. Cum dracu' de s-a mai păstrat așa ceva ?"

„Cineva acolo sus ne iubește !"

„Îmi place cum vorbești. Andrei, să faceți rost de amprentele celor pe care i-am subliniat cu roșu !" Îi întinse foaia plină de grafit matinal.

„O să fie cam greu."

„Nu știu, nu mă interesează. Și încă ceva. Vrăjește fetele de la telefoane și căutați printre abonații din provincie numărul și adresa aceasta". Îi scrise numărul de telefon și adresa vizată. „La nevoie îți dă o mînă de ajutor și Mary. Dar repede ! În cîteva ore să terminați !"

Silvestru se ridică în poziție bipedă. „Mă scuzați cîteva minute."

„Unde te duci ?"

„Vin imediat."

„Este opt și cinsprezece și nu avem nimic pus pe hîrtie. Ce dracu', haideți s-o rezolvăm într-un fel !"

O dată cu ultimele cuvinte ieșise și Silvestru pe ușă. D.C., nervos, se apucă să umple altă foaie. Lucaciu își nota conștiincios numele subliniate. Mary profita de discuțiile celor trei ca să-și aranjeze puțin prin geantă. Exact după patru minute și cinci secunde, Silvestru reveni în perimetrul de lucru cu o hîrtie ruptă dintr-un bloc-notes. I-o întinse lui D.C.

„Ce-i asta ?... Ah ! Deci nu se știe cu cine a vorbit și nici dacă a vorbit. Deoarece nu ne pot da o informație precisă, să te interesezi dacă în această perioadă au locuit în hotelul din Atena persoane cu pașaport românesc. Altfel nu avem nici cea mai mică șansă."

„O.K. ! cer chiar acum să se facă apelul. Pînă ieșiți din mîinile bossului cred că avem și răspunsul."

„Las-o pentru după-aia, mergem împreună la șef."

„Bine, cum vreți."

Adună ultima foaie împreună cu cea scrisă de dimineață. Își introduse pachetul de țigări în buzunarul de la piept și, cu un gest curtenitor și plin de înțeles, îl pofti înainte pe Silvestru. Acesta mai apucase, în ultima clipă, să golească un borcan cu iaurt.

Stăteau amîndoi pe două din cele șase scaune dispuse în jurul mesei lungi. Bossul, adică bărbatul cu haină de piele și pălărie neagră de la orele 22, vineri seara, îi rugă să-l scuze două minute. Seria o rezoluție într-o problemă fără amînare... Frîna pixului și apăsarea butonului roșu, ce chema electromagnetic secretara, îi atenționă de

începerea raportului. Intrarea siluetei cu ochelari le prelungi așteptarea cu cîteva clipe, bune pentru a-și mai rastela gîndurile.

„Da. Dați-i drumu'".

„...În cazul Mioara Dencean am deschis trei rubrici. Prima conține informațiile luate de la vecini, colegi, rude, prieteni, însă nu cuprinde nimic interesant. Cu o mică excepție, sora victimei, Sanda Dencean. Se vizitau, dar nu cine știe ce. A indicat cîteva repere, vag conturate...". D.C. era convins că se puteau afla niște amănunte, probabil meschine, dar semnificative. Avea o certitudine : „mînă străină". „...Și ar mai fi cineva, Anastase Ștefan, comandantul aeroportului, care a fost indexat ca fiind un flirt mai vechi, dar și elementul decisiv în plecarea Mioarei Dencean... și, poate, un anume proprietar al unui elegant «Peugeot 504» albastru, cu număr de înmatriculare din trei cifre. Este posibil ca tocmai acesta să ne ducă la «destinație». A doua grupă conține patru nume : Daniela Prisăcaru, cosmeticiană ; plină de aur și frumusețe, și, în proporție egală, de lucruri din shop. Doctorul Gerald Tomescu, posesor al biletului Tarom 960752 din 2 noiembrie, cumpărat la agenția din Atena, în dimineața zilei de vineri. Acest individ a fost reperat și de Sanda Dencean în casa Anei. Al treilea nume ar fi cel scris pe fragmentul de șervețel găsit în buzunarul victimei : Julieta, însoțit de o adresă nelocalizată în București. În privința posibilei fizionomii sînt convins că este una și aceeași cu a treia fată din fotografie. Ultimul ar fi un oarecare Dan Stănescu. Rămîne de stabilit aportul său. Aceste nume apar și în cazul Anei Dumitrescu. A treia rubrică este alcătuită din ilustrata trimisă din Marsilia, împreună cu semnatarul ei : Fernando ; din medalionul lucrat în formă de trifoi, despre care există indicii că ar fi aparținut Anei ; din cheia galbenă care se potrivește la o casetă de valori, nemțească, din apartamentul Anei Dumitrescu ; din goliciunea locuinței și prezența icoanei într-un geamantan ; din sutele de sub covor ; din prezența «Opel»-ului din Milano ; din valuta găsită asupra victimei și din verigheta fără nici un nume gravat pe ea, doar marcajul : eternul trifoi. Planta asta, aducătoare de noroc ne sugerează un om cu idei de prin partea locului. Despre el a auzit și Sanda Dencean, dar nu știe cum arată. Victima a fost discretă. Băieții și-au dat toată silința să-i completeze albumul, însă fără rezultate con-

crete." Ce părere are Cărăbuș ? „Nici una. Am făcut, numai un mic schimb de nume și de locuri. Se întrezărește un «happy-end» comun." Procuratura cum reacționează ? „Ca de obicei cînd se lucrează cu Mardare. Au încredere în noi pîn-la ultima picătură, dacă nu-i gustoasă și-o prepară pe-a lor. Mardare e un cetățean civilizat !"

Bossul prelungi chiștocul celei de a doua țigări cu a treia. În scrumieră se înălțase o colină de cenușă. „Furnalul" colonelului funcționa cu foc continuu... „Slab lucrat." Era nedrept. În interior avea convingerea că D.C făcuse totul pînă în acel moment. Necazul era că pe parcurs, vrei nu vrei, trebuie să mai raportezi și unor șefi. Și aceștia își formează o părere, care părere... Intimitatea celor peste treizeci de ani de muncă recomanda o mare atenție. Se prea poate ca o mînă străină să fi apăsat pe ultimele clipe ale Mioarei Dencean. Nu dorea să-și exprime, încă, aprobarea. Îl cunoștea bine pe D.C. Îi plăcea tonul vanitos, coeficientul său redus de modestie. Realiza certitudinea logicii sale, dar mai știa că, lovind mai mult în „poarta" sa spirituală îi fortifica voința. Șeful era stîncos. D.C. nu putea transfoca imaginația în monitorul realității. El și băieții lui nu precupețiseră nimic în zilele acestea. Colonelul știa. Ghicea că duminica și-o petrecuseră în umbra Mioarei Dencean. Simțea și că D.C. nu-i spusese totul. Maniera lui de lucru era cea a unui samurai. Nu agrea acest mod, dar considera că este potrivit pentru D.C. Dacă l-ar fi obligat să respecte stricteţea regulamentului i-ar fi distrus personalitatea și ar fi pierdut un om valoros. D.C. își iubea meseria... „Colegul nostru, căpitanul Andrei Lesnea, anchetează în prezent două crime de ultimă oră, deosebit de ciudate. Arma folosită pare a fi aceeași ca și în cazul vostru. Am cerut laboratorului să mă informeze personal în legătură cu sinonimia balistică a acestor trei cazuri. Aveți aici o copie după ultimul raport al lui Andrei. Vă rog să-l citiți cu atenție și să vă contactați personal. Întrevăd o schimbare majoră ce va scurta timpul cercetărilor." Un zîmbet, o mînă întinsă și o privire le aminti de plecare. „Stimați colaboratori, v-aștept mîine la orele șaptesprezece. Va fi și Lesnea. Succes !"

Mary îi întinse receptorul. Nu auzise apelul. Era Cărăbuș. Îi furniza o veste într-adevăr mare : în frigiderul Anei se găsiseră și trei sticle cu lapte bătut. Numă-

rul mare de sticle, în comparație cu celelalte alimente, i-au atras atenția. O inspirație... și, în sfîrșit, într-una din sticle, cu un conținut mai redus și aspect alterat, s-a găsit niscaiva cianură Bineînțeles, totul fără urme !... Profesionist ?... Amator ?... Mulțumi pentru informația lui Silvestru, cea cu italienii. E un drăguț ! „Ai stat de vorbă cu Jery ?“ „Cu cine ?“ „Cu doctorul Tomescu. Parcă s-a întors din Grecia !“ „Ah, da ! Desigur. Nimic interesant în ceea ce o privește pe Ana. O fată singură, melancolică. Nu-i cunoaște nici un prieten. El, Tomescu, fumează pipă, tutun «Amphora», are creierul plin de celebrități : Beethoven, Grieg, Mozart, Villon, Baudelaire, Byron, Michelangelo, Dali.“ „Se pare că a avut-o ca însoțitoare de bord pe Mioara Dencean.“ „Și ce-i cu asta ?“ „Nimic. Curios mi se pare altceva, în agenda pe care mi-ai arătat-o, numele lui nu este însoțit de nici o adresă sau număr de telefon. Aș zice s-o dai la laborator pentru estimarea datei de intrare în «serviciu».“ „Dacă ziceți «dumneavoastră», așa o să fac !“ „Te rog, am să-ți rămîn «dator».“ Cuvintele de politețe acoperiră tonul. Erau numai el și Mary în încăpere.

„Fii drăguță, spune-i lui Silvestru, cînd revine, să facă rost, urgent, de o fotografie a lui Anastase Ștefan și de una a lui Gerald Tomescu. Pentru acesta din urmă să i se adreseze lui Licărete. Am uitat să-l rog pe Cărăbuș... Și încă ceva. Fă te rog numărul acesta. Este coaforul din Secuilor. Întrebi de Daniela Prisăcaru. Ești o clientă. Dacă e acolo și vrea să ți-o dea la telefon spui că nu-i nevoie, te duci mai tîrziu.“

„O.K. !“

„Te-ai molipsit și tu de la nebunii ăștia ? !“

Mary formă numărul, așteptă, întrebă, mulțumi. „Lucrează după-amiază.“

„Mulțumesc. Sînt la căpitanul Lesnea. Dacă vin băieții și au nevoie de mine mă găsiți acolo.“

O jumătate de oră vorbi cu Andrei Lesnea. Nu află nimic interesant : Ștefan Opran, cercetător științific la un institut de pe șoseaua Olteniței. Venise din Egipt. Un misogin, fără prieteni, numai colegi. Și aceștia, evident, nu știau nimic. Nu-și puteau explica o asemenea nenorocire. Nu era ceva obișnuit pentru ei. Cu chiu cu vai se descoperise și o prietenă : Gina Toader. Fără relații intime. Schimbau gînduri și impresii prin teatre sau cinema-

tografe. Din cînd în cînd și le mai adunau prin vreun restaurant. Mamă nu mai avea iar fratele îi murise la douăzeci de ani, într-un accident de mașină. Miliția — tot miliția... — l-a găsit pe Opran duminică, adică ieri dimineață. Murise, însă, sîmbătă. Legistul diagnosticase : între orele optsprezece și nouăsprezece. Celălalt : Radu Andreescu, director la un centru de calcul din Drumul Taberei. L-a găsit nevastă-sa. Tot ieri. În garaj, cu creierii desfășurați. Tot sîmbătă murise. Amîndoi fuseseră „operați" cu același „bisturiu" de „45". Logica împingea pe imprimantă același asasin. Vorba englezului : „may be". Cele două personaje intraseră în evidență. De ce îi spusese colonelul să ia legătura cu Lesnea ? Simplu, deoarece Ștefan Opran și Radu Andreescu au sosit amîndoi cu zborul 203. Mioara Dencean le-a împărțit bomboane și coniac. Asta însemna că treaba era încurcată rău și, ca să facă niște pași înainte trebuiau să lucreze toți trei : el, Cărăbuș și Lesnea. Nu-i făcea plăcere o asemenea alternativă, dar alta nu se ivea la orizont. Se înțelegea bine cu ei, îi erau colegi, însă nu se simțea în largul lui. Orice ipoteză depindea și de acordul celorlalți. Îi plăcea să-și ducă singur crucea și dacă pierdea, pierdea. Dar era numai el de față. Așa, orice latență amesteca și competența. Lesnea nu era un vizionar, însă un bun „botanist", da. Chiar dacă nu găsea o soluție, putea prezenta o situație bine conservată... D.C. se decise să aștepte de la laborator examenul balistic pentru dosarul Mioara Dencean. Dorea să confrunte probele. Pe Lesnea o să-l anunțe imediat ce primea răspunsul.

În fața casei se odihnea o mașină albastră. D.C. parcă în spatele ei. Abia atunci realiză fantasticul eveniment : era un „Peugeot 504" și numărul... din trei cifre ! Își aprinse o țigară. Memoră numărul. Spionă cu privirea interiorul. Volan îmbrăcat în blană sintetică, huse tot din blană. În spate, sub geam, două perne voluminoase. Pe bord, o pereche de ochelari și alta de mănuși. Părerea i se formă din mers. Închcie nasturii trenciului, mai aspiră două fumuri, aruncă ce mai rămăsese din țigară, „fotografie" fațada clădirii, după care începu să urce treptele. Se opri în fața ușii. Ascultă cu atenție. Nu se distingea nimic care să trădeze vreo prezență. Apăsă butonul verde. O dată, lung. Așteptă aproape un minut,

după care repetă gestul. În sfîrșit percepu mișcare de cealaltă parte, iar în vizor se roti o pupilă.

„Cine-i ?"

„Poșta, aveți un mandat telegrafic."

„Imediat."

Cîteva șoapte completară așteptarea. Mai mult ca sigur, proprietarul „Peugeot-ului" se afla înăuntru. Dorea să dea ochii cu el. Era curios despre ce-ar putea vorbi. Daniela Prisăcaru atrăgea ca un magnet fabricat la Urziceni. Și la propriu și la figurat. Se deschise ușa. Același tipic ca și cu o zi înainte.

„Asta-i culmea ! Tot dumneavoastră ! Și mă rog, de ce sînteți atît de stereotipic ? Mă bănuiți de ceva ? Să știți că nu v-am ascuns nimic, iar ceea ce v-am spus pînă acum este tot adevărul. Mai mult nu cunosc."

„Se poate să nu discutăm în ușă ?"

„Nu ! Dacă aveți ceva special să-mi aduceți la cunoștință trimiteți-mi citație și am să mă prezint. Nu vă mai osteniți să jucați teatru în fața ușii mele."

Vorbea răstit. Glasul i se modula de la frecvențe joase, de uimire, la frecvențe înalte, de iritare. Evident, ascundea ceva, mai bine zis, pe cineva.

„Domnișoară, cred că e mai bine să stăm de vorbă între patru ochi, pentru cea din urmă oară !" Îngroșase voit ultimele cuvinte.

„Nu cred să fie nevoie. Vă repet, v-am mărturisit absolut tot și nu am nimic de adăugat."

„Bineee... cum vreți. Să nu fie prea tîrziu, și, vă rog, spuneți-i persoanei pe care o aveți în vizită că o aștept jos, la mașină." Își trase nervos o țigară din pachet. O aprinse între palmele făcute căuș.

Daniela Prisăcaru trînti ușa, vădit înciudată și plină de teamă. D.C. nu se desprinse din loc. Aștepta ca ușa să se deschidă din nou. Într-adevăr, nu dură nici un minut și lanțul zornăi.

„Poftiți, vreau să vă convingeți personal că nu este nimeni la mine. Nu înțeleg de ce insinuați așa ceva !"

„Nu insinuez, constat."

D.C. își dădu seama că celălalt îi scăpase, totuși nu se grăbi. Daniela era în halatul roz și într-un papuc. În grabă și-l pierduse pe al doilea. D.C. zîmbi. Realiză și ea acest lucru. Mască faza, poftindu-l în sufragerie. Găsindu-și papucul își recăpătă și stăpînirea de sine. Altercația verbală nu-i știrbise din frumusețe. Ar fi

putut spune că dimpotrivă... Ţigara i se aşeză firesc între degete. Buzele îi duceau lipsa. Uşa dormitorului era deschisă ostentativ. Deranjul afişat, de data asta era necesar. Desigur, celălalt plecase ! Pe unde ? Şi de ce ?... După cîte înţelesese de la Cărăbuş, nici măcar nu fusese depistat. Silvestru aflase că Ana Dumitrescu fusese zărită într-o astfel de maşină, or el căuta relaţii despre Mioara Dencean ! Atunci... Descoperi şi o a doua ieşire, prin bucătărie. Daniela Prisăcaru îi urmărea privirea cu prefăcută nepăsare. „Vă rog, domnule, căutaţi pe unde vă pofteşte inima. Nu vreau ca mai tîrziu să insinuaţi cine ştie ce. Casa vă aparţine !"... Devenise obraznică. Glasul, totuşi, îi tremura puţin. N-ar fi fost nevoie să se uite şi prin cealaltă cameră, ori prin baie, dar o făcuse deoarece dorea ca Daniela Prisăcaru să devină tot mai impertinentă. Aşa putea s-o demaşte mai uşor. Încolţită abil, spunea tot, şi acum era momentul prielnic. Prima dată cedase deliberat, acum... Deschise fereastra fără să ceară voie. După cum se aşteptase, autoturismul albastru decolase... „Vă e cald ? !"... Recăpătîndu-şi siguranţa, Daniela Prisăcaru şarja. Trupul îşi regăsise alonja. Halatul se desfăcuse puţin, în lateral, destul ca să observe între sîni o perlă aninată, discret, de un lanţ fin de aur. Îi ignoră impertinenţa. Închise geamul şi se aşeză pe fotoliu, cu carneţelul şi creionul la îndemînă. Ea rămăsese în picioare.

„Hai, domnişoară. Dă-i drumul ! Spune tot ce ştii despre Ana Dumitrescu, dacă nu vrei să-ţi petreci următorii ani undeva la răcoare."

Un rictus fad îi coborî în colţul buzelor. Tremura. Daniela Prisăcaru realiza gravitatea situaţiei. „...N-am ştiut că e... vorba de-o crimă !"

Craniul lui D.C. se rabată elastic spre spate. Ochii îi fixară brutal negrul irişilor. „Am spus eu că Mioara Dencean a fost omorîtă ! ?"

Încheieturile corpului femeii începură să scîrţîie. Strivi ţigara într-o scrumieră, îşi răsuci torsul cu treizeci de grade, şi refuză, pentru cîteva minute, să răspundă.

„De unde ştiţi că Mioara Dencean a fost omorîtă ?"

„...De unde ştiu, de unde ştiu ? Ştiu de la o prietenă comună."

„Şi cine-i această cunoştinţă comună ?"

„N-are importanţă ! Este cineva la a cărui discreţie ţin foarte mult şi care nu are nici o legătură cu Mioara."

„Vă întreb încă o dată, cine este această persoană ? Dacă este cea care a fost adineauri aici, nu vă mai feriţi. Am luat deja cunoştinţă de existenţa ei, mai devreme sau mai tîrziu tot o să stăm de vorbă. Orice timp scurs inutil, ce prejudiciază mersul anchetei, poate atrage consecinţe neprevăzute..."

„Încetaţi ! Nu a fost nimeni la mine în această dimineaţă... V-aţi convins doar."

„M-am convins, mai ales că zăvorul de la uşa din bucătărie nu este tras. Nu vă temeţi de hoţi ? !" Era amuzat de falsitatea onestă a tonului.

„Este deschis ? !... Probabil, azi dimineaţă, cînd am aruncat gunoiul la crematoriu am uitat să-l trag."

„Înţeleg, persoana este foarte preţioasă pentru dumneata. Bănuiesc că majoritatea acestor lucruri fabricate «departe» de la ea provin... La aşa ceva nu se dă cu piciorul cu una cu două. Mă rog, să vedem cum o să le justificaţi celor în drept !"

„Ce să justific ? De ce să justific ? ! N-am furat nimic !... Din banii mei pot să-mi cumpăr ce vreau. Mai am acest drept. Lucruri din astea se găsesc peste tot..." Dîndu-şi seama că ţipase, duse brusc palmele la gură ca şi cum ar fi vrut să împingă înapoi cuvintele.

„Desigur, se găsesc peste tot, la bişniţari sau la barosani. Îmi închipui însă că nu poate întreţine o astfel de maşină numai cu două mii de lei pe lună."

Daniela Prisăcaru trepida din toate încheieturile, dar se ţinea încă tare. Finalul nu era totuşi prea departe.

„Nu ştiu ce aveţi cu mine ! De ce v-a căşunat tocmai pe mine ? Şi colegul celălalt m-a întrebat o mulţime de lucruri despre Ana, însă nu s-a legat de situaţia mea... Slavă domnului, a văzut ce vedeţi şi dumneavoastră... Ce-aveţi dom'le cu mine ? Spuneţi odată, nu mă mai îmbrobodiţi cu parabole... Ceea ce am ştiut despre Mioara, v-am spus. Sînt gata să vă dau o declaraţie scrisă, numai să mă lăsaţi în pace !"

„O să daţi şi aşa ceva, deocamdată să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre clienta Mioara Dencean şi vă promit că nu mă mai vedeţi niciodată... Chiar cred că ne-am putea «împrieteni» !" Ochii femeii se făcură mari, iar ovalul feţei se consternă. Era tentată să tragă o înjurătură

sănătoasă. D.C. își petrecu piciorul stîng peste cel drept și atacă violent.

„Mi-ați vorbit de Ana Dumitrescu ca și cînd n-ați fi știut că zăcea moartă de cîteva zile, deși cunoșteați acest lucru..."

„Se prea poate."

„Atunci de ce tot teatrul acela ?"

Daniela Prisăcaru decupa greoi răspunsurile. Ceea ce scotea pe gură trebuia să fie bine „ambalat".

„Nu-mi dau seama. Un astfel de eveniment te dezechilibrează."

„N-aș crede ! Nu vă era nici măcar rudă îndepărtată."

„Dar... o bună prietenă, da. Se mai întîmplă să fii la prieteni, apoi mă sperie orice legătură cu întîmplarea asta nenorocită."

Deci, acum fuseseră prietene bune ! Curioasă creatură femeia !

„Păi spuneați că erați numai simple cunoștințe... Aveți vreun alibi pentru vineri seara ?"

„Dumnezeule ! Ce tot îndrugați ?" Își lipi palmele de obraji, iar ochii își dublară albul.

„Vă întreb încă o dată : unde ați fost vineri seara, 2 noiembrie, la orele douăzeci și două ?"

Fruntea îi căzu în palme. Părea inertă. Noroc că starea dură doar cîteva clipe. Ridică fruntea. Își scuturâ părul lung. Aprinse o țigară. Trase două fumuri întăritoare, după care o frînse în scrumieră. „Da... înțeleg ! Vineri seara am ieșit la unsprezece, după care am venit direct acasă."

„Singură ?"

„Da... nu m-a așteptat nimeni."

„De la cine ați aflat de moartea Mioarei Dencean ?"

„...De la... mătușa Anei, doamna Dumitrescu."

„Cînd ?"

Aici răspunsul i-a consumat ceva mai mult timp de gîndire. Trebuia să fie atentă să n-o încurce. „Duminică, după ce-ați plecat, am telefonat doamnei Dumitrescu și dînsa mi-a spus."

„De ce i-ați telefonat ?"

„Să o mai consolez."

„Și ea de la cine aflase ?"

„Asta nu am cum să mai știu !"

„Bine, o să verificăm. Pe Ana Dumitrescu de cînd o cunoaşteţi ?"

„De mai mulţi ani... nu-mi amintesc precis de cînd."

„Proprietarul «Peugeot»-ului cine este ?"

„Ce tot vorbiţi ? ! Nu cunosc pe nimeni cu o astfel de maşină."

Răspunsese fără inerţie, deci Daniela mai rezista. Va avea de furcă cu ea. „Bineee, o să rezolvăm **noi** şi acest punct !" Nu răspunse la provocare. Aştepta stoică. „Cum aţi spus că se numeşte tînărul care o însoţea pe Mioara la coafor ?"

„N-am spus nimic. Vă repet : nu cunosc numele acelei persoane."

„Dar pe unul Gerald Tomescu, Jery pentru doamne ?"

„Nu, nu-l cunosc."

„Dar acest medalion... la gîtul căreia dintre cele două fete l-aţi observat ?" Lucrase mai rapid ca Josefini şi trifoiaşul de aur se rotea între arătător şi degetul mare.

„....Ana îl purta..."

„Sînteţi sigură ? ! ! !"

„Absolut sigură !"

„Pe sora Mioarei o cunoaşteţi ?"

„Nu, nu ştiu să fi avut vreo soră !" Nu-şi mai dezvolta răspunsurile. Devenise laconică. Ştia ea ce ştia !

„Aţi luat valută de la Mioara Dencean ?"

Era prea de tot ! Dar Daniela Prisăcaru nu se demobilizase şi nici nu părea surprinsă de insinuările ostentative.

„Niciodată ! Nu-mi bag mîinile acolo unde frige. Ştiu ce vă sugerează lucrurile acestea străine, dar sînt luate pe lei, pur şi simplu pe lei."

„Purta Mioara Dencean vreo bijuterie mai deosebită ?"

„Da, o verighetă. Îi displăcea să fie acostată. Dar asta numai din anul acesta. De altfel, o primise cadou."

Ca să ţii minte asemenea detalii trebuie să fii un prieten intim, or Daniela Prisăcaru recunoscuse numai relaţii comerciale !

„Dintre cheile acestea remarcaţi vreuna ?" D.C scoase brelocul cu chei din buzunarul drept al trenciului.

Daniela Prisăcaru le studie cu atenţie.

„Nu, nici una."

„Despre Dan Stănescu ce ştiţi ?“

Ezită. Întruchipa „Gînditorul“ lui Rodin, scormonind prin ungherele prăfuite ale cerebelului. „N-am auzit niciodată pronunţîndu-se acest nume.“

„Dar de Ştefan Opran, Anastase Ştefan sau Radu Andreescu ?“

Răspunsul sări ca o scînteie. „Unde i-aţi mai găsit şi p-ăştia ? N-am auzit în viaţa mea de ei !“

„Este singura dată cînd vă cred.“

„(!)... Este şi normal... doar sînt o mincinoasă notorie, pusă special în calea organelor de miliţie...“

Era toată numai un zîmbet. O amuzase răspunsul. D.C. agăţă creionul de carneţel şi-i închise coperţile. Se ridică. O luă spre uşa de la intrare. Daniela Prisăcaru nu se clintise de pe canapea. Îl urmărea doar cu privirea.

„Aţi terminat ? !“ Ironia îi difuza prin toţi porii.

„Deocamdată. V-am prevenit ! următorul «interviu» o să vi se ia oficial şi pentru acest lucru ar fi mai potrivit un colonel, dar nu-i nimic... Atît s-a putut, asta e !“

Sări, armată de resortul invizibil al nervilor. „Ce «asta e», dom'le ! Întreabă-mă tot ce doreşti, nu după aceea... O să vă convingeţi ! N-am avut nici o legătură cu cele două...“

Vizita îşi atinsese scopul : apăruse surpriza ! dar nu aşa cum crezuse el. Daniela Prisăcaru vorbea încă, dar ce conta !

Îl aşteptau cîteva noutăţi. Pe cele scrise le parcurse în patruzeci de secunde. Nu exista decît o singură maşină albastră „Peugeot 504“ cu număr de înmatriculare compus din trei cifre. Proprietarul ei, un anume Amăriţei Ion, ocupa o locuinţă pe Dristor. Dedesubt se alinia un şir de cinci cifre însoţie de un nume. În nici un caz nu era Julieta prenumele. Oraşul era Cluj, iar adresa : strada Grigore Alexandrescu şapte, bloc F, scara unu, apartamentul unsprezece, etajul doi... Gerald Tomescu pozase fotografului cu un zîmbet elegant şi studiat. Firesc, doar era fotografia pentru paşaport ! Şi încă un paşaport de serviciu ! În ziua aceea purtase o haină închisă, o cămaşă în ton şi o cravată asortată. Era un bărbat bine, cu o privire serioasă, ce părea cinstită. Barbişonul îi încadra obrazul într-un mod fericit. Alături, în poziţie de drepţi, Anastase Ştefan, în uniformă, la o primire oficială. Fusese singularizat cu un X. Sub fotografii, patru centimetri pă-

traţi de hîrtie galbenă, grilată cu o mină HB, aminteau că nici la Policlinica Batiste, nici în compania „Tarom", nu exista o fată aşa de bine garnisită ca prietena celor două. Avusese ea grijă să încurce gîndurile lui D.C.

Rezemat de spătarul scaunului, cu ţigara în funcţiune şi cu ochii fixaţi înspre picioarele acceptabile ale lui Mary, crelerul lui D.C. sorta idei. Nu erau dintre acelea care să te entuziasmeze. Una, totuşi, se dovedi mai norocoasă. Puse capăt extazului şi scoase din sertar lista cu pasagerii din zborul 203. Îi găsi pe amîndoi aşezaţi unul lîngă altul şi-şi aminti că Radu Andreescu fusese „împachetat" pe lîngă Dristor. Şi acolo cine locuia ? Amicul Amăriţei. Intră Silvestru, cu un covrig de un leu, bine sărat, într-o mînă şi cu un ziar în cealaltă.

„Şefu' ! am o grenadă măreaţă."

„Amorseaz-o."

„La hotelul Acropole a poposit un oarecare Tomescu. A sosit joi dimineaţă, pe douăzeci şi cinci, şi a plecat vineri la prînz, pe doi. Nu a folosit cablul telefonic peste mări şi ţări. Posibil să fi vorbit loco."

„Foarte bine. Aşteptam o astfel de noutate. A picat la ţanc !"

„Staţi, că mai am ! Doamna Julieta, căci este o doamnă, a fost localizată în municipiul Cluj. Pentru o performanţă ca asta ne-ar invidia şi vikingul ăla care i-a suflat America lui Columb."

„Vezi c-ai să-ţi prăjeşti creierul ! prea mult l-ai ţinut în priză. Ăia doi nu-şi trimiteau ilustrate, d-aia n-au aflat unul de altul. Andrei mi-a şi dat un «catadioptru»." D.C. flutură celuloza înnegrită.

„Deci bănuiţi. Nu-i nimic, detaliez. Numărul de telefon marchează vechea locuinţă a Julietei Cristea. Cristea este numele lui «Romeo», căci există unul legitim : Cristea Stelian. Despică anatomii la Spitalul Municipal. Nu era acasă. Mi-a răspuns o femeie în vîrstă. Menajera sau aşa ceva. N-am prea înţeles rolul ei : a fost amabilă. Perechea Cristea a avut de curînd un dialog de şase sute de grade. Julieta s-a fript, şi-a făcut valiza şi-a plecat. Nu ştia unde. De strada Bizuşa nu auzise nimic. Am rugat-o, cînd vine doctorul Cristea să ne dea un telefon. Ceva nu este în regulă. Doctorul Cristea n-a dormit aseară acasă. Spunea că nu prea obişnuieşte aşa ceva şi era tare îngrijorată."

„Ai luat legătura cu Inspectoratul clujean ?"

„I-am pasat lui Andrei ştafeta. Avem de învăţat alfabetul grec. Pînă una-alta, care dintre noi merge la cimitir ?"

„Mă duc eu. Tot vreau să stau de vorbă cu Sanda Dencean şi... nu mi-ar strica s-o văd pe maică-sa."

Străuleşti II face parte din împrejurimile cernite ce s-au inaugurat după cutremurul din '77. Mergînd spre Mogoşoaia, faci la dreapta după linia de centură şi-l găseşti după cîteva sute de metri, pustiu şi izolat. Nu are încă paznic şi nici material de-ajuns pentru toţi „pensionarii". Aleile nu sînt pavate cu pietricele albe, ca la Belu, iar marmura lipseşte cu desăvîrşire. Te strecori printre nume şi, la plecare, ai impresia c-ai răsfoit o carte de telefon. Cimentul nu este încă preponderent. Predomină pămîntul brun închis... În ziua aceea era jilav... Peste tot, cruci de toate mărimile... Un strănut eliberat între doi paşi făcu să apară o batistă albastră, uşor decolorată. Erau vreo patru, cinci grupuri de suflete îndurerate, mai toate înspre capătul cimitirului. Transfocă ochii şi obţinu un prim-plan cu Sanda Dencean : negru din cap pînă-n picioare. Sprijinea o bătrînă, uşor cocîrjată... Cu două ţigări, treizeci şi cinci de minute şi o bancă, sensibil decrepită de frontul atmosferic, D.C. îşi hrăni aşteptarea. În sfîrşit ! Preotul terminase. Groparii coborîră paralelipipedul de lemn cu rămăşiţele Mioarei Dencean. Fusese o fată frumoasă, dar practică nu. Îşi bătuse joc de tinereţea ei. Acum trebuia ca el, D.C., să-i găsească asasinul. Îl va găsi ! Tribunalul îl va condamna. Şi ce rezolva cu asta ? Mioara Dencean, tot sub doi metri cubi de răsad de flori rămînea. Într-un fel scăpase de griji cam prea devreme !... Asistenţa începuse să se împrăştie... Ajunse lîngă cele două femei. Bătrîna nu-şi ridica ochii din pămînt. Sanda Dencean tresări. Bătrîna îi acceptă sprijinul. Spuse că e cu maşina. Şi taxiul poate fi considerat în momente prielnice un autoturism proprietate personală ! D-abia au putut s-o desprindă pe bătrînă de poarta cimitirului. Dacă ar fi fost după ea, ar fi „locuit" acolo pînă la obştescul sfîrşit. Care nu era prea departe !

Rulau încet prin albul umflat al ceţii ce strivea asfaltul. Mergeau spre Berceni. În spate stătea bătrîna, încadrată de Sanda şi de mătuşa acesteia. Pe bancheta din faţă stătea el. Şoferul acţiona destul de des ştergătoa-

rele. Trecuseră de pasarela de la Otopeni și se îndreptau spre oraș. Pînă la Casa Scînteii nimeni nu a scos un cuvînt. Femeile plîngeau într-un murmur necontenit. După Arcul de Triumf D.C. aruncă cîteva vorbe. Țineau loc de condoleanțe. După Piața Victoriei îmbărbătă bătrîna. Mai avea o fată, o fată bună doar. Ruda spuse cîteva cuvinte. Într-un fel mulțumea pentru amabilitate. Sanda Dencean privea la întîmplare. D.C. trăgea cu coada ochiului la ea... Două fete frumoase, o mamă bătrînă și un destin idiot !... Eșapamentul lăsa pe străzi un siaj albicios... Trecuseră de Piața Sudului și se aflau pe bulevardul Metalurgiei cînd Sanda îi indică unde să oprească. Cu două roți pe bordură și o frînă se puse capăt țăcănitului enervant al ceasului de taxat. În timp ce D.C. achita, femeile părăsiau habitaclul mașinii. Șoferului i se dădu calc liberă și un mic bacșiș. D.C. îi spuse Sandei că dorea să schimbe cîteva cuvinte. Fu poftit sus. Mulțumi.

Apartamentul : două camere, vestiar, baie, bucătărie, era proprietatea mătușii. Interior de pensionar. I se repartiză un scaun. Mulțumi politicos. O rugă pe bătrînă să-l asculte doar cîteva minute. Aceasta încuviință. Sanda Dencean n-o slăbea din ochi. I se putea face rău oricînd. D.C. îi arătă cele două fotografii. Bătrîna îl remarcă pe Anastase Ștefan, după o îndelungă ezitare și clipiri de pleoape, ca fiind cel cu care venise Mioara la Pătîrlagele. Nu reținuse nimic despre el. Mai mult nu avea ce să-i spună. Nici Sanda Dencean nu avea nimic de adăugat. Trăgîndu-și ochelarii mai pe vîrful nasului, bătrîna nu l-a putut repera pe Gerald Tomescu în nici o ipostază. Sanda își extinse razele vizuale pe sub genele lungi. Întrebată discret dacă îl recunoaște pe Jery, îi răspunse evaziv. Vocea însă, o trăda. Fusese surprinsă. Bătrîna îi reaminti ce-i mai destăinuise și Sanda. Mioara stătuse în gazdă, înainte de a se muta la Ana. Le trimitea scrisori, dar după aceea, nu prea. Numai ilustrate : „sărutări și pe curînd !“ De Fernando nu auzise niciodată. Adresa gazdei n-o ținea minte, dar o să i-o trimită. Nu a vizitat-o niciodată în București, iar cînd Sanda a venit și ea, Mioara se mutase deja în strada Andrei Mureșanu. Cu cheile, însă, repurta un succes. Află de la Sanda că proprietara „cheiței de aur“ ar fi fost Ana. Avea o casetă de lemn. O văzuse umblînd în ea atunci cînd o vizitase. Scosese cîteva sute. Nu le dăduse nimănui, sau cel puțin în prezența ei nu le-a dat nimănui dintre cei de față. Vocea o

trăda pentru a doua oară. Minţea nevinovat ! Părea să „estompeze“ pe cineva. Dar pe cine ? Pe Mioara sau pe Jery ? Dacă era vorba de el ar fi fost simplu de ghicit, dar nodul se strîngea vîrtos. La cimitir nu prea văzuse bărbaţi. Cunoscuţi, desigur !... Mulţumi încă o dată şi o rugă pe bătrînă să nu-l uite cu adresa promisă. Sanda se oferi să i-o aducă chiar ea. Pleca acasă s-o ducă pe maică-sa şi se reîntorcea peste două zile.

La ora cinci, Silvestru îl aştepta la el în cămăruţă. Dezlega cuvinte încrucişate. Nu-şi dezlipi privirea de pe careurile alb-negru nici cînd intră D.C.

„Şefu', un minut şi-am terminat. Al dracului de greu careul ăsta ! Auziţi şi dumneavoastră temă : geniile secolului nouăsprezece. Îţi trebuie carte, nu glumă !“

D.C. se aşeză la birou cu trenciul pe el. Degetele îl ajutară să aprindă o ţigară, apoi traseră de sertar şi remorcară dosarul Mioarei Dencean. Desfăcu coperţile şi începu să bată hîrtiile, uşor, cu palma stîngă. Maculatura promitea să crească degeaba ! Totul era confuz şi nefiresc. Trecuseră trei zile şi nu rezolvaseră nimic. Alergau toţi care încotro. Martori se mai găsiseră, amănunte, parcă, dar ce trebuia, nu. Rezistenţa scoarţei cerebrale se apropia de limita de rupere. Cu cît secundele se îngrămădeau unele peste altele, cu atît creştea şi numărul de operaţii pe secundă. Se aşeză mai comod. Profita de minutul lui Silvestru pentru a face abstracţie de prezent. Tocmai cînd primele imagini începură să-i apară în minte, Silvestru îşi anunţă, cu un strigăt sugrumat de emoţie, victoria la limită. Se aşeză călare pe un scaun în faţa biroului, desfăcîndu-şi nodul de la cravată.

„Şefu', sîntem de şaptezeci şi două de ore în funcţiune şi nimic. În concluzie, ce facem în continuare ?“

D.C. îl privi atent, îşi săltă buza inferioară peste cealaltă şi răspunse sec. „Recapitulăm“.

Pe Silvestru îl imobiliză mirarea. Intuia un dezechilibru logistic. „O luăm de la-nceput ? !“

„Da, dar ia un creion şi o hîrtie. Vreau să compunem o oglindă clară.“

D.C. balansa scaunul. Datele problemei cădeau coapte şi le culegea Silvestru pe o imprimantă de calculator.

„... Vineri, doi noiembrie, orele douăzeci şi două şi treizeci de minute, victima, Mioara Dencean, este găsită

împușcată în toaleta bărbaților din holul aeroportului Otopeni. Cadavrul l-a descoperit vameșul Gavrileteanu Tudor. La procedura legală, medicul legist a confirmat moartea violentă. Calibrul armei folosite : patruzeci și cinci... Observație : pielea victimei nu prezintă urme de lovire, deci intrase de bunăvoie în toaletă. După ea și asasin se pare că nu a mai intrat nimeni în următoarele minute..."

„Dar dacă au intrat amîndoi într-o cabină și s-au blocat înăuntru ? Arma avea amortizor și atunci decibelii împrăștiați nu sînt mai mari decît la deschiderea unei umbrele. Deci ar mai fi putut fi cineva în vreo altă cabină !"

„Oricum nu am mai putea afla. Doar n-o să dăm un anunț la mica publicitate : cine a folosit o cabină de closet în seara de joi, doi noiembrie, orele douăzeci și două și douăzeci și trei, la aeroportul Otopeni, este rugat să..."

„N-ar fi ceva șocant, cel mult inedit."

„...Obiectele găsite asupra victimei, precum și sărăcia în mobilă a garsonierei par a avea o anumită semnificație. Să le luăm pe rînd..."

„O.K. !"

„...Dolarii..."

„Total general : o mie cinci sute."

„...Făcînd abstracție de faptul că, de cînd zboară prin vestul sălbatic, misia strînsă nu i-ar fi ajuns să adune un astfel de tezaur, să căutăm destinația probabilă..."

„Adică ?"

„Adică banii nu trebuiau cheltuiți la noi."

„Aici, în țară ?"

„Exact. Este posibil să-i fi fost dați de Fernando. Cele șase cifre magice le-au înlesnit poate legătura..."

„Dar v-am spus, sînt ale hotelului Acropole din Atena..."

„Și acolo a tras și doctorul Tomescu. Jery pentru doamne."

„Sută la sută exact !"

„Urmează cheile. Acum și-a găsit broasca și cea de-a treia. Sanda Dencean ne-a indicat caseta de valori a Anei Dumitrescu."

„Și cum putem fi siguri ?"

„Mă ocup eu de asta."

„O.K. ! Cu fotografia ce e ?"

„Nu mă priveşte, tu te ocupi. Clujul să-ţi confirme sau viceversa..."

„Cu verigheta şi medalionul ce facem ?"

Scrumiera se umplea, în schimb scădea vizibilitatea.

„Mă ocup tot eu."

„Sînt pe acelaşi şnur cu caseta ?"

„Vezi c-ai ghicit ?"

„A mai rămas adresa."

„Aşa-i. Ce-ar fi să-i întrebi tot pe colegii de la Cluj ?"

„Napoca, altfel se supără !"

„Înainte de-a merge mai departe, să nu uit, vreau urgent situaţia amprentelor de pe sticluţa aceea."

„Se ştie. Ultimul termen : mîine dimineaţă."

„Mai stăm zece minute şi plecăm în Dristor."

„Cred că s-a plictisit aşteptîndu-ne. Mai prost e că nevastă-mea a luat bilete la film şi zicea ceva de soacră-mea, dacă nu mă prezint..."

„Constat pe zi ce trece că cerebelul tău o să iasă curînd din perioada de garanţie !... Şi cum spuneam, ce-am găsit în Andrei Mureşanu ?"

„Mai bine zis, n-am găsit... Cu puţin efort ar fi ceva..."

„Ce consideri tu acel ceva ?"

„Păi, în primul rînd, baia..."

„Baia ? !... De ce ?"

„Are o pardoseală superbă şi miroase..."

„De-ţi vine să muşti din faianţă. Cred că ţi-ai şi imaginat-o pe fată goală, uscîndu-şi părul, cu ochii proiectaţi în oglindă..."

„Şi avînd în picioare saboţi cu tocuri imense."

„Am impresia că ai cam răsfoit reviste în ultima vreme."

„...Altceva am vrut să spun. Baia aceasta frumoasă sugerează o fată cu pretenţii, cu gusturi rafinate şi... O astfel de dependinţă cere şi o cameră aranjată... ori... asta-i, camera este cam «dezbrăcată»..."

„S-ar lega cu geamantanul."

„În mod sigur !"

„O fi avut dor de ducă, fata !"

„Vă gîndiţi la..."

„Numai presupun... încă nu mergem la sigur."

„Totuşi, pentru că există un totuşi, ce caută acolo ilustrata cu Fernando ?"

„Un «petit» cadou de-al lui Moș Crăciun. Restul au sublimat... Mergem pe mîna ta și pe flerul Irinei Stamian... De vîndut din mobilă sînt sigur că a vîndut."

„Șefu', nu te mai frămînta, icoana spune tot. Nu cred s-o fi ascuns de hoți. Doar și «acolo» răsare soarele, ș-apoi fata e creștină."

„Icoana are sigur un rol... Vreau certificatul specialiștilor. Tot Andrei se ocupă și de asta ?"

„Șefu', nu vă dezmințiți nici acum intuiția !"

„Să punem punct. Mioara trebuia să se mărite. Ne-a sugerat-o Sanda Dencean. Cu cine ?... Cu vreun străin bănuiesc, cu toate că din comportamentul ei nu se pot trage astfel de concluzii. Totuși, acasă, cîteva parcări ale unui «Opel Ascona» și zgomotele în limbi străine ale unor cheflii par să evidențieze relații peninsulare. Ilustrata, însă, ne trimite în Franța... Mă nedumerește și banii găsiți sub covor. Îi ascundea ? De cine ?... Sau trebuiau săltați de cel care venea să ridice valiza ?..."

„Șefu', nu stă în picioare. Fata s-a-ntors."

„Ne oprim aici. Lăsăm ceva și pentru mai tîrziu. Băiatul acela ne-așteaptă, să fim politicoși !"

Cinci minute mai tîrziu păräseau „fortăreața".

Strada Dristor face legătura între Theodor Speranția și Mihai Bravu, fiind o cale de acces mult uzitată către Balta Albă. Este o stradă veche, al cărei pavaj a ieșit demult din perioada de funcționare. Casele seamănă între ele și cenușiul zidurilor le înfrățește. Toate au garduri și pămînt de flori pe care patrulează vreo javră fără pedigree. „Grămada de moloz" sub care locuia Amăriței Ion prezenta două geamuri mici și o ușă la care ajungeai cățărîndu-te pe patru trepte. Toate la intrare. Curtea părea să aibă profunzime și cîteva sîrme expuneau niște țoale la uscat. D.C. se proptise cu arătătorul în butonul numelui de deasupra. Repetă manevra după un minut, fără rezultat. Trecu în revistă lacătul de la ușile unui șopron, care mai mult ca sigur avea rang de garaj. Foiala celor doi aprinse lumina la una din ferestre și, după mai puțin de un minut, o femeie cu părul argintiu deschise ușa. Era partajul de la parter.

„Pe cine căutați ?"

„Pe domnul Amăriței ; nu știți dacă este acasă ?"

„Nu este acasă, maică. De vineri nu l-am mai văzut. Nu știm ce-i cu dînsul... Dar... Dumneata cine ești ?... Nu te-am mai văzut !"

„Sînt un prieten din provincie. Am sosit astăzi în Bucureşti, nu am avut cum să-l anunţ."

Peste umărul femeii se zărea o scară. Era cea de acces la camerele lui Amăriţei.

„O fi dormind la prietena lui ?"

„La domnişoara Daniela ? O cunoaşteţi ?" Mirarea îi întineri ţesuturile cu douăzeci de ani.

Interveni D.C.... „Cum să nu, doar numai o dată au venit împreună la mine ? !"

„Drăguţă fată, îmi place tare mult. Poate o da domnul şi s-or lua... Ştiţi unde stă ?"

„Da, dar nu vrem să-l deranjăm. Trecem mîine pe la serviciu. Dacă sînteţi amabilă, ne puteţi spune pe unde vine ?"

„Apoi, maică... nu ştiu prea bine cum să vă spun... E un magazin micuţ... lîngă piaţă..."

„Ce fel de magazin ? Lîngă care piaţă ?"

„La Naţiunii, pe strada aceea de coboară de la Sfînta Vineri. Lîngă magazin e o cofetărie... Îl găsiţi uşor, maică... Poate vine între timp, puteţi să-l aşteptaţi. Vă fac şi o cafea."

Peste tot dialogul, vacarmul circulaţiei se lipea ca ceara de parchet.

„Mulţumim, dar dacă nu a venit de atîta timp, credeţi că o să vină acum, în cîteva clipe ? !... Obişnuieşte des să nu treacă mai multe zile pe acasă ?"

„Să spui drept, parcă pînă acum n-a lipsit atîta... doar, dacă n-o fi plecat din Bucureşti. Nu ştia că veniţi ?"

„Nu v-am spus ? nu am avut cum să-l anunţăm."

Amîndoi palpară eşecul expediţiei, aşa că se înţeleseră din priviri s-o lase în pace pe bătrînă, nu de alta, dar părea foarte dispusă la un dialog matern de lungă durată.

„Ne scuzaţi de deranj. O să trecem pe la magazin, mîine dimineaţă."

„Treceţi, maică, treceţi... Dacă nu-l găsiţi, sunaţi aici. Poate vine p-acasă."

Ambele feţe se deformară ca la o operaţie estetică. D.C. mai sprinten, îşi reveni primul. „...Dacă sînteţi amabilă, nu am agenda la mine... să-mi notez încă o dată numărul..."

„Cu plăcere, maică." D.C. pregătise carneţelul. „Scrie, maică : 22.37.48... La mine e cuplajul... cu 56..."

Pe Silvestru îl copleșise emoția. Cum dracu' de nu se gîndise ? !

„Cine să spun că l-a căutat ?"

„Andrei și Victor, doamnă."

Două nume fictive, ca atunci cînd tragi la motelurile americane. Își luară rămas bun de la babetă și ieșiră în calea troleibuzului. Și tot amîndoi deodată își vîrîră între buze cîte o țigară.

Se despărțiră la Universitate, nu înainte de a desface capacele la două sticle cu Pepsi și de a-și cumpăra noi pachete cu țigări. Silvestru o luă spre „sala lui Lumiere", iar D.C. sări într-un „82", ce se oprise la stop ; direcția : aeroportul Otopeni.

Întîlnirea o stabiliseră de dimineață pentru ora cinci. Lampa de birou emitea o lumină ce difracta violent pe grosimea cristalului. Se ridică să-i scuture cinci degete într-un gest de amiciție. Îl pofti să ia loc și-i împinse „Kent"-ul și bricheta în aria de folosire. Se așeză și el pe un scaun, vizavi. Era un sentiment de intimitate din partea sa de a-și asculta interlocutorul de cealaltă parte a biroului masiv. Fiecare amănunt din încăpere trăda personalitatea lui Anastase Ștefan, de la fotoliul cafeniu din spatele biroului, pînă la calendarul companiei „Panam", agățat pe dosul ușii de la fișetul metalic : douăsprezece luni, douăsprezece nuduri. În mod normal, fișetul stă închis. Pe peretele lateral, oficial, calendarul „Tarom" : Rombac în diferite peisaje de zbor. Bănuia și cîteva sticle etichetate în limba lui Shakespeare ; pentru protocol ! Scaunele erau confortabile, păreau anume îmbinate pentru a-ți transmite bună dispoziție... Îl abordă pe interlocutorul său direct, cu privirea implîntată în retina-i decolorată. Îl rugă să nu nege. Pierdeau timp, iar ei cunoșteau, de acum, întreaga poveste. Nu era nici o nenorocire. Octava inimii este încă necunoscută, chiar dacă etica impune o anumită rezervă. Nu se pot călca în picioare sensibilitățile hemoglobinei. Ar fi putut discuta oficial, o declarație semnată în Calea Victoriei economisea secundele, dar D.C. îi respecta funcția și dorea să rămînă între ei, numai să fie totul ! O iubise ?... Nu, fusese un flirt... Îi plăcu răspunsul, resemnat și sincer. Cine trîmbițase ? N-avea importanță. Oricît de discretă se vrea o aventură, sfîrșește prin a fi pe buzele tuturor... Îi

plăcuseră prospețimea și snobismul celor douăzeci de ani. Fusese un pachet de dinamită pentru cei cincizeci și doi ai săi. Pieptul superb, talia fină, picioarele lungi, un covergirl ce putea fi lipit cu succes pe orice revistă. Toate companiile aeriene ar fi angajat-o. Privind în ochii ei negri, pasagerii, în loc să simtă un gol în stomac, îl simțeau în inimă... O descria cu admirație. Copleșit și rușinat că nu spusese de la început. Îi fusese teamă... De ce ?... Pentru că... îi facilitase să plece în cursă. Mestecase minciuna fără să-i privească ambalajul. Era firesc !... Chipul îi era gînditor și melancolic, iar trupul i se chircise în lemnăria scaunului... Nu-și iubea nevasta. Aveau doi copii. Băiatul, aproape de bacalaureat. Simțea în D.C. un duhovnic. Amîndoi purtau uniformă și cunoșteau vicisitudinile unei vieți neregulate. A durat aproape un an. Ar mai fi continuat, dar se ferea să nu afle nevastă-sa. Nu era un bărbat discret. Se putea compromite oricînd. Nu este o femeie rea, dar proastă, da. S-ar fi plîns părinților și aceștia, deși pensionari... ar mai fi putut „pune o vorbă bună". Are o răspundere pentru cele două odrasle, pe care le iubește mai mult decît orice pe lume. Suprimaseră intimitățile, afecțiunea, nu. Și atunci... normal, cînd i-a telefonat... Părea emoționată. I-a îndrugat o istorioară. O crezuse. Nu abuzase de el, poate... Fusese singura favoare. Nu avea manifestări exuberante. Era doar plină de viață. Că toate umblă să se căpătuiască, asta e altceva. Cele mai multe fac pasiuni pentru piloți. Cînd sînt tineri, talentul și riscul meseriei se împletesc de minune cu idealul lor de frumusețe. Apoi curg divorțuri, se refac sentimente sau, pur și simplu, se risipește energie. O ajutase ca pe o prietenă. N-avea obligații. Știa care era situația lui... Tic-tac-ul neînduplecat al ceasului îi estropia vigoarea masculină... Nu-i cunoștea nici un prieten. Era gelos. Mioara îi menaja această meteahnă. Dacă îi povestea cîte ceva era numai despre situația ei financiară. Ei da !... O mai „ajuta" din cînd în cînd... cu sume modeste. Era foarte corectă. Chiar dacă întîrzia, îi achita pînă la ultimul leu... Cum explică prezența dolarilor și a sutelor sub covor ?... Nicicum. De Ana Dumitrescu nu auzise. În perioada aceea, Mioara nu locuia în strada Andrei Mureșanu, ci lîngă Gara de Nord. Nu ține minte numele străzii, doar că, venind din Dinicu Golescu, o lua pe Witting, apoi prima la dreapta. O casă cu un etaj și o poartă dublă, din fier forjat verde, ce astupa o intrare

boltită. Toată casa aparţine unei familii. Bătrînul se ocupa cu reparaţii de amortizoare. N-a înnoptat niciodată acolo. Plecau la Poiana Ţapului. Nu la hotel. Adresa ? Era chiar nevoie de această adresă ? Nu-l credea ?... Dacă trebuie verificat... bine : Strada Gloria, paisprezece, dar... să fie discret. Se mai duce şi acum... Pozitivele lui Ştefan Opran şi Radu Andreescu îl lăsară indiferent, în schimb fotografia color îi aduse pe buze un nume : Julieta. Era din Cluj. Nu-i cunoştea numele de familie şi nici alte date. O aşteptase de cîteva ori pe Mioara. Păreau prietene bune. Îi plăcuse, dar n-o cunoştea îndeaproape... Dacă colecţiona valori artistice ? Tablouri ? Icoane ?... Nu. Singurele manifestări impresioniste ce-i propteau pereţii îi rămăseseră de la părinţi. Agrează artiştii plastici şi actorii, însă îndatoririle de serviciu nu-i permit un contact frecvent... Făcuse cadou vreo bijuterie ? de pildă, un medalion de aur, paisprezece carate, fasonat cu un trifoi cu patru foi ?... Nu, niciodată nu-i făcuse cadouri consistente şi nici nu remarcase medalionul la gîtul ei... În ultima vreme ?... Nu, nu putea fi sigur... Cînd a văzut-o ultima dată ?... Luni, da, luni. Venise din cursă ; tocmai pleca în oraş. I-a făcut semn şi a dus-o pînă la Romană. Mergea la croitoreasă. Aşa i-a spus... Dacă i-a destăinuit ceva... Nimic. Mai degrabă el... I-a propus să-şi petreacă o după-amiază împreună.

În faţa subalternilor. Anastase Ştefan emana prin toţi porii forţă şi competenţă. Se voia un model. Acum era un biet manechin. D.C. îl înţelegea. A fi imperfect înseamnă a fi om, sau cum i-ar spune Iago lui Othello : „Men should be what they seem."

D.C. venise în „uniformă" şi pleca în „sutană", nu înainte de a-i cere o cutie de chibrituri.

Încăperea nu avea mai mult de cinci pe patru. De tavan atîrna o lustră din fier forjat. Camera era şi de zi şi de noapte. Garsonieră confort unu. Un studio, un fotoliu, o lustră, o servantă şi un scaun. Toate te-ncurcă cînd vrei să ajungi în bucătărie sau în balcon. Se poartă. Mai mult decît confortabil pentru cele cîteva mii de secunde petrecute acolo... îi era frig şi se simţea epuizat după „intimităţile" avut cu ITB-ul. Puse în mişcare uşa de la frigider şi scoase ceva de mîncare... Aduse două ouă în stare de omletă, adăugă sifonul catalizator indicat de Sanda Marin. Ar fi murit de invidie nea Cristache,

bucătarul-șef de la Capșa. Tăie mărunt o salată, basculă sticla de ulei și se născu un preparat plin de clorofilă. Cîteodată chiar credea că are vocație. De-aia se înghesuie fetele să ocupe un loc în cartea lui de imobil. Între două drumuri pînă la baie introduse curent și în integratele televizorului. Foamea o ștersese pe Mioara de pe monitor. Abia cînd începu să-și umple organismul cu proteine îi apăru din nou... „Mioara Dencean, brunetă și impenetrabilă. Avea ochii mari, împrejmuiți de cearcăne. Îmbrăcată în negru cerea răzbunare."... În lumina acidă a televizorului, dîra lăsată de țigara aprinsă scintila verzui. Uneori răzbea în volute, întocmai ca acidul dezoxiribonucleic, altădată dispersa în front, ca o perdea de tifon ce oprește înaintarea țînțarilor. Pe ecran, imaginea unei săli de concerte, străbătută de fiorul lui Beethoven. Iosif Conta dirija orchestra Radiodifuziunii... Mioara Dencean nu făcea parte din categoria acelor femei pe care, după un emoționant și galeș „da", le întîlnești la ora mesei, faci dragoste cu ele, le duci duminica la cinema, faci economii ca să cumperi bilete pentru mare, faci un efort să-i asiguri o naștere ușoară, și sfîrșești fericit cu un carnet de împrumut la Casa Pensionarilor. Pînă-n patruzeci are buze proaspete, ochi languroși, carnea tare. După patruzeci e o fată drăguță, dar insignifiantă, are riduri pe față și pete pe albul umerilor. Pînă-n patruzeci, cînd o ridici în brațe nu e grea ; după patruzeci nu-ți mai reușește figura. Nu, hotărît nu. Mioara Dencean frecventase „Clubul T" ! Frumoasă și fără pic de materie cenușie ! Phidias și-ar fi dat cinci ani din viață să o aibă drept model. Vie avusese sexappeal cît să convingă un pluton de execuție... Publicul părăsise demult sala de concert. Peste obrajii tumefiați de melancolie trecuse și telejurnalul... Baia îl aștepta... Ce se întîmplase cu Mioara ? ! Precis îl cunoscuse pe cel cu „jucăria" cu surdină .. Și lucrurile Anei ce căutau la ea ? ! Sînt valori pe care le obții în zile tipărite cu roșu în calendarul personal și în etape, nu așa, peste noapte, sau... poate... la o despărțire cu emanații umede în colțurile ochilor... O amintire ?... Asta-i, o despărțire !.. Această Mioara nu filase bine așii. Povestea ei era prea încurcată. Chiar de la prima filă dai buzna peste Cosînzeana. Cînd constați c-ai făcut o pasiune, apare prietena ei, care o aștepta de două zile și nu știa nimeni. Surpriză ! Intri într-o garsonieră și... e goală, te duci la o cosmeticiană și... dai peste

un barosan, discuți cu comandantul aeroportului și... afli că-i un flirt vechi, treci în revistă numele pasagerilor și... șeful te anunță că doi „camarazi" de scaune au fost omorîți, plimbi lupa și... descoperi un coleg de facultate rătăcit printre centurile de siguranță, întrebi în stînga și-n dreapta, iei probe din stradă și... nimeni nu știe nimic. Și, după toate astea, laptele se brînzește !... Sforăituri ritmice imprimară corpului o oscilație armonică, aliniind brațele peste muchia patului. Falangele mîinii stîngi eliberară, în cădere liberă spre mochetă, trei chei îngemănate într-un breloc...

7. MARȚI

„Ce facem ?"

„Nu știu."

Iarăși dimineață. A patra zi. Nimic nou în cazul Mioara Dencean. Silvestru citea „Sportul", D.C. fuma absent, Mary linia o hîrtie, iar Andrei se-nvîrtea prin Piața Unirii. Cu cincisprezece minute mai înainte, exact la ora opt, primiseră primul telefon. Era de la laborator. Mioara Dencean, Ștefan Opran și Radu Andreescu fuseseră omoriți cu aceeași armă. Examenul balistic redusese la zero posibilitatea unei coincidențe. Afacerea se complica. Cu cinci minute în urmă, exact la ora opt și zece, primiseră al doilea telefon. Era de la Cluj, Julieta Cristea trecuse și ea în lumea celor drepți. Se „operase" cu ceva original într-o cameră închiriată în aleea Bizușa, patru. Bloc nou, zece etaje. A descoperit-o o vecină. Se interesase de ea legitimul și o rugase s-o cheme la aparat. Titulara apartamentului nu era înmatriculată în lista abonaților locali. Două camere decomandate. Găsise ușa deschisă. Cercetările erau în plin avînt. Îndată ce vor afla detalii le vor comunica la București. Ancheta Dan Aldea, maior la Inspectoratul clujean. Treizeci și doi de ani, păr creț, ten măsliniu, un metru nouăzeci deasupra nivelului mării. Calități : seriozitate, inteligență, competență și... nas fin de copoi.

„Nu ne-ajungeau două, trebuia acum și a treia să le țină isonul ? !"

„Puteam să pariez că așa o să se-ntîmple dacă nu intervenim la timp. Ți-aduci aminte cînd spuneam că fe-

tele astea au fost prea strîns legate ? De atunci aveam temeri."

„Mi-aduc minte. Trebuie să fi fost băgate pînă-n gît."

„Dar ce amestec au ceilalţi ?... Lesnea n-a aflat nimic. Datele noastre nu i-au folosit. Nici o probă care să ateste cît de cît vreo legătură. Se pare că n-au avut relaţii cu fetele."

„Atunci, ce dracu' caută-n viaţa noastră ? !"

„Poate... poate că n-au făcut-o din proprie iniţiativă..."

Un minut de legătură şi o exclamaţie produse o explozie întîrziată în coardele vocale marca „Silvestru Lucian". „Şefu', eşti un geniu ! Cred că ar trebui să-i comunicaţi lui Lesnea să nu se mai oboosească. Mai mult ca sigur nu va găsi nimic !"

„...În clipa în care am aflat că Julieta este una şi aceeaşi cu madam Cristea, mi-am dat seama că ne poate ieşi un iepuraş în cale... Ţii legătura cu Clujul şi afli toate amănuntele. Mă interesează în mod special condicuţa doctorului Cristea în aceste zile... Află dacă nu posedă armă de vînătoare..."

„(!)"

„Ştii, Julieta Cristea pare să fi fost o căprioară şi, cînd alergi după mistreţ, te-mpiedici de ele, obligatoriu. Sînt atît de blînde şi de naive !"

„Şefu', smintitul ăsta ne-a îmbogăţit fişa tehnică. O ţeavă, un pistol de 45 şi o armă de 80. Sînt lucruri ce nu se prea potrivesc. Mai e şi altceva, cum de şi-a găsit aşa de repede personajele de care avea nevoie pentru a-şi pune în scenă hecatomba ? !"

D.C. verifică ceasul : 8,36. Se uita pieziş la cuierul de lemn. Era ca după o doză de LSD, dar el era construit din oţel de tanc ! Mary îl privea şters, să nu-l deranjeze. Drăguţ din partea ei !.. Îşi adună braţele şi-şi înfipse privirea în tăblia biroului. Avea senzaţia unui salt în gol. Ezita să tragă de manşă. Silvestru dezlega, iarăşi, un careu. Nu avea argumente şi nici iniţiativă. Excogitaţia lui D.C. consuma milioane de biţi... „Pentru ce acest stoc de răposaţi şi răposate ?"... Pentru a-i produce lui un scurt-circuit în sistemul nervos central. Cineva avea nevoie să creeze derută, da, bine zis, derută... Tresări. Îi făcu un semn lui Silvestru să se apropie.

„Încerc un reviriment ! Trebuie lucrat alert. Acest cineva vine din altă parte. Un «patruzeci şi cinci» cu surdină n-a putut rămîne aici din patruzeci... şi pentru a lucra cu el e nevoie de antrenament. Nea Anghel e în stare să jure că e un „Smith and Wesson“ de dată recentă. Asta-i o jucărie pentru răfuieli rapide şi scurte. Pensionarii noştri ar fi lucrat mai artizanal...“

„Şefu', merg pe mîna lui nea Anghel. Kojak l-ar plăti regeşte să-l aibă în locul lui Stavros. Nu-i prima oară cînd ghiceşte culoarea ochilor plecînd de la o fărîmă de plumb.“

D.C. scoase o coală virgină din sertar şi o jumătate de creion chinezesc din buzunar. Începu să scrie. După un moment îşi bagă creionul în gură. Stimula imaginaţia.

Intră Lucaciu. Era congestionat la faţă. „Şefu', n-am făcut nimic. Magazinul este în inventar. Se află la parterul unui bloc vechi. Uşa din spate dă în curtea interioară. Pe acolo se introduce marfa. În curte stau doi pensionari. Îl cunosc bine pe Amăriţei. Îşi parchează maşina în curte. Are două vînzătoare. Altceva nimic...“ Totuşi, nu se observă o activitate de inventariere, ori în astfel de cazuri... M-am grăbit să raportez. Spre prînz trec din nou pe acolo. Recitase lecţia pe nerăsuflate, o învăţase pe dinafară.

„Ba te-ntorci imediat ! Ai făcut o mare greşeală. Puteai să-mi dai un telefon, nu era nevoie să vii. Dacă individul trece între timp pe-acolo şi află de la bătrîni c-a fost căutat, spală putina.“ Vorbise răstit şi iritat. Ochii docili ai lui Lucaciu rămăseseră imobili ca într-o zugrăveală de Goya. Mestecă şocul şi făcu stînga-mprejur. Cuvintele erau de prisos. D.C. lansă încă un imperativ. „Stai acolo pînă vine ! Sîntem cu toţii băgaţi pînă-n gît în porcăria asta...“

Uşa scoase din cadru pardesiul lui Lucaciu. Pe buzele lui Silvestru plutea o schimă de dojană. Fusese aspru cu Andrei, dar nervii sînt pentru oameni.

D C. execută o răsucire în întîmpinarea telefonului. „Ce număr ne-a dat babeta ?“

„Imediat.“ Silvestru ateriza peste cover-coat şi începu să-l buzunărească. Scoase o hîrtiuţă. „22.37.48.“

D.C. roti discul cu vîrful creionului, care se rupse la cifra şapte. Continuă cu indexul. După un gol fonic de cîteva secunde, percepu semnalul de atenţionare. Două

minute, corelate cu o așteptare imaginativă, lipiră urechea stîngă de ebonita netedă a aparatului lui Bell. „E limpede, băiatu' a șters-o !“

Era 8,45 cînd telefonul emitea apeluri pentru a treia oară în dimineața aceea. O surpriză plăcută. Anastase Ștefan își amintise de un tip bine, cu barbă à la Ludovic Spiess și de o «Dacie» portocalie... O așteptase pe Mioara la aeroport... Cînd a fost ? ...cu două, trei luni în urmă. Ploua, și a zărit-o în clipa în care se urca în mașină. Curiozitatea l-a forțat să meargă mai încet, i-a lăsat să-l depășească și așa a luat cunoștință de existența celuilalt... Îi mulțumi. Luă în brațe volumul biroului, și cu o grafie demnă de Muzeul Literaturii Române marcă un nou punct : de conectat doctorul Tomescu... O idee îi străpunse orizontal țeasta... și Dan Stănescu, căci deși bărbile au revenit pe asfalt, spre disperarea frizerilor, ele se mai pot și lipi !...

„Amicul Anastase a zărit o «Dacie» portocalie și un barbișon !“

„Șefu', am impresia că ne-am apucat de enigmistică.“

„De la tine mi se trage, și nu-i bine ? !“

„În cazul nostru, nu. Dacă află bossul, am rupt-o în fericire !“

„O să afle, dar numai happy-end-ul.“

„Eh, lăsați, după aceea îi spuneți dumneavoastră tot, că nu prea-i ascundeți nimic.“

Asta cam așa era. Știa că șeful prețuiește munca, iar lui nu-i era rușine de felul cum lucra. Desigur, se destăinuia la sfîrșit, cînd totul era împachetat pentru arhivă, la o ceașcă de cafea și un coniac bun ; într-un fel își făcea reclamă. Nu era un detectiv dintr-aceia întruchipați de Franco Nero sau Charles Bronson, nu spărgea virginitatea fetelor cu pupile albastre sau mușchi de hamal. Nu era cerebral ca Hercule Poirot, sau atît de calm ca Maigret. Era un lucrător judiciar, îndrăgostit de meseria sa. Nu se bătea, nu trăgea cu pistolul și n-avea nici măcar alura lui Piedone. Un metru șaptezeci și cinci, șaptezeci de kilograme în fișa personală, un calificativ maxim la trageri și o centură de karate.

Ora 9,00. Venea la rînd al patrulea telefon. Răspunse Irinei Stamian. Îi aducea la cunoștință o sclipire de zile mari a Mariei Eger. Bătrîna afirmase că-și amintea de un tînăr care întrebase de ambele fete. Îi gratifică inițiativa și-i dădu un rendez-vous după-amiază, cînd se

va deplasa să vorbească personal cu octogenara locatară... Nu remarcase ochelari. În orice caz, chipeș.

Dacă bătrîna avea dreptate, întrezărea un petic de paradis. Cu o privire exaltată îl ferici pe Silvestru, care stătea ca pe ghimpi.

„Se pare c-a apărut și omul nostru !"

„Gestionarul ?"

„Nu el. Creatura aceea vetustă, Eger Maria, și-a descoperit o reminiscență de aducere-aminte... Zilele trecute, nu știa cînd, un flăcăiaș a întrebat, așa într-o doară, de micuțele noastre... Înțelegi ? **De amîndouă !...**"

„Și ? !"

„Voi efectua un transport propriu de persoană pentru o discuție tête-à-tête cu Eger Maria."

Ora 9,13. De data aceasta Silvestru era cel căutat. Cei de la muzeu îi aduceau la cunoștință că icoana era o imitație. Fusese executată cu vreun an în urmă. Era din acelea ce se vînd prin shopuri. Străinii se omoară după astfel de imitații. Puteau să-i dea și numele artistului plastic... Îi interesa ?... Da ? !... Nicolae Anton... Adresa n-o știau, dar presupuneau că pentru ei nu era o problemă...

D.C. află conținutul convorbirii și-i căuta, intrigat, un punct de sprijin în eșafodajul labil pe care-l ridicase. „Shop, au zis ?... S-ar putea s-avem o zi mare !... Și cum ziceau că-l cheamă ?"

„Anton Nicolae."

„Aha, cred că trebuie să facem un schimb de impresii cu iconarul Anton Nicolae... și să căutăm un posibil izomorfism al amprentelor de pe «Shalimar» cu cele ale băieților ăștia doi."

„Adică cine ?"

„Adică Tomescu și Stănescu."

„Păi de Dan Stănescu n-a fost vorba pîn-acum !"

„Nu-i nimic, e de-acum încolo."

Pe Silvestru, debandada din capul șefului nu-l deranja : fiecare idee e un pas înainte. Telefoanele îl stimulaseră. Îl simțea mai liniștit și ăsta era lucrul principal.

„Scoate de la Mardare o autorizație. Pînă atunci eu mă reped în Batiște."

„Pentru ce ? !"

„Pentru o consultație la doctorul Tomescu. Am o durere de măsele..."

„Și dacă nu-i acolo ? Să-i dăm un telefon acasă."

„Încă nu. De vorbit o să am eu cu cine."

„Cum credeți... Tot nu mi-ați dat prioritățile..."

„Ar mai fi de aflat ultimele noutăți de la Cluj și o întrunire cu Lesnea și Cărăbuș... Apropo, Mary, fii drăguță, spune-le băieților să fie aici pe la trei. Pînă atunci ajungem înapoi și eu și Silvestru."

Țîrîia telefonul pentru a cincea oară, dar cei doi plecaseră. Mary ridică cu delicatețe receptorul și răspunse...

Policlinica Batiște funcționează pe strada Dionisie Lupu, vizavi de Ambasada Americană. Lume multă, mașini cu numere speciale și înghesuială la ghișeul unde se distribuie bonurile. Stomatologia este plasată la etajul doi. Numele doctorilor sînt afișate pe uși. Pe o astfel de etichetă figura și doctorul Gerald Tomescu, medic primar. Ori avusese pile, ori era, cu adevărat, un bun profesionist. Cînd asistenta, bondoacă și cu boneta boțită de strigătele pacienților, ieși cu o trusă de instrumente, D.C. o opri, îi arătă legitimația și o întrebă de cel căutat. Asistenta, puțin speriată, îi spuse că doctorul avea program după-amiază. Într-adevăr, pe ușă figura un orar post-meridian.

„A... Atunci aș dori să vorbesc cu Alina Caragea. Se poate ?"

„Cu doamna Alina ? sigur... O chem numaidecît... Dar... n-ați dori să mergeți la domnul director ?..."

„Nu, mulțumesc... În astfel de cazuri e bine să fim cît mai discreți..."

Complicitatea profesională pe care i-o solicita, o umplu, pe fosta elevă a liceelor sanitare, de plăcere, rotunjindu-i trăsăturile feței. „Am înțeles ! Lăsați pe mine, nici musca n-o să afle ! V-am întrebat, deoarece colegul care a venit pentru domnișoara Ana a stat de vorbă cu noi, în cabinetul directorului..."

„Tocmai asta e, eu nu vreau să-l deranjez, numai cîteva vorbe și atît... Ați cunoscut-o bine pe domnișoara Ana ?"

„Cum să nu, chiar foarte bine." Răspunse cu dăruire și plină de importanță.

„Spuneți-mi, avea o prietenă Mioara ?... Mioara Dencean... înaltă, brunetă..."

Chipul i se destinse de bucurie. În sfîrșit, era băgată-n seamă ! „Cum să nu... cine n-o cunoaște pe duduia Mioara... ce fată bună... Eh, din cînd în cînd ne mai

alegeam şi noi de la dînsa cu nimicuri... un parfum, un deodorant, cîteva pachete de ţigări..."

Îi făcea confidenţe, parcă se cunoşteau de cînd lumea. Mai era puţin şi se tutuiau. „Puteţi să-mi relataţi cîte ceva despre cunoştinţele, prietenii... vreau să spun... adică, avea un prieten ?"

Femeia se hlizi cu subînţeles. După mutra pe care o arbora, lăsă să se înţeleagă că realizase ce dorea D.C. „Apoi... cum să vă spun ? bărbaţii o curtau... ceva concret nu ne spunea..."

„Nici chiar despre doctorul Tomescu ?"

Ochii i se tulburară şi două semne exclamative îi apărură în pupile. „Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi !... Cu doctorul Tomescu a fost colegă... sînt prieteni buni şi e normal... ţineau unul la altul..." Folosirea timpului prezent îi declanşase un sughiţ.

„Numai ca foşti colegi ?"

Făcu un pas înapoi, probabil de emoţie, şi spuse că se duce să o cheme pe doamna Caragea.

Alina Caragea, roşcată, ridată, de înălţime medie şi deficitară la gramaj, se îndrepta spre D.C. Călca pe ace deşi, de departe, faţa îi iriza afabilă. Cu «buturile» nu stătea prea bine, iar de aproape puteai să exersezi tabla înmulţirii numărîndu-i pistruii. „Pe mine mă căutaţi ?"

O interogaţie dulceagă şi plină de solicitudine. Pe unul din degete strălucea o verighetă de modă veche. Se încadra în timp, căci finuţa asistentă trecuse de patru verste.

„Da, doamnă. V-aş ruga să fiţi atît de amabilă şi să-mi răspundeţi la cîteva întrebări."

Îl privi speriată. „Desigur, dar în legătură cu ce ?"

D.C. recepţionă rozul obrajilor, aşa încît se grăbi să o liniştească. „Nu vă impacientaţi, nu este în legătură cu dumneavoastră... Colegul meu, care se ocupă de cazul doctoriţei Dumitrescu, v-a recomandat ca pe un observator critic."

„Ştiţi, eu nu mai ţin minte ce m-a întrebat dînsul, dar dacă credeţi că vă pot fi de folos, vă stau la dispoziţie... Să intrăm în cabinetul de radiologie, nu e nimeni acolo şi putem sta de vorbă fără să fim deranjaţi."

Se dorea o interlocutoare ospitalieră, deşi emoţia din glas îi trăda mersul metabolismului. D.C. se lăsă condus spre camera cu vădite calităţi de laborator foto. Alina

Caragea trase perdelele şi lumina naturală relevă instantaneu aparatura medicală de specialitate.

„Vă rog să mă scuzaţi o clipă, mă întorc imediat !“

Părăsi încăperea, stingherită. Poate se ducea la toaletă. La unii, angoasa excită vezica... Greşise, Alina Caragea se întorcea cu două cești. Ness şi apă fierbinte... La alţii. angoasa excită amabilitatea.

„Sînteţi foarte drăguţă, nu trebuia să vă deranjaţi !“

„Dar nu este nici un deranj... cunosc munca dumneavoastră... într-un fel se aseamănă cu a noastră. Ştiţi, eu lucrez la fizioterapie... avem mult de-a face cu publicul. or dacă nu mă-nşel, tot cu publicul lucraţi...“

În timp ce emana cumsecădenie, îl servi pe D.C. cu un „Kent“. D.C. completă mişcarea cu un băţ de chibrit ; se aprinsese din prima... Porni discuţia. „Doamnă, v-aş ruga, confidenţial, adică... dacă vreţi să-mi răspundeţi... Tot ceea ce vă voi întreba este, într-un fel, oficial ; s-ar putea să ne daţi, realmente, o mînă de ajutor...“

„Vă ascult.“

„Cazul Ana Dumitrescu se dovedeşte, pînă acum, deosebit de încurcat...“

„Dar este ceva monstruos ; pe mine m-a umplut de groază... E adevărat, citesc romane poliţiste, dar nu mi-am închipuit niciodată că o să se întîmple aşa ceva chiar lîngă mine...“

Atmosfera se încălzise, tulburarea se limpezise şi fata căpătase chef de vorbă.

„Vă voi fi recunoscător pînă la adînci bătrîneţi dacă aţi putea să-mi spuneţi ceva despre relaţiile dintre victimă şi doctorul Tomescu...“

D.C. lansase propunerea de clevetire pe un ton uşor frivol. Alina Caragea rămăsese cu ceaşca la doi milimetri de buze. Pupilele i se curbară, ca la maicile din filmul cu Sarita Montiel în scena violului.

„Nu înţeleg eu sau e vorba de o mică bîrfă ? !“

Pusese întrebarea complice. Se părea că-i face plăcere...

„Nu e bîrfă, pur şi simplu un schimb de păreri. Cam batem pasul pe loc. Ana Dumitrescu şi-a găsit un loc, dar asasinul încă nu.“

Primi colaborarea şi începu să turuie. „...Cum să vă spun ?... Între ei a fost o poveste mai veche. S-au

iubit din facultate. Accidentul acesta l-a afectat mult pe domnul doctor... A ţinut la ea şi... sînteţi un om deştept, dragostea nu se poate ascunde !"

„Înţeleg că relaţiile erau puternic conturate, dar... doctorul Tomescu nu e căsătorit ?"

„Ce-are-a face ! dragostea dintîi nu se uită niciodată, mai ales că erau tot timpul împreună..."

„Şi în afara serviciului ?"

Aici, Alina Caragea se oprise să filtreze puţin răspunsul. Morţii nu trebuie ponegriţi, iar cei vii, protejaţi, doar cu ei se lucrează în continuare. „N-aş putea să vă spun prea multe... din cînd în cînd, domnul doctor o conducea cu maşina acasă... cînd plecau seara, tîrziu... Nu-i plăcea să meargă singură pe stradă. Nu era dată să nu fie acostată..."

„Avea şi de ce."

Zîmbise satiric. Abia acum îi zărise dantura. Alb a la Sammy Davies, jr., dar cimentat în acril. O lucrare frumoasă. „Apropo, tot «Dacia» aceea portocalie o mai are ?"

„Da, tot aceea". Limba îi strivise cuvintele de palatin cu nedisimulată nedumerire.

„Am întrebat, fiindcă a fost văzut într-o «Dacie» gri."

Nedumerirea dispărînd dintre buze, reapăru lucrarea aceea frumoasă, într-un zîmbet satisfăcut. „Ah, nu, aceea e maşina domnului Sărăţeanu, tehnicianul nostru."

„Daaa !... n-am ştiut... Şi acest Sărăţeanu unde poate fi găsit ?"

Întrebarea o indispuse, probabil pentru că ea nu-i mai era de ajuns. „Îl găsiţi la subsol, acolo lucrează. Sînt prieteni buni şi-şi mai împrumută cîteodată unul altuia maşinile." Răspunsese prompt şi la obiect.

„Despre Mioara Dencean ce ştiţi ?"

Alina Caragea se holbă la D.C. Făcea un efort intelectual, încercînd să dibuiască esenţa. „Cum aţi spus ?... Mioara ?..."

„Da, Mioara Dencean. Sîntem informaţi că era prietenă bună cu doctoriţa Dumitrescu..."

Faţada îi strălucea ca luminată de artificii. „Da, bineînţeles că ştiu, este stewardesă, nu ?"

„Exact."

„Frumoasă fată, dar ce este cu ea ?"

„I s-a-ntîmplat ceva grav și... nefiresc. A fost asasinată vineri seara pe aeroportul Otopeni."

Numai vestea c-o lasă bărbatul o mai putea emoționa în așa hal. Trăsăturile oglindeau o expresie de stupefacție tîmpă. Pistruii i se transformaseră în pete, sprîncenele i se arcuiseră mult spre frunte, iar buzele îi tremurau. Putea izbucni în orice moment în plîns. Numai că peste femeia aceasta trecuseră ceva evenimente în viață de era în stare să se abțină în fața unei întîmplări atît de cumplite.

„E de necrezut !... Este imposibil să realizez ceea ce spuneți... Păi, fata asta a fost aici, ultima dată, luni... ne-a ghicit în cafea..."

„Cunoașteți motivul pentru care venise ?"

„Da, da... O aștepta pe domnișoara Ana... Parcă zicea că au o întîlnire..."

„Cu un bărbat ?"

Stupoarea dispăruse, fiind înlocuită de regrete. „Nu-mi aduc aminte... nu cred să fi spus... Ba, nu, mi-am amintit. Spunea că le așteaptă la Trocadero o prietenă. Chiar era nerăbdătoare s-o vadă..."

„Nu era vorba de o fată Julieta, din Cluj ?"

„Ba da. Aveți dreptate. Spunea că le așteaptă Julieta la Trocadero, la ora opt."

D.C. simțea un fior de bucurie traversîndu-i mădularele. Își luă avînt, încurajat de un al doilea „Kent", oferit cu tandrețe și dărnicie de Alina Caragea. „Printre relațiile doctoriței ați remarcat cumva o anume Daniela Prisăcaru ?"

„Firește. Este cosmeticiana casei. Toate mergem la ea. Înainte, cînd lucra la Piața Dorobanți, era mai comod. Acum, în Berceni, e cam departe... Mergem ceva mai rar, dar tot la ea apelăm..."

Deci, asta era. Daniela Prisăcaru lucrase în Piața Dorobanți ! „Numele de Dan Stănescu vă spune ceva ?"

Se liniști și răspunse cu multă aferență. „Da, domnul inginer este și dînsul unul de-al nostru... Cred că o plăcea mult pe domnișoara Ana... O sorbea din ochi..."

„Și ea ?"

„Eh, ea avea capul în altă parte ! dar domnul inginer este un drăguț. Îi aducea flori, ciocolată, chiar și nouă... o mai lua cu mașina..."

„Are mașină ? !"

„Desigur, are o «Dacia» albă."

Sînt clipe în meseria sa în care D.C. se întreabă de ce surîde Mona Lisa, dar asta numai pentru că femeile l-au zăpăcit întotdeauna. Au fost şi vor rămîne surpriza vieţii lui. „Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Aţi fost o adevărată enciclopedie pentru mine... totuşi ar mai fi ceva. Acest inginer Dan Stănescu o cunoştea de mult pe doctoriţa Dumitrescu ?“

Alina Caragea elaboră un răspuns elegant. „Dacă nu mă-nşel, prima dată cînd a fost aici a venit cu domnişoara Daniela... Parcă acum vre-un an sau doi, nu mai ştiu... În orice caz, domnişoara Daniela l-a adus.“

„Aţi remarcat, Ana Dumitrescu purta un medalion de aur în formă de trifoi ?“

„Cum să nu, era o amintire din facultate. Doctorul Tomescu i l-a făcut cadou. Pe vremea aceea erau convinşi că se vor căsători, dar viaţa...“

Da, chiar aşa, dar viaţa...

„Inele purta ?“

Recepţionă întrebarea cu un zîmbet maliţios. „Toate purtăm. Asemenea ornamente apar la noi din fragedă pruncie... Ţin minte, cînd eram mică mama îmi cumpăra tot felul de tinichele... Nu, domnişoara doctor nu purta nici o astfel de bijuterie, chiar m-am mirat... Odată am întrebat-o şi mi-a răspuns că nu ar suporta decît verigheta.“

„Povestea despre casa ei ?... Aţi vizitat-o vreodată ?“

„Nu, niciodată. Despre casă ne mai vorbea... Cînd şi-a luat perdele, cînd îşi cumpăra diferite lucruri mai speciale... în general banalităţi. Am auzit că moştenise casa de la părinţi. Ştiu de la Anuţa, ea se mai ducea, din cînd în cînd, să-i facă curat...“

„Unde aş putea-o găsi pe Anuţa ?“

„La noi, e femeia noastră de serviciu. Vine pe la două, tocmai de la Bragadiru.“

Nessul se terminase de mult, picăturile se uscaseră pe pereţii ceştilor, în scrumieră rămăseseră patru chiştoace, dintre care două cu urme de ruj...

„Spuneţi-mi, suferea de ulcer ?“

„Da, de unde ştiţi ? !... Bea mult lapte.“

Alina Caragea îl fermecase. Bine că dă domnul de mai găseşti şi fete din astea, cărora nimic nu le scapă. „Printre pacienţi aţi remarcat un domn cam la trei-

zeci și, cu un început de burtă... un oarecare Ștefan Opran ?"

„Nu vă pot da un răspuns ferm, s-ar fi putut ; avea o clientelă numeroasă, era căutată."

„Avea și clienți mai simandicoși ? Pe unul dintre ei, Radu Andreescu, director, nu l-ați reținut ?"

Alina Caragea repetă, cu o ridicare din umeri, răspunsul dinainte. D.C. se sculă, îi sărută mîna și o întrebă ce carte bună mai citește.

„Ah, e una superbă : **Darul lui Humboldt** de Saul Bellow. E o carte la care îmi iau notițe."

Fu răsplătit cu un al treilea „Kent". Lansă ultima întrebare. „Venea pe aici un tip cu o mașină albastră, un «Peugeot» cu număr de înmatriculare din trei cifre ?"

Cu mîna perfect întinsă după cești, consumă un minut de gîndire pe care-l finaliză cu o dilatare a ridurilor. „La policlinică n-am văzut-o urcîndu-se într-o astfel de mașină, cum ziceți, dar... odată... trecînd prin Amzei am zărit-o într-o mașină, nu-mi aduc aminte dacă era albastră, în orice caz luxoasă. Un moment am crezut că nu este domnișoara doctor, dar au trecut pe lîngă mine și am recunoscut-o. Bărbatul nu părea deosebit."

„Puteți să vă amintiți cînd a fost asta ?"

„Cred că astă-vară, în perioada concediului... Noi o credeam la mare..."

„Părea o mașină străină ?"

Dezorientarea îi fleșcăise mușchii faciali. „Nu-mi pot da seama, însă nu era genul să se afișeze cu străini."

Pe fața lui D.C. era iarăși lumină, după patru zile de întuneric astenic. Se felicită pentru intuiția de-a o cunoaște personal pe Alina Caragea. Fusese fermecătoare, îndatoritoare, și nespus de amabilă. Îi oferise cîteva certitudini acolo unde înainte colcăiau îndoieli.

Din nou în Dristor. Un bunel, tovarăș de viață al amabilei vecine, strîngea bulendrele de la uscat. Nu dădu atenție mașinii ce se oprise în dreptul porții. Abia cînd Silvestru răcni a binețe se întoarse spre asistență. Vînzoleala din curte scoase la vedere și femeia. Silvestru se legitimă și îi prezentă pe băieți, împreună cu bucata de hîrtie executorie. Femeii, îngrijorarea îi pigmentase zbîrciturile feței și o făcuse să se bîlbîie. Gestionarul nu dăduse pe-acasă, în schimb telefonul a sunat intens. L-a

auzit toată noaptea și chiar dimineața. Nu realiza de ce se făcuse vinovat Amăriței. Îi explică. Degeaba, nu înțelegea. Urcară la etaj și așteptară patruzeci de secunde pînă cînd deblocară broasca. Cu D.C. nu se mai întîlniseră. Nu dăduse nici un telefon. Îi lăsase doar vorbă lui Mary unde-l găsește. Silvestru fuma cu prestanță și dirija operațiunea cu distincția lui Karajan. Băieții își făceau conștiincios meseria, montînd la loc tot ce inventariau. Banalitatea interiorului îi produse lui Silvestru dureri de cap. Se așteptase la ceva formidabil : aur, valută, arme, portrete de-ale lui Bălcescu în albastru de Voroneț, fotografii, și... mai nimic din toate astea ! Nici măcar o mobilă de comandă. Cea existentă dobîndise o filogenie acută. Covoarele însă, persane noi ; o groază de bani, însă justificabili. Erau și două casetofoane, un magnetofon : Akai stereo. Le deschise pe toate. Amăriței Ion avea înregistrate ultimele topuri. Surpriză : o bibliotecă bine garnisită. Foarte multe cărți. Mai noi, mai vechi, dar.. colecții princeps, ediții speciale, unele chiar cu autografe... Răsfoi cîteva. Adunară toate benzile și casetele pe care le găsiră. Trebuiau cercetate la laborator. Nu aflară nici un album de familie, însă într-un sertar dibuiră un plic cu fotografii la minut, făcute pe stradă. Cîteva stop-cadre împreună cu prieteni, pe Calea Victoriei. Pe Daniela Prisăcaru o recunoscu imediat. Victimele absentau. Mai apăreau o fată și doi masculi. Bărbați bine. Dezgropară un furou, o cămășuță de noapte „made in France", o duzină de ciorapi, „slip en tippen versterkte", treizeci de cartoane de „Kent", un maldăr de brichete : „made in West Germany", să faci fericit un batalion de cunoscuți, deodorante, săpunuri, vreo cinci sticle cu Eau de Cologne : „Irish Moss 4711". Încheiară procesul verbal, semnară și bătrînii, aplicară sigiliul pe ușă și coborîră scările. Cel indicat de bătrînă a fi Amăriței Ion nu era cel mai prezentabil dintre bărbații din fotografie. În curte, Silvestru făcu semn expertului să desfacă și garajul. Nu se știe niciodată !... Ușile se dădură în lături într-un minut și jumătate, iar Silvestru rămase cu gura căscată și ochii cît cepele. În garaj trona, în toată splendoarea, un „Peugeot" 504, albastru, 6-B-503. În rest : scule, un cauciuc, bidoane cu vopsele și gruant și o baterie de 70 Ah. Mîzga nu se uscase încă pe cauciucuri, semn că mașina

stătea acolo de cel mult douăzeci și patru de ore. Silvestru o chemă pe bătrînă.

„Spuneați că lipsește de cîteva zile, ori praful de pe mașină indică cel mult o zi de cînd staționează aici..."

Femeia, dezorientată, în realitate foarte lucidă, căuta un răspuns care s-o lămurească și pe ea. „...Păi... o fi cu cealaltă..."

Silvestru catapultă intrigat o întrebare : „Care cealaltă ?"

„Păi, cu cea albă... a adus-o acum o săptămînă Spunea că e a unui prieten care a plecat în provincie..."

„Dacă nu l-ați observat, înseamnă că a venit noaptea și le-a schimbat !"

Răsuci cheia în contact. Motorul puternic scutură caroseria și începu să toarcă ritmic. Scoase turismul afară. Deci nu era vorba de vreo defecțiune. Frîna funcționa, semnalizarea la fel, farurile băteau ca la balamuc.

Spuse bătrînei că duc mașina la Miliția Capitalei. Cînd s-o întoarce proprietarul ei să vină să și-o ia de acolo. O puse să-i noteze numele și numărul de telefon. Făcuse o descoperire de milioane !

Anuța Afanase venise la slujbă mai devreme. Apucase să lustruiască douăzeci de metri pătrați de linoleum, cînd D.C. o găsi cu o găleată plină într-o mînă și cu o cîrpă în cealaltă. Îi spusese Alina Caragea despre ce era vorba. Lăsă obiectele și începu să răspundă la chestionar.

„Am auzit că mergeați la doctorița Dumitrescu..."

„Dereticam... cam o dată la zece zile. Mă anunța dînsa cînd avea nevoie de mine..."

„Ați remarcat prin casă ceva deosebit ?"

„...Nu prea știu ce să vă spun... în afară de tablouri, nu mi s-a părut ceva neobișnuit... mobila..."

„Își ținea banii într-un loc anume ?"

Anuța făcea eforturi să se exprime corect. „Avea o cutie de lemn în care-și ținea banii și bijuteriile, că deh, i-au lăsat ai ei o mulțime... Dumnezeu să-i ierte... o mulțime de lucrușoare... Toată lumea era ofticoasă pe dînsa, pînă și vecinii..."

„(!)"

„...îi făceau mizerii... Doamna doctor era tînără... Mai făcea și ea sindroîii... Au reclamat-o și la dumneavoastră..."

Hopa, asta era ceva interesant !

„Aș dori să facem o vizită împreună la domiciliu, poate remarcați ceva... ceva ce ar putea lipsi..."

„Bine, dacă dorești dumneata, dar te rog să-l anunți pe domnul Mănescu de la administrativ..."

„Bine, bine, vorbesc cu el chiar acum."

Anuța încuie „sculele" într-un oficiu și se duse să se schimbe. D.C. făcu o vizită șefului serviciului administrativ, își arătă legitimația, îi explică situația și obținu instantaneu acordul lui. Dădu un telefon după Cărăbuș. Nu-l găsi. Cărăbuș lucra la a doua reconstituire în strada Andrei Mureșanu.

Un taxi îi depuse în spatele unui „Aro" albastru, decorat cu însemnele procuraturii. Stamian Irina se foia prin curte. Evident, curiozitatea îi stîrnise simțurile.

„Bună ziua, ați venit și dumneavoastră ? !" Surîsul binevoitor îi întindea țesuturile.

D.C. trecu mai departe, prin fața responsabilei cu cartea de imobil. Prezența civică a femeii de serviciu îi provocase acesteia o ebuliție.

„Dînsa este..."

„O martoră." Nu avea chef de cuvinte inutile. În mod cert, Stamian Irina dorise să spună că o cunoștea pe Anuța Afanase. „Am o rugăminte, cînd o să vă chem, veniți sus. Poate o să fie nevoie și de dumneavoastră."

Percepînd cît de utilă devenise, se înmuie ca o femeie de cincizeci căreia îi spui că o iei de nevastă, deși știai că e domnișoară bătrînă. „Cum să nu !"

D.C. urcă la etajul unu, unde se auzeau zgomote, semn că băieții lucrau de zor. Licărete îl zărise primul și-l salută, apoi strigă către Cărăbuș : „Uitați-vă cine a venit !"

„Dacă nu greșesc, Anuța Afanase." Cărăbuș interveni cu țîfnă. „Și mă rog, de ce ai transportat-o pîn-aici ? Nu ai avut încredere în mine ?"

„Îți explic îndată. M-am gîndit că n-ar fi rău să dea o tură prin casă... Poate..."

„Bănuiești că ne-a scăpat ceva ?"

Procurorul Asache interveni împăciuitor. „Stai, omule, s-ar putea să aibă dreptate. Dacă martora ştie ceva trebuie să aflăm şi noi..."

„Nu ştiu nimic. Făceam curat şi atît." Anuţa Afanase reacţionase prompt, mirînd asistenţa cu îndrăzneala ei umilă

„Ai auzit ? nu ştie nimic ! Şi la policlinică mi-a spus acelaşi lucru. Se pare c-ai uitat un amănunt : din iunie n-a mai chemat-o, iar de atunci sînt atîtea luni, ori pe noi ne interesează ultimele zile... Apoi, nu văd ce legătură ar avea cu Mioara Dencean !"

„Constat că te-am lovit în amorul propriu atît de tare încît o să mă urăşti toată viaţa, mai ceva decît un elefant indian."

„Măi Petre, să vedem ce iese."

D.C. îi mulţumi din ochi lui Asache pentru sprijin. O îndemnă pe Anuţa să se uite cu atenţie peste tot. „V-aş ruga să nu vă grăbiţi."

Anuţa Afanase îşi începu rondul cu o nemulţumire la adresa dezordinii afişate. În timp ce mătura cu privirea praful de pe mobilă, D.C. o întrebă. „Era o fire neglijentă ? Vedeţi cum am găsit !"

„Nu... era foarte ordonată." Începu să plîngă. „Vă spun drept, domnule ofiţer, am o durere în suflet... parcă mi-ar fi murit cineva apropiat..." Şi ca să-şi certifice sinceritatea, scoase o batistă creponată şi-şi şterse ochii. Dădu cu ea şi pe la nas. O femeie care nu smiorcăie nu-i femeie. Pipăi lenjeria cu gesturi docile, vîntură uşile şifonierului, se uită după mileuri, într-un cuvînt, inspectă totul ca o gospodină. Trecu şi prin bucătărie.

D.C. observă că nu se uitase sub pat, sub saltea sau prin unghiuri bine ascunse. Sub covor băieţii lui Cărăbuş nu găsiseră nimic. Acesta o urmărea ironic şi abia aştepta să se termine comedia. Îi inspira un cîine poliţist adus să adulmece urme. Văzînd că nici o remarcă nu stimulase corzile vocale ale Anuţei, D.C. se hotărî s-o ajute. „De nişa aceasta aveaţi cunoştinţă ?" Localiză subiectul dînd la o parte peisajul marin.

Anuţa Afanase veni lîngă el şi răspunse afirmativ. „Aici îşi ţinea cutia de lemn."

Cărăbuş izbucni. „Ce cutie ? Care cutie ?"

„Ce mai întrebi ? doar știi. Sanda Dencean ne-a semnalat-o."

„Tu nu mi-ai spus nimic !"

„N-am avut cînd... Acum vezi de ce am rugat-o să vină pînă aici ? Te-am sunat și la judiciar înainte de a mă hotărî și am aflat că ești aici..."

„Băieți, am impresia că sînteți pe drumul cel bun, nu ?"

Asache intervenise din nou. Asistența urmărea și aștepta noi ordine, doar Licărete părea dus în altă lume. Petre Cărăbuș aprecia inițiativa colegului său, dar avea și el orgoliul lui. Anuța Afanase nu dădea atenție hîrîielilor celor doi, inspecta mai departe, numai că se cam oprise la tabloul cu cele două fete la pian. D.C. îi surprinse încrețiturile pielii în jurul ochilor și labila nedumerire ce i se lipise de frunte. Își deplasă bănuitor privirea între pictură și femeie. Și Cărăbuș prinsese statica clipei.

„Remarcați ceva la acest tablou ?" Cărăbuș îi venise în întîmpinare înaintea lui D.C.

„...Nu știu ce să vă spun... Tabloul ăsta mi-a plăcut cel mai mult..." Întotdeauna, după ce termina de dereticat, mai întîrzia cîteva minute să-l admire. „...Vedeți... rama este foarte mare... Domnișoara doctor spune că-l are de la bunici..."

„Sergent Trăznea, dă tabloul jos !"

Un tînăr se desprinse dintre ceilalți și execută ordinul. Așeză cu grijă pînza pe masă. Albul peretelui, înconjurat de praf, legitima prezența îndelungată a tabloului. Totuși se puteau sesiza nuanțe diferite, semn că se umblase la tablou. Se formă un cerc în jurul mesei din sufragerie. Procurorul Asache, care fumează pipă din ziua examenului de drept roman, era impresionat de jocul cromatic al uleiului întins pe pînză. Plutea în aer o descoperire de ediție specială. La toți le fremătau nările și li se-nnodau cele mai năstrușnice ipoteze. Numai Anuța Afanase privea consternată lemnul ondulat al ramei. Ultima dată fusese aici în vară, înfloriseră lăcrămioarele. Avea domnișoara Ana un buchețel într-o glastră... parcă colțul din stînga sus era rupt și „fata... se rezema cu cotul de pian..." Da, asta era !... „rochia avea buline."

„...vreau să vă spun că..." Se împotmolise. O lăsară să reia singură. Nu trebuia întreruptă. Fiind o femeie

simplă, prima idee conta. „...rama avea colțul rupt... uitați... aici...“ Puse degetul mare pe colțul incriminat.

Lipitura era fină, dar vizibilă.

„...și fetele astea... erau altfel colorate... Cea de lîngă scaun avea o rochie cu buline, și acum... nu le mai văd...“

D.C. și Cărăbuș își sudară privirile. Două zîmbete caustice le alterară buzele. D.C. nu se mai stăpîni și interveni precipitat. „Deci... credeți că tabloul nu ar fi tocmai cel pe care-l știți dumneavoastră ?“

„Dacă-i așa, se schimbă treaba.“ Cărăbuș mastica noutatea cu o savoare de detectiv particular.

„Sînteți absolut sigură ? V-aș ruga să vă uitați cu atenție și la celelalte tablouri.“

„...Sînt eu sigură... da' nu chiar așa. Poate greșesc și am arătări... N-am mai fost de mult p-aci. Te pomenești că mă puneți să dau declarațiune... Nu, eu nu am nici un amestec... Dereticam și-atîta tot. M-ajuta și domnișoara...“ Anuța Afănase se speriase și „anticorpii“ reacționau.

„Nu vă faceți probleme, n-o să dați nici o declarație. Dacă iese ceva, bine, dacă nu, nu. Nimeni n-o să vă atribuie vreo vină.“

„Lăsați că știu eu... O vecină s-a dus martoră, c-altfel o amendați, ș-a intrat în bucluc cu...“

„Nu ne interesează vecina dumitale. Repet, nu vei da nici o declarație. În fond ai fost foarte amabilă și noi îți mulțumim pentru asta.“

Anuța Afanase se făcu că se uită și la celelalte tablouri, dar în realitate ardea de nerăbdare să părăsească cadrul „muzeal“ cît mai repede. „...Dacă credeți c-am terminat, aș putea să mă-ntorc la lucru ?“

„Așteptați, vă ducem noi cu mașina.“ D.C. răspunsese cu deferență. Femeia aceasta le elevase „obloanele“.

„Lăsați, sînteți foarte amabil. Plec eu singură, pe jos.“

Nervozitatea martorei le stîrni condescendență. Evident, nu-i plăceau anchetele. Nici măcar cele de belle-arte.

„Cum doriți. Noi vă mulțumim. Ne-ați ajutat foarte mult. Nu știu ce ne făceam fără dumneata !“

Deși flatată, părăsi imobilul cu o grabă vădită. Rămași între ei, se așezară fiecare pe ce apucară. Fumau

și se uitau unul la altul. Procurorul Asache întrerupse briza diastolică ce le adia prin țeste cu o diatribă firească.

„Da' bine, fraților, pe cine așteptați să vă evalueze tablourile astea ? Trebuia să vină o muiere să vă scoată din amorțeală ? !" Și, în timp ce le biciuia orgoliile, își aprinse onctuos pipa. „În orice caz, D.C. merită congratulații pentru inițiativa asta. Aici miroase a Interpol, or zilele astea pierdute cred că au șters urmele adulmecate de voi. Tipii cu costume albe, cămăși negre și garoafe la butonieră lucrează repede și pe nesimțite."

„Bine... am greșit, recunosc !... În fond, cele două crime sînt întrepătrunse, iar D.C. a avut pe tavă toate concluziile mele..."

D.C. se simți dator să intervină. Asache uitase că erau de față și subofițerii. Aceștia însă, decenți, se retrăseseră și fumau în dreptul intrării.

„Petre are dreptate, în fond și eu am pierdut aceleași zile ambalîndu-mă după Daniela Prisăcaru."

„Te cred, merita să alergi după ea !"

Două rîsete robuste reînnodară colaborarea celor doi.

„Eu am să plec. Rămîne Corneteanu să pună sigiliul."

„Îți mulțumim și sper să ne revedem în maximum douăzeci și patru de ore la o cafea, să-ți proiectăm fiimul evenimentelor."

Scuturîndu-și cîteva particule de tutun carbonizat de pe reverul pardesiului, procurorul strînse mîinile celor doi, schimbă ultimele cuvinte cu colaboratorul său și se disipă în puțul scării.

„Aici s-au încurcat socotelile ; vrei să facem un bilanț ?" D.C. rostise cuvintele împăciuitor.

„De acord."

„Mai rămînem zece minute sau mergem la noi ?"

„Parcă-i mai bine la noi. Stăm de vorbă și cu Lesnea, trecem în revistă evenimentele, apoi ne prezentăm la șefu'. Poate ne dă și el o idee. În stadiul în care sîntem ne-ar cam trebui."

„Eu cred că ne-ar trebui un pumn de calmante și o săptămînă liberă."

Orele 14,20. Petre Cărăbuș, Andrei Lesnea și D.C. începuseră analiza. Erau poziționați în camera 302, sanctuarul de lucru al primului. Acesta, gazdă primitoare, o trimisese pe Ancuța la bufet pentru sandvișuri și o

sticlă de citronadă. Fumau toţi, mai rău ca turcii. Începuseră cu începutul, adică cu Fana Dumitrescu, mătuşa Anei, joi 1 noiembrie 1979 ; continuară cu întîmplarea de la aeroport ; apoi cu casa din Andrei Mureşanu şi plecarea intempestivă în cursă a Mioarei Dencean ; în final, îşi prezentară fiecare probele adunate, numele celor chestionaţi, declaraţiile date şi susceptibilităţile probabile. Se opriră asupra medalionului, a ilustratei, a sticlelor cu lapte şi, în mod special, comentară revelaţia de ultimă oră. Tablourile fuseseră deja trimise la expertiză. Ajungînd la domiciliul celor doi, îl analizară vreme de zece minute, în care Lesnea, invitat să ia cuvîntul, prezentase fişele la zi ale directorului Radu Andreescu şi cercetătorului Ştefan Opran. Nimic încurajator. Arma uzitată fusese aceeaşi. În rest, nici un indiciu că ar fi existat o legătură între cei doi. După aceea îşi mutară deferenţa asupra Julietei Cristea, mai ales că D.C. găsise pe masa de lucru un raport amănunţit al celor din Cluj, aşezat pe hîrtie de mîna caligrafică a lui Mary. D.C. avea cuvîntul.

„Doctorul Cristea, soţul încă legitim, a telefonat luni dimineaţa la vecina soţiei, rugînd-o s-o cheme la aparat. Vecina declară că nu o mai deranjase pînă atunci. Aşa a descoperit cadavrul. Doctorul Cristea a mărturisit că rupseseră relaţiile, deoarece soţia sa începuse să aibă un comportament imoral. Se încurcase cu un italian... Cum aflase ?... Pe vremea cînd încă mai domiciliau împreună i-a venit nota de telefon cu cîteva convorbiri internaţionale. I-a cerut explicaţii şi aşa au ajuns la soluţia radicală. Duminică noaptea a dormit la o prietenă... Glontele provine de la o armă de vînătoare. La ora asta, cei din Cluj verifică intens... Doctorul Cristea nu are permis". La citirea acestui amănunt, expresia facială a lui D.C. suferi o alterare de moment. „Cam astea sînt aspectele primite de la Cluj."

„Înţeleg că Julieta Cristea este cel de-al treilea portret din fotografia ta", interveni Cărăbuş.

„Exact."

„Atunci, notarea în fugă pe un banal şerveţel explică o convorbire recentă între cele două."

„Din nou, exact." D.C. înhăţă un sandviş şi îşi înfipse dinţii în el. „Ar fi interesant să aflăm cine a pus cianura în lapte şi cum a făcut rost de ea !"

Lesnea aprobă amendamentul lui D.C. Cărăbuş contracară.

„Adică vreţi să spuneţi că nu am fost în stare să dezleg misterul ? Am făcut toate interogatoriile posibile şi imposibile, am strîns un maldăr de declaraţii, dar nimeni n-a putut fi agăţat cu ceva.“ Se ridică şi-şi manevră picioarele. Împrăştia fum, dar de calitate Kent. „Închipuiţi-vă, aproape o săptămînă de alergături şi n-am scos nimic !... De altfel, am o teorie...“

„S-o auzim.“

D.C. şi Lesnea îşi suprapuseră dorinţele.

„Ana Dumitrescu a fost curăţată pentru că deţinea ceva de valoare. Treaba cu tabloul pare să-mi confirme ipoteza... O să aflăm repede ce se ascunde aici... Curios este faptul că acel cineva care a «lucrat-o» este în mod cert din ţară. Stilul crimei pledează pentru asta. Din păcate nu se situează printre cei cunoscuţi de mine. Ieri am trimis în toate judeţele fişa mecanică a asasinului. Aştept răspuns. Chiar am şi primit cîteva, însă negative. Pînă mîine, cel tîrziu, sper să-l dibuiesc. De asta m-am întîlnit azi cu Asache, să mai verific o dată ipotezele.“

„Dar descrierea Mariei Eger nu-ţi sugerează nimic ?“

„Ce, aia a fost descriere ? Un bărbat cu ochelari de soare şi un pardesiu, a cărui culoare n-a memorat-o, îl poţi întîlni oriunde. Singurul lucru într-adevăr folositor ar fi faptul că cineva a întrebat de cele două fete.“

„Mai este ceva. Ana Dumitrescu a împrumutat bani de la Eger Maria, şi dacă ar fi după cum ne-a spus, ar însemna că asta s-a întîmplat pe la începutul săptămînii.“

Cărăbuş îşi plimba corpul mătăhălos prin încăpere.

„Captivant ar fi să aflăm de ce... Nu te-ar ajuta faptul că cele trei siameze au avut o întîlnire la Trocadero ?“

„Nu-mi dau seama în ce fel. Toate trei au certificate de deces, ce mi-ar putea spune ! ?“

Lesnea le reaminti că el era cel mai în impas. Din datele adunate de echipa sa nu se putea închega decît aspectul că amîndoi bărbaţii fuseseră omorîţi sîmbătă, cu aceeaşi armă.

„În privinţa asta eu am o altă teorie. Cei doi au păţit-o numai pentru că s-au aflat unul lîngă altul în

același avion cu Mioara Dencean. Pur și simplu au fost aleși la întîmplare."

„Explică-te !" Cărăbuș i se adresase imperativ.

„Simplu. Dacă ar fi fost lichidați deoarece o cunoșteau pe Mioara, aceeași soartă ar fi împărtășit-o Tomescu. Doar și el s-a numărat printre pasagerii acestui zbor. Dacă gestul a fost făcut ca să compromită pe cineva, nu avea rost să dispară și Mioara Dencean..."

„Și dacă ar fi așa ?" Cărăbuș se dovedea susceptibil. „Memorează bine : Ana Dumitrescu n-a fost ucisă de aceeași persoană."

„Bravo ! Asta este și părerea mea. Persoana vizată de mine are o legătură cu tabloul."

„Ce vrei să spui ? !" De data asta întrebase Lesnea.

„Ce caut eu vine de «dincolo»... Ar fi, mai mult, o chestiune de timp, căci s-ar putea să mai fie în țară."

„De Interpol nu vom scăpa."

„În mod cert !"

„Siguranța ta îmi lărgește apetitul." Își termină propoziția cu un sandviș între palatin și limbă.

Lesnea își împinse dorința de elucidare în față.

„Spune-mi, ești atît de sigur că este un cetățean străin ? Șefului n-o să-i placă aspectul ăsta."

În cameră intră Licărete. Ochii îi străluceau ca ai abatelui Faria la Chateau d'If : „Parchetul ne-a dezvăluit trei amprente. Două mari, bărbătești, și una mai mică, produsă de un pantof de damă."

„Dumnezeule ! în sfîrșit mi-ai dat un semn."

Misticismul exploziv al lui Cărăbuș stîrni zimbetele celor din jur. Ancuța, speriată de tonul alto, își bascula privirea de pe jurnalul de modă.

„Spune mai departe ! Sînt numai ochi și urechi."

„Amprentele bărbătești provin de la o încălțăminte sport, Adidas, sau ceva similar. Cei de la laborator ne vor indica tipul precis. Ele au fost găsite după perdeaua din vestibul, iar cele de damă în fața frigiderului..."

„Uraaa !... Deci la frigider a umblat o femeie !" Căpitanul Petre Cărăbuș este o fire spontană. În rest e un tip victorian, și al naibii de persistent, ca să refacă a treia oară releveul parchetului. „...Iar celălalt a așteptat s-o șteargă nevăzut..."

„Petre, eu aș zice să trimiți amprentele damei la Cluj. Poate găsești acolo talpa Cenușăresei."

Cărăbuș se întoarse spre Licărete. „Ai auzit, repede la Cluj !“

„Se-nțelege, dar nu-i mai bine s-așteptăm rezultatul final al expertizei ?“

„Nu, pîn-atunci te-ai și-ntors !“

„Nu mai fi atît de speriat, merg și eu cu tine.“ D.C. se hotărîse. „Doresc să vorbesc personal cu doctorul Cristea.“

„Atunci să mergem cu toții, dacă-i bal, bal să fie !“

Orele 16,30. Șeful îi chemase mai devreme. Pleca la general. Povestea degenerase și intervenția acestuia devenise inevitabilă. Se irosiseră zile prețioase și nu primise nimic viabil de la ei. Stătea cu mîinile la spate în fața ferestrei mari, fixînd cenușiul clădirilor. Ascundea sub stern o răbufnire surdă. Era de neconceput latența acestui caz cu mai multe focoase. Devenise o hidră ce se cerea grabnic strivită. Cu o seară înainte vorbise la telefon cu generalul. Prezentase situația critic, fără nici o circumstanță atenuantă. Nu-și blamase oamenii, dimpotrivă, îi descrisese în lumina reală a împrejurărilor. Oricum, și generalul îi cunoștea foarte bine. Optica sa era de mult formată și nu se încovoia la insuccese efemere, oricît de deranjante păreau... Îl rugase să-i întocmească un raport amănunțit... Intrară toți trei deodată și tot deodată salutară.

„Să trăiți !“

„Luați loc... Generalul se interesează de mersul anchetei. Ce ziceți, putem raporta ceva concret ?“

Stăteau cu capul în pămînt ca niște școlari. Cam jenant momentul. Cînd te afli într-o asemenea postură nu-ți mai rămîne decît să-ți dorești covorul fermecat al lui Sindbad... Primul care înlătură ataraxia clipei fu Cărăbuș.

„Eu cred că la ora asta avem, dacă nu un punct de vedere, cel puțin trei ipoteze, dintre care va cristaliza cea corectă... Să știți că n-am stat cu mîinile-n sîn și nici nu ne-am purtat cu mănuși, dar concentrația de cadavre a depășit așteptările...“

Era rîndul lui Lesnea să intervină :

„...Petre are dreptate. Aspectul anchetei este revoltător de anost. Pînă acum n-am obținut decît prea puține indicații. E adevărat, unele de efect, dar în ce privește forma, nu fondul, care, credem noi, ne interesează mai

mult... Dumneavoastră ne cunoaşteţi foarte bine, nu sîntem lipsiţi de tact şi nici cei cu care lucrăm..."

Colonelul zîmbi, doar el fusese acela care formase Biroul 3. el investise încredere în tinereţea lor, în cunoştinţele lor de ultimă oră.

„Bine. vă ascult pe fiecare. După aceea luăm o hotărîre."

„Pot să încep eu ?"

„Te rog."

Ipoteza lui D.C. „Mioara Dencean, dintr-un motiv oarecare, solicită comandantului să plece în cursa de Atena, joi după-amiază, ca fiind rezervă şi titulara absentînd. Titulara însă renunţase la rugăminţile victimei. La Atena, Mioara Dencean se întîlneşte cu doctorul Tomescu. Îi comunică ceva, un lucru pe care acesta trebuia să-l afle înainte de-a ajunge în ţară. Se întorc împreună cu acelaşi avion. La coborîre se despart, nu trebuia sesizat că se cunosc. Declaraţia personalului de bord confirmă acest lucru. În aeroport era aşteptată de acel cineva care o introduce în toaleta bărbaţilor şi o suprimă. Nu am certitudinea că i-a sustras ceva. Apoi, pentru a dezorganiza mersul anchetei, alege doi pasageri la întîmplare, care au ocupat fotolii alăturate, şi îi lichidează în aceeaşi manieră. Tot el este cel care le-a căutat pe fete miercuri. Poate că suspectul este venit de peste graniţă. Legătura cu cazul Anei Dumitrescu nu o văd încă."

Ipoteza căpitanului Petre Cărăbuş : „Ana Dumitrescu deţinea obiecte vechi, de valoare, tablouri şi bijuterii. Valorifica din cînd în cînd din ele. Cunoaşte, prin intermediul Mioarei Dencean, cîţiva străini, pe care îi invită de cîteva ori acasă. Se pare că o parte din lucruri le-ar fi vîndut acestora. Foarte probabil pe valută. Deci, deţinea valută. Cineva, într-un mod oarecare, află de acest amănunt şi-i violează apartamentul. Este surprins în toiul acţiunii. Se ascunde după perdeaua din vestibul, dar Ana Dumitrescu venea probabil de la cumpărături, căci umblă la frigider, care se află şi el după perdea. Descoperit, intrusul o loveşte în cap cu o ţeavă de zinc, devenind asasinul ei. Victima se prăbuşeşte. Vrînd să-i smulgă medalionul de la gît îi produce echimoze. Nu se ştie cum, medalionul ajunge la Mioara Dencean. În mod sigur, asasinul a semnat, cîndva, condicuţa la cîteva penitenciare. A subtilizat ceva, deşi la prima vedere nu s-ar zice. Bănuiesc că valuta. Pe ce mă bazez ? Pe faptul că apartamentul a fost «răsfoit» pe toate feţele. Asasinul a

căutat ceva anume. Nu este aceeaşi persoană cu cea implicată în cazul Mioara Dencean şi nici nu cred să fi lucrat mînă-n mînă, adică să se cunoască. Nu cred nici că celălalt ar veni din afară."

Ipoteza căpitanului Andrei Lesnea : „Directorul Radu Andreescu şi cercetătorul Ştefan Opran s-au întors cu acelaşi avion. Primul venea de la un congres din Egipt, celălalt fusese trimis să acorde asistenţă la punerea în funcţiune a unei instalaţii la obiectivul industrial construit de ţara noastră la Mahalla, tot în Egipt. Ambii şi-au întrerupt traseul la Atena pentru o zi şi se întorceau cu zborul de Atena. N-a existat nici o legătură între cei doi, nici măcar profesional n-au avut vreodată tangenţă. Am anchetat toate rudele posibile, toţi vecinii, toţi colegii, dar nimic. Nu cred ca cei doi să fi avut ceva de împărţit. După trei zile de anchetă încă nu deţin nici o probă care să mă pună pe urmele asasinului. Subscriu la părerea lui D.C. ; cei doi au fost omorîţi pentru mai puţin decît nimic."

În noiembrie, ziua intră în cochilie ceva mai devreme. Lampioanele străzilor începură să pîlpîie, iar un condens se împrăştia printre case, irizînd ferestrele. Colonelul Sireteanu ascultase calm relatările celor trei. Fiecare îşi prezentase propria teorie, fără înfloriturl şi fără corelări cu celelalte cazuri. Rezolvarea devenise comună. Dar ce era de făcut ?... La prima vedere multe, le trebuia însă o rezolvare rapidă şi spectaculoasă. Cam ceva de genul Nadiei Comăneci : „Tzukahara cu dublu salt mortal"... Ce o să-i raporteze generalului ? ! Nu prea era nimic de raportat, încă... „La cele spuse de voi aş avea cîteva obiecţii... De ce a trebuit să plece Mioara Dencean ? De ce a venit Julieta Cristea în Bucureşti ? Nu aţi pomenit nici unul de importanţa laptelui infestat şi cine, dintre cei bănuiţi, ar fi putut s-o facă. Din felul cum aţi descris voi cazurile rezultă un al treilea asasin, ceea ce indică o premeditare a întregii afaceri. Mioara Dencean trebuie să-l fi cunoscut pe asasinul Anei Dumitrescu, altfel nu avea cum să intre în posesia medalionului acesteia... Julieta Cristea nu ar fi fost lichidată dacă nu ar fi ştiut ceva legat de prietenele ei, şi atunci s-ar explica de ce au fost ucişi cei doi bărbaţi, fără un motiv anume..."

După expunerea obiecţiilor, rămăseseră toţi într-o tăcere meditativă. Cîteva minute şi răspunsurile începură să curgă.

Răspunsul căpitanului Petre Cărăbuș : „Necunoscutul s-a întîlnit cu Mioara miercuri. La ora aceea, Ana Dumitrescu era deja plecată în lumea celor drepți. Probabil să fi fost acela care a întrebat de ele înainte. Nu se poate pune mare temei pe mărturia bătrînei Eger. Este însă tot atît de posibil să se fi întîlnit cu fetele luni, la Trocadero. Pînă nu avem expertiza tabloului nu putem trage nici o concluzie. De aceea am evitat deliberat amănuntul laptelui îmbogățit cu cianură."

Răspunsul lui D.C. : „Dacă acel cineva s-ar fi întîlnit luni seara cu cele trei fete, nu s-ar mai fi interesat miercuri de ele, ar fi fost așteptat. Întrebînd de amîndouă a comis o greșeală, pe care eu o consider regizată. Lichidîndu-i pe cei doi a întîrziat riscul de a fi descoperit, deci mai avea ceva de rezolvat și acest ceva pare să fi fost Julieta Cristea. Se prea poate să fi dorit s-o elimine pe Ana Dumitrescu într-un mod mai puțin zgomotos, cu cianură... Însă cianura nu s-ar potrivi cu mentalitatea unui pistolar. În privința medalionului aș avea o completare de ultim moment. Ușa de la apartament a fost găsită deschisă de către mătușa victimei. Deci se putea ca, trecînd pe acolo, s-o fi găsit în aceeași ipostază și Mioara. Intrînd, dă peste cadavru, zărește medalionul și-l desface de la gîtul victimei. Nervoasă, mai mult îl smulge... Aș zice ca Petre să nu mai facă un drum pînă la Cluj, cum i-am sugerat anterior, și-ar putea încerca norocul și aici... Cu tabloul am putea avea surpriza serii... Și-ar mai fi ceva. Ana Dumitrescu nu s-a prezentat marți la policlinică și nici nu a anunțat pe nimeni că absentează."

Căpitanul Lesnea nu a mai intervenit. Nu avea de ce.

Colonelul clătină din cap sceptic. Notase atent toate. Era tare încurcată afacerea. Dacă asasinul Mioarei Dencean venise, într-adevăr, de peste granită, era dificil să mai fie prins, cînd de la ultima ispravă trecuseră deja patruzeci și opt de ore.

„Băieți, am să prezint generalului situația așa cum este, fără angajamente emfazice, dar voi trebuie să descoperiți acul în carul cu fîn, dacă nu vreți să fiți trecuți în rezervă."

Glumă, glumă, dar bossul avea dreptate. Niciodată nu-și deschidea gura de pomană. Deși purta costumație civilă, haină de piele și pălărie, și-și completa manierele

cu țigări Carpați, era un adevărat obelisc bun de implantat în piețe publice și scuaruri.

„Sînt locotenentul major Silvestru Lucian de la Inspectoratul București, vă rog să-mi permiteți percheziționarea dulapului Danielei Prisăcaru.“ Completă cuvintele cu legitimația și autorizația procuraturii.

„Da' ce s-a-ntîmplat ? Aș vrea să știu și eu.“

Șeful unității, pe bună dreptate, cerea explicații. Nu de alta, dar era oră de vîrf și clientela în exclusivitate feminină. Silvestru îl trase de-o parte și-i explică ceva sumar. Nu aminti de crime. Prisăcaru tremura toată. Nu putea să articuleze un cuvîntel. Își lăsase clienta cu fața îngropată-n creme și cu picioarele acoperite cu ceară fierbinte.

„Dînșii sînt de la miliție și doresc să vă controleze fișetul...“

„Au autorizație ?“

Glasul femeii se sparse peste urechile celor din jur. Colegele începură să șușotească.

„Au. Vă rog să le dați cheile !“

Silvestru aștepta tăcut și calm. Presimțea că o să dea lovitura. Daniela Prisăcaru își scotocea, cu mînutele tremurînde, buzunărașul halatului. Scoase cheile cu o sforțare demnă de Sisif, o separă pe cea bună și o introduse în broască. Silvestru o opri să deschidă ușa și o pofti să se dea la o parte pentru a executa el manevra. Docilă, impersonală, femeia se dădu doi pași înapoi, și, încet, fără s-o observe nimeni, se topi în anarhia străzii. Cînd ușa a fost rabatată, pe rafturi au apărut o mulțime de firme, care mai de care mai celebre în lumea largă : Kent, Sony, Panasonic, Marlboro, Helen Rubinstein, Pall Mall... Toate colegele lăsaseră lucrul și căscau ochii la spectacol. Șefului nu-i venea să creadă. Schimbă semne de nedumerire concertate cu Silvestru. Cînd se întoarseră după Daniela, ia-o de unde nu-i !

„Unde este Daniela Prisăcaru ?... Andrei, caut-o ! Ar fi de pomană și păgubitor pentru timpul nostru drămuit.“

În ultimă clipă o zăriră prin geamurile mari, alergînd pe stradă spre stația de autobuz. Părul despletit și halatul desfăcut ca o parașută o singularizau printre pietoni.

„Vă rog s-așteptați liniștit. Este o simplă verificare de acte. Sîntem nevoiți să vă mai reținem cîteva minute..."

„De ce să mă rețineți ?... N-am omorît pe nimeni. Să știți că o să mă plîng, știu eu unde... îl cunoașteți pe căpitanul Condoiu ?... Nu lucrați cu dînsul în Udriște ? !... Este vărul meu !"

„Poate să vă fie și frate. Verificăm actele tuturor și chiar vă rog să reclamați acolo unde știți dumneavoastră, însă fiți atent cum vorbiți ! S-ar putea s-aveți necazuri..."

„Mă amenințI ! Asta e abuz, da, abuz !... Vă bateți joc de bieții oameni. Golanii umplu străzile, iar dumneavoastră... cînd e vorba să dați amenzi..."

„Vă rog să vă liniștiți. Vă atrag iarăși atenția..."

În spatele celor două mașini, o «Dacie» albă și o alta de la batalionul de circulație, jumătate albă, jumătate albastră, opri un Aro bleumarin de la judiciar. Din el coborî D.C. Își aprinse o țigară în căușul palmei, apoi se îndreptă spre plutonier și spre celălalt, pe care, în sfîrșit, îl vedea la chip. Arăta întocmai cum îl descrisese Oprea Anton, vînzătorul de la sifonăria de pe strada Andrei Mureșanu. Tîmplele îi erau decolorate și parțial acoperite cu o șapcă în carouri. Era îmbrăcat sport, dar burta îi încăleca cureaua Jeans a nădragilor. Să fi avut peste cincizeci de ani.

„Bine c-ați venit. Am fost într-o situație cam neplăcută. Tipu-i arogant și din cale-afară de nervos, dar ce-a făcut ?"

Dialogul se schimba la cinci metri de Amăriței, care aștepta iritat. D.C. primi din mîna plutonierului actele și se apropie de el.

„Vă rog să mă scuzați că v-am făcut să așteptați, domnule Amăriței Ion." Accentuase voit numele.

„Și mă rog, de ce-a trebuit ?"

„Pentru că sînteți suspectat de complicitate la omor cu premeditare."

„Ceee ?" Strigătul se împrăștie pe o rază de un kilometru împrejur. „Omor ? !... Eu ? ! Cred că glumiți !... Vă dați seama de ceea ce spuneți ?..."

„Și încă foarte bine. Dacă ar fi fost numai atît, încă era bine, dar sînteți învinuit de deținere de valută și alte bunuri, cu valori care depășesc cu mult veniturile dumneavoastră normale..."

„Domnule căpitan, n-am nici o vină... doamne ferește, nu sînt eu... trebuie să fie o greșeală...“ Amăriței se frămînta. Își frîngea degetele și dăduse în bîlbîială. „Pe... pe...cine... se bănuiește c-aș fi omorît ?...“

„O să aflați la Inspectorat. Vă rog să mă însoțiți. Prietena dumneavoastră, Daniela Prisăcaru, a dat o declarație completă...“

„Ce ?... Ce declarație ?... E nebună !... Scorneli, domnule căpitan...“

D.C. zîmbea, îl amuza jocul de-a șoarecele și pisica pe care-l juca cu gestionarul. Nu-l mai jucase din copilărie.

„Nu știu nimic... n-am nimic... Mașina este a unui prieten, mi-a lăsat-o pentru două săptămîni... a plecat în provincie...“

„Am zis eu ceva de mașină ? !“

„...Păi... m-am gîndit că v-a spus Daniela !“

„Dar de Ana Dumitrescu, ce ziceți ?“

„...Pe Ana... n-am omorît-o eu. Cum dracu să fi făcut așa ceva !...“

„Dați-mi, vă rog, cheile. Mașina va fi dusă la inspectorat. Dumneavoastră mergeți cu mine.“

„Protestez !“

„Vă rog să vă liniștiți și să faceți întocmai cum vă spun. Este spre binele dumneavoastră...“

„Aveți mandat ?... Nu mă mișc de aici. Puteți să mă păziți pînă mîine, eu nu mă mișc de-aici.“

„Cred c-am vorbit destul de clar ! Dacă vă opuneți o să suportați rigorile legii !“

Burta îi tremura ca o piftie. Se observa pe fața lui cît era de speriat. Încerca să găsească o soluție. Văzînd că D.C. se urcase în Aro, se urni șovăitor, lăsă cheile în palma sergentului major Romescu și îngreună mașina cu cele peste o sută de kilograme ale sale. Vorbi resemnat. „Să știți că n-am nici o legătură cu moartea Anei... O să vă convingeți.“

„Am spus eu așa ceva ? !... De fapt este vorba despre Mioara Dencean.“

Orele 17. Daniela Prisăcaru, cosmeticiană la complexul din strada Secuilor, înaltă, brunetă, păr lung, ochi negri, o siluetă studiată, așeza fraze pe o coală velină, format normal, într-o compunere intitulată declarație. Rămăsese cu halatul pe ea. Pe dedesubt n-avea cine știe ce.

Asorta scrisul cu scîncete și, din cînd în cînd, își întrerupea activitatea îngropîndu-și obrajii în mîinile ei frumoase. Silvestru o supraveghea de lîngă tocul ușii, iar Mary, înduioșată, îi făcuse o cafea. Șeful era plecat după gestionar. Primise un apel de la patrula mobilă ce-l oprise la Mogoșoaia. Zburase peste linia de centură, stîrnind curiozitatea unui echipaj staționat lîngă un stejar. Îi spusese la telefon despre comoara dosită în Secuilor. În curînd avea să apară și el la sediu, și atunci să vezi distracție !

„Nu uitați să scrieți și despre Mioara Dencean... Pe Ana Dumitrescu, înțeleg că n-o s-o omiteți !... Și, poate, amintiți ceva și despre Julieta Cristea..."

Orele 18. Din nou în Calea Victoriei. De o parte D.C., de cealaltă Amăriței Ion. Dobîndise o stare de prostrație și-și bulbuca globurile oculare, mirîndu-se mereu cu maximă seriozitate.

„S-o luăm cu începutul. Care a fost programul dumneavoastră marți, 30 octombrie ?"

„...Cine mai știe ce-am făcut eu marți !..."

„Așa, cu aproximație."

„Asta înseamnă că mă bănuiți de moartea Anei !..."

„Chiar așa, cum ați aflat că a fost omorîtă și cînd ?"

Stătea cătrănit, cu mîinile în poală și cu șapca prinsă între degete. „...Ce mai, am aflat de la Daniela."

„I-auzi ! ceva nou."

„Da, pe Daniela a căutat-o un căpitan de la dumneavoastră... Așa am aflat și eu..."

„Totuși, marțea trecută ce-ați făcut ?"

Realiza un adevărat tur de forță răscolindu-și memoria. „Cred că... așa a fost, am rămas pînă seara tîrziu cu colega mea Georgeta Stamate, să întocmim situația imprimeurilor de pînză... după aceea m-am dus s-o iau pe Daniela de la coafor..."

„Înțeleg, și ați cinat împreună. Buuun, dar vineri ? de la orele 22 în sus ?"

„Vineri... vineri... da, și aici cred că vă pot spune ceva, dormeam."

„La ce adresă ?"

Insinuarea îi decalibră chipul. Găsi resurse să răspundă, dar un răspuns ironic. „Închipuiți-vă, la mine acasă !"

Desigur, se poate și așa !

„De cînd o cunoaşteţi pe doctoriţa Ana Dumitrescu ?

„De patru ani. Am cunoscut-o la policlinică. Urmam un tratament pentru paradentoză. Sufăr cumplit. Acum că a murit nu ştiu ce-o să mă fac !... Să vă spun drept, mi-a cam plăcut. Am invitat-o pe la localuri..."

„Şi s-a legat ceva ?"

„Nimic din ceea ce bănuiţi. Nu eram genul ei, păcat." Părerea de rău îi voalase glasul.

„Ce afaceri aţi făcut împreună ?" O întrebare directă şi brutală.

„Nu văd sensul întrebării. De ce naiba vreţi să mă mai acuzaţi ? !"

„De puţintel trafic de valută. V-am spus că Daniela Prisăcaru a călcat pe-aici înaintea dumneavoastră... Încă mai aşteaptă dincolo. Doriţi o confruntare ?"

Pe frunte i se nituiră broboane de sudoare. În încăpere pătrunsese Cărăbuş. Mary bătea silenţios la maşină tot ce-i auzeau urechile. Cărăbuş îşi trase un scaun şi se aşeză lîngă D.C. Amăriţei îşi muta pe rînd privirea de la unul la altul. D.C. se încruntase şi mormăia, atent la fiecare cuvînt ce-i ieşea martorului din gură. „...Valuta luată nu o traficam. Îmi înlesnea posibilitatea să cumpăr lucruri din shop... Sînt şi eu om şi-mi plac anumite mărunţişuri..."

„Inclusiv o maşină luxoasă."

„Nu-i vorba de lux, dar maşinile sînt damblaua mea. Am tras din greu s-o am, am avut şi motocicletă, şi «Trabant» şi «Dacie»..." Începu să depene amintiri din copilărie.

„Şi de unde avea Ana Dumitrescu aşa un tezaur ?... După suma pe care am găsit-o la coafor, de altfel frumos dosită de concubina dumitale..."

„Permiteţi să-mi aprind o ţigară ?"

„Poftiţi". D.C. îi întinse pachetul, convins că avea prin buzunare un pachet de Kent.

Amăriţei nu refuză. Aspiră două fumuri şi continuă. „În primul rînd nu-i concubina mea... Sîntem doi prieteni bun. Nu neg, cîteodată..."

D.C. îi făcu semn să treacă peste astfel de amănunte neesenţiale şi de la sine înţelese.

„...Este o sumă pe care o strîng de cîţiva ani buni..."

„Pentru zile negre sau pentru... «dincolo» ?"

„Nu înţeleg ce doriţi să insinuaţi... N-am avut niciodată intenţia să părăsesc ţara şi nici pe viitor..."

„Bine, bine, m-aţi convins, dar v-aş ruga să răspundeţi la ceea ce v-am întrebat."

„Da, am să vă răspund. Probabil că la ora aceasta ştiţi şi de la Daniela... Ana a moştenit de la părinţi o casă ca-n poveşti... După cum aţi aflat, părinţii ei au decedat într-un accident. Anei îi plăcea luxul. Cîştiga destul de bine ca dentistă, însă o atrăgeau, ca un magnet, lucrurile foarte scumpe. Nu-i plăcea să poarte ceva ce mai avea şi altul..."

„Pricep, dar cum procura valuta ?"

„Mai vindea străinilor din lucruri. V-am spus doar, avea obiecte de valoare."

„Vă referiţi la tablouri, desigur !"

Pentru o clipă Amăriţei îşi matriţă un efect de nedumerire. „Da, astea în primul rînd... Cred că a vîndut vreo două bucăţi pînă acum. Avea şi nişte bijuterii foarte vechi, cum astăzi nu se mai găsesc în Occident ; unele le-a dat şi pe lei... şi lua destul..."

„Şi clientela cine i-o procura ? Mioara Dencean ?"

Ajungînd aici ar fi fost cazul să-şi precizeze opinia, care după toate aparenţele se despărţea de punctul său de vedere.

„Nu ştiu."

„Cineva ne-a sesizat că un tablou, cel cu fetele la pian, cred că-l ştiţi foarte bine, ar fi fost înlocuit. Cunoaşteţi motivul ?"

„În casă n-am urcat decît o singură dată. V-am spus că nu m-a plăcut... Tabloul de care pomeniţi nu l-am remarcat..."

„Dar din moment ce făceaţi afaceri împreună !... Ea v-a schimbat vreodată valută ?"

„Cum dracu', eu m-am milogit ! Aflasem de la Daniela. Erau prietene bune, la ea am cunoscut-o. Era doar clienta ei..."

„Parcă spuneaţi că aţi cunoscut-o la policlinică ! molarul... Am înţeles, domnişoara Daniela era un veritabil misit. Descurcăreaţă fată !"

Cărăbuş înregistra totul cu un aer protocolar, consumînd nicotină, de ajuns să-şi asigure o intrare triumfală la Ghencea militar.

„Aş dori să ne oprim puţin asupra Mioarei Dencean. Daniela Prisăcaru v-a informat, desigur, că a fost găsită moartă vineri seara în incinta aeroportului Otopeni."

Nu avea de ce să se mai mire. „Da, mi-a spus. Nici acum nu înțeleg ce s-a întîmplat !“

„Asta vrem și noi să aflăm, ce s-a întîmplat“.

Rînji, rîs de lup transformat în blană lîngă lada patului. „Nu văd cum aș putea să vă ajut dacă nu am fost acolo, iar pe Mioara o cunosc foarte puțin. O mai găseam pe la Daniela, îi aducea diferite cosmetice străine... Nu-i cunosc nici o relație.“

„Nu-i vorba de-asta, mă gîndeam că poate ne spuneți cum de a aflat Daniela Prisăcaru de «divertismentul» cu praf de pușcă de la aeroport ?“

Socoti și, în cele din urmă, ajunse la concluzia că era la ora confidențelor. „A aflat de la sora Mioarei.“

„I-auzi ! altă noutate... Pe doctorul Tomescu îl cunoașteți ?“

„Nu, cine este ?“

„Acum nu mai contează... Mi-am adus aminte, de ce v-ați topit vineri seara de-acasă ? Vă temeați de ceva sau... de cineva ?“

Oricît de mult îl loviseră în imaginație disparițiile celor două, trebuia să emită ceva palpabil.

Recunoscu prostia pe care o făcuse. „Am vrut să evit o întîlnire cu miliția. Nu mi-a făcut niciodată plăcere.“

Maliții os, dar adevărat. Ar fi putut contabiliza în continuare la umbra bunăvoinței financiare a responsabililor de resort, dacă...

„Dar cu «Dacia» ce este ?“

„Nu este nimic. E așa cum v-am spus, aparține unui prieten. A plecat în provincie și m-a rugat s-o parchez la mine în curte. Nu dorea s-o lase în stradă...“

„I-auzi ! altă noutate. Și cum se numește prietenul ?“

Trase de timp o cursă completă a secundarului și mărturisi. „Dan Stănescu.“

„Chiar inginerul Stănescu ? Și cînd a plecat în provincie ?“

„Săptămîna trecută, marți.“

Cărăbuș, care pînă atunci ascultase notîndu-și cîte ceva din cele declarate, interveni enervat : „Cu inginerul Stănescu am stat de vorbă sîmbătă dimineața și nu are autoturism proprietate personală !“

Întîi speriat de intervenția lui Cărăbuș, apoi maliții os, Amăriței adăugă duplicitar. „El nu are, dar tatăl său vitreg...“

Cărăbuş şi D.C. îşi cositorîră privirile. Era culmea ! Doar verificaseră.

„...Omul e cardiac şi se foloseşte Dan de maşină. Despre plecarea în provincie aşa mi-a spus, aşa v-am spus. Marţea trecută a venit la mine. Puteţi să-i întrebaţi pe vecinii mei. Nu le scapă nimic... Iar eu, unul, de marţi nu l-am mai văzut."

„Cum l-aţi cunoscut pe inginerul Stănescu ?"

Se foi puţin jenat, n-ar fi dorit să răspundă, dar miza era serioasă. „E un fost prieten de-al Danielei. La ea l-am cunoscut."

„Îl cunoaşteţi pe tatăl său ?... Puteţi să ne spuneţi unde locuieşte ?"

„Nu, nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată... Parcă spunea că stă prin Militari, adresa n-o ştiu."

D.C. căuta noi conexiuni. „Dan Stănescu şi Mioara Dencean se cunoşteau ? !"

„Da, cred c-o şi plăcea. Nu v-aş putea spune în ce relaţii erau în ultima vreme, Daniela nu mi-a spus nimic..."

„V-aş ruga să vă uitaţi la aceste fotografii şi să-mi spuneţi dacă recunoaşteţi pe vreunul din ei." D.C alinie portretele lui Ştefan Opran şi Radu Andreescu. După monotonia cu care-şi machiase chipul Amăriţei înţelese că nu-i traversaseră niciclnd strada.

„Nu-l cunosc pe nici unul. Nu cred să-i fi întîlnit vreodată."

Două, trei minute de linişte decantatoare stopară discuţia. Amăriţei Ion aştepta finalul, aruncînd în jur priviri furişe. Cărăbuş se ridică şi ieşi. Îi făcu un semn discret lui D.C. că o să revină mai tîrziu. D.C. o rugă pe Mary să-i dea procesul-verbal la semnat.

„... cu mine ce-o să se-ntîmple ?" Întrebase umil şi aproape în şoaptă.

„Păi... ce să se întîmple... Deţinerea de valută constituie o infracţiune penală, dar, din păcate, fără legătură în cazul nostru. Te sfătuiesc să nu încerci să te dai la fund. Oricum, caută-ţi un avocat bun. Bună seara."

Nu-l întrebase nimic despre Julieta. Considerase că nu mai era nevoie. „Bossul" nu i-ar fi iertat această manevră. Se apucase să parcurgă pentru a doua oară declaraţia Danielei. Căuta ceva care îi scăpase pînă atunci. Iniţiativa lui Silvestru nu fusese o noutate pentru el. Nu

era prima dată cînd colaboratorul său apropiat excela prin temperamentul meridional. Avea şi faţă de macaronar.

DECLARAŢIE : „Subsemnata Prisăcaru Daniela Alexandra, sînt cosmeticiană la cooperativa Igiena, unitatea 102, Berceni. Vineri, 2 noiembrie 1978, am intrat în tură la ora două şi jumătate după-amiază şi am ieşit la unsprezece şi un sfert, grăbindu-mă să ajung acasă, deoarece eram foarte obosită. Am fost interogată de organele de miliţie în legătură cu dispariţia Anei Dumitrescu şi a Mioarei Dencean. În legătură cu cea dintîi am fost întrebată prima dată joi, 1 noiembrie. S-a prezentat la unitatea unde lucrez un căpitan, care mi-a adus la cunoştinţă moartea Anei. Fiind rugată să spun tot ce ştiu despre această persoană, am arătat că susnumita Ana Dumitrescu mi-a fost clientă şi că am cunoscut-o la unitatea din Piaţa Dorobanţi, unde am lucrat înainte. Am fost vizitată şi acasă de acelaşi căpitan, în cursul dimineţii de vineri. Nu ştiu nimic despre viaţa intimă a Anei Dumitrescu şi nici nu am întreţinut relaţii prea strînse cu aceasta. Ştiu doar că avea o situaţie excelentă, moştenită de la părinţi. De asemenea, am aflat că deţinea valută. Mi-a mărturisit odată că dorea să ofere dolari la schimb, spunîndu-mi că avea dreptul să deţină valută, deoarece primise o moştenire din străinătate. O cunoştinţă, Amăriţei Ion, care locuieşte pe strada Dristor, numărul nu-l ştiu, aflînd de acest lucru m-a rugat să-i înlesnesc achiziţionarea unor dolari. Pe Amăriţei l-am cunoscut tot la unitatea din Piaţa Dorobanţi. Îmi făcea curte şi recunosc că nu i-am refuzat cîteva mici atenţii. Aşa am devenit prieteni. Acum cîteva luni m-a rugat să-i ascund la serviciu cîteva obiecte de valoare şi suma de trei mii de dolari, deoarece se temea să nu fie prădat. Am acceptat acest lucru. Declar că tot ceea ce s-a găsit în dulapul meu aparţine lui Amăriţei Ion. În ceea ce o priveşte pe Mioara Dencean, şi pe dînsa am cunoscut-o tot la unitatea din Piaţa Dorobanţi. Fiind stewardesă îmi aducea, uneori, cosmetice străine, de care am nevoie în meseria mea. Mioara Dencean a cunoscut-o pe Ana Dumitrescu la coafor, fiind amîndouă cliente. Despre Mioara Dencean am aflat de la Fana Dumitrescu, mătuşa Anei, cînd i-am telefonat duminică, 4 noiembrie. Subliniez că telefonul l-am dat în scopul de-a o mai consola în durerea pricinuită de moartea nepoatei. Cu privire la Julieta

Cristea nu am nimic special de declarat, doar că era o prietenă a Mioarei Dencean, din Cluj, și că apela la serviciile mele ori de cîte ori trecea prin București.

Declar cele de mai sus pe propria-mi răspundere, ca fiind adevărate și conforme cu realitatea."

Ca să întocmești un asemenea extemporal nu-ți trebuie nici măcar liceul. Daniela Prisăcaru se pare că trecuse prin el doar cunoscîndu-și profesorii. La seral, desigur... D.C. terminase de citit și-și relaxa gîndurile pentru cîteva momente. Ușa se deschise și Silvestru intră în cameră.

„Ce părere aveți șefu' ? recoltă bogată... Cum găsiți declarația ?"

„Dă-i-o înapoi și spune-i s-o completeze cu tot ce știe despre Dan Stănescu și doctorul Tomescu..."

„Am să-i transmit întocmai."

„Altceva nou ?"

„Nu nou, extraordinar ! Vă așteaptă legiunea de onoare !"

„Bine, bine dă-i drumu' !"

„În timp ce vorbeați cu Amăriței — apropo, a ieșit de aici de parcă l-ați trimis direct pe scaunul electric — cum ziceam, am primit vești Agerpres..."

„Haide, spune-odată !"

„Unu : pe sticla de parfum s-au găsit amprentele doctorului Tomescu..."

„Eram sigur ! Altceva."

„Doi : Nicolae Anton, cel care zugrăvește icoane în manieră bizantină, mi-a mărturisit, de bună voie și nesilit de nimeni, că Mioara Dencean i-a înlesnit să-și vîndă cîteva unor străini. Nu pe valută, ci pe lei."

„Spune mai departe !"

„Acum urmează partea a treia. Ni s-a comunicat de la laborator că în reverul stîng al jachetei Mioarei Dencean s-au găsit urme de praf de cianură. Băieții nu s-au lăsat pînă ce nu i-au răzuit întreaga costumație."

Pentru cîteva minute D.C. avu o ținută de paradă militară. Din respect pentru solemnitatea momentului ? Silvestru își strangulase debitul.

„Încep să-nțeleg de ce e garsoniera goală... Mai ai ceva ?... Dacă nu, hai să-l vizităm pe doctorul Tomescu, i-a venit vremea !"

„Nu, astea au fost noutățile. N-ajung ? !"

„Oarecum. Hai să mergem, vreau să mai facem și o altă vizită." D.C. se cocoță pe picioare și-și îmbrăcă trenciul. „Cine a mai rămas pe-aici ?"

„Toți. Numai Mary a plecat. M-a rugat să vă spun că are bilete la film. Prietenul ei nu ne prea înghite... Cred că nu vă supărați dacă i-am spus să se ducă..."

„Nu. În fond nici nu avem nevoie de ea acum. Lucaciu e și el ?"

„Nu v-am spus, toți sînt. Și el, și Romescu. Am impresia că și Cărăbuș. Ce mai, sîntem în schimbul doi. Mai lipsește «bossul» !"

„Să nu-l stîrnim, încă nu e momentul. Dar... e pe-aproape... Lasă-l pe Romescu cu Daniela Prisăcaru, s-o rețină pînă ne-ntoarcem noi. Are tot timpul să-și completeze declarația și să-i dea o formă literară... Trimite-l la mine pe Lucaciu. Ne întîlnim jos peste cinci minute."

„Înțeles, să trăiți !" Părăsi camera umbrit de statura șefului.

Peste un minut intră Lucaciu. „Ordonați !"

„Vreau să știu care e situația cu pasagerii."

„Încă n-am terminat, mai lucrăm la ea. Am reușit să contactăm douăzeci. Știți c-am fost pe teren tot timpul."

„Vezi că plec la Cluj, mîine dimineață. Pînă mă-ntorc să fiți gata."

„Mîine terminăm. Credeți c-o să ne ajute la ceva ?"

„Acest lucru îl stabilesc eu !"

„Înțeles !"

„Acum plec cu Silvestru la doctorul Tomescu. Ne întoarcem peste-o oră, poate două. Să ne așteptați. S-ar putea s-avem o noapte albă."

„Înțeles !"

„Poate pînă atunci dai și un telefon la Cluj. E posibil să capeți noutăți."

D.C. crăpă ușa. Îl zări pe Cărăbuș așezat la masa de lucru. Se hotărî să intre. „Petrică, eu mă reped cu Lucian pînă la doctorul Tomescu. Vii și tu ?"

„De ce vă mai duceți ? ți-am spus c-am vorbit cu el la policlinică. N-am scos nimic interesant. Crezi c-o să scoți tu ?"

„Dacă m-asculți un minut cred c-ai să mă-nsoțești. Adineauri am preluat de la Lucian o «încărcătură»

de o sută de kilotone. În reverul stîng al uniformei Mioarei s-au depistat urme de cianură..."

„Adică ? ! ! !" Cărăbuș își dădu sprîncenele peste cap.

„Fata asta s-a jucat cu focul. Așa se explică existența medalionului și motivul pentru care e goală garsoniera..."

„(!)"

„Era pregătită s-o șteargă peste graniță."

„Dar nu explică moartea Anei. Băieții au stabilit indubitabil că numai un bărbat putea s-o asasineze..."

„Dar laptele ? Ce zici ? poate urmărea s-o elimine ! La structura ei fină a lucrat fin, dar s-a băgat altcineva pe fir și a luat acțiunea pe cont propriu."

„Bun, dar de ce s-a mai întors ? !"

„Asta o s-o stabilim pe drum. Eu zic să te-mbraci și să mergi cu noi."

Licărete strecura autoturismul prin forfota străzii.

„Spune-mi, ce-ai discutat cu Dan Stănescu ?" D.C. îi adresă întrebarea, gîndindu-se că trebuia să se întîlnească și el cu inginerul.

„Ce să discut ?... Am luat agenda în mînă și am dat ochii cu toți. Mi-a spus că o cunoaște pe Ana Dumitrescu de la policlinică. Îi plăcuse, o curtase, chiar voise s-o ia de nevastă."

„Vezi, nu-i adevărat ! Dan Stănescu a cunoscut-o pe Ana Dumitrescu prin Daniela Prisăcaru, al cărui prieten intim a fost, sau, poate, chiar mai este, dacă nu-l deranjează gelozia uscată a lui Amăriței."

„Am citit și eu declarația și amănuntul nu mi se pare cine știe ce important." Cărăbuș ripostase nedumerit.

„Ba da, căci dacă lucrurile stau astfel pariez că și acest inginer e implicat."

„Și ? !"

„Și s-ar putea ca tocmai el să fie omul pe care-l urmărești."

Asemenea întrebări strivesc intelectul. Cărăbuș încercă o replică, dar se mulțumi să contemple aglomerația de pe stradă. Familia Tomescu locuia într-un apartament de lîngă Parcul Tineretului.

„Ți-a spus că pleacă în provincie ?"

„Nu-mi amintesc să fi pomenit de așa ceva."

„Atunci trecem și pe la el."

„În regulă. Cu tabloul ce se-aude ?“

„Pînă acum nimic.“

„Presupun că trebuie să ne aşteptăm la un peşte mare, altfel terminăm repede !“

„Aşa zic şi eu. Să vedem ce-o ieşi. Pînă atunci să purtăm o discuţie cu Tomeştii.“

Bîjbîiră puţin printre blocuri pînă să le depisteze adresa.

Nu era o oră potrivită pentru vizită. Deschise uşa soţia, Maria Tomescu, fata ministrului. Era, ceea ce se spune, o femeie distinsă. N-avea frumuseţea vulgară a Mioarei sau tenul blond, de Ursula Andress, al Anei. La corp corespundea măsurilor standard. Fruntea lată semnaliza inteligenţă. Intrară numai D.C. şi Cărăbuş, ceilalţi doi rămăseseră să-i aştepte. Deşi nedumerită de o asemenea vizită, gazda îi pofti în sufragerie şi, amabilă, le pregăti cîte un whisky. Băieţii nu refuzară, aşa ceva nu degustau în fiecare zi. Îşi scuză bărbatul, era în baie. Pînă venea el, ea le stătea la dispoziţie. Apartamentul, aranjat cu gust, echipat cu plante exotice, asortat cu draperii şi mobilă de comandă, era ascuns de privirile curioase ale vecinilor cu cîştiguri obişnuite. Maria Tomescu, într-un capot pluşat, se aşeză binevoitoare în faţa celor doi.

„Doamnă, pînă vine soţul dumneavoastră, am vrea să vă punem cîteva întrebări.“ D.C. vorbise prezidenţial.

„Dar, vă rog ! Vă stau la dispoziţie.“

„Soţul dumneavoastră şi doctoriţa Ana Dumitrescu au fost colegi de facultate ; după ce v-aţi căsătorit, aţi păstrat relaţii ?“

Chipul femeii se acoperi de o perdea fină de tristeţe. Coborî pleoapele şi încercă să înjghebeze un răspuns. „Soţul meu şi... Ana au fost buni prieteni, în facultate s-au iubit, dar... Ne-am cunoscut cînd el termina ultimul an... Mi-a plăcut de Ana, a fost într-adevăr o fată frumoasă.“

„De la cine aţi aflat că a fost omorîtă ?“

Maria Tomescu se crispă, alungînd cu greu o cută dintre sprîncene. „Mi-a spus Jery... A venit de la policlinică cu vestea aceasta groaznică. Cineva de la dumneavoastră l-a chestionat sîmbătă, cînd a venit din străinătate, despre Ana...“

„Da, eu am fost.“ Cărăbuş îşi prezentase autoritatea. „Ana Dumitrescu vă vizita ?“

„Nu.“ Răspunse hotărîtă, dornică să curme o supoziţie supărătoare. „Ne mai întîlneam întîmplător, la diferite ocazii... Dar spuneţi-mi, de ce-l căutaţi pe soţul meu ?“

„Doamnă, au fost ucişi cinci oameni şi...“

În ochii femeii se aprinseseră toate lampioanele Parisului.

„Nu se poate. Aşa ceva este îngrozitor !... Şi-l bănuiţi şi pe soţul meu ? !...“ Rămăsese cu întrebarea pe buze şi cu degetele încleştate pe mînerele scaunului.

„Nici vorbă. Ne interesează unele relaţii, dacă le-am afla mîine s-ar putea să nu ne mai folosească... Aveţi o căsnicie de invidiat şi este inoportună o asemenea supoziţie...“

..Dar... ce-aţi dori să vă spună ?... Cine sînt celelalte persoane ?“

„Mioara Dencean, o vecină a Anei, doi bărbaţi, Radu Andreescu şi Ştefan Opran, şi o anume Julieta Cristea, din Cluj. Vreunul din aceste nume vă spune ceva ?“

Tresărise la numele Mioarei.

„Vă răspund eu, soţia mea nu a auzit niciodată de nici un astfel de personaj.“

În fine, apăruse Gerald Tomescu. Purta îmbrăcăminte lejeră, pantaloni de catifea şi haină de casă din mătase, cu motive chinezeşti. „Bună seara.“ Se îndreptă spre Cărăbuş, doar îl cunoştea. Îi întinse mîna, apoi repetă gestul cu D.C.. „Bănuiesc că un coleg de breaslă, nu ?“

D.C. recepţionă afrontul, dar Cărăbuş interveni împăciuitor, confecţionînd o prezentare de complezenţă. „Colegul meu anchetează cazul Mioarei Dencean. Am venit împreună deoarece doreşte să vă pună cîteva întrebări...“

„Dar nu cunosc nici o persoană cu un astfel de nume !“ Gerald Tomescu se îndreptă spre măsuţa cu băuturi. Turnă bitter într-o sondă şi se aşeză pe un scaun, alături de soţie şi în faţa celor doi. „Vă ascult, domnilor !“... Pe cel înalt îl cunoscuse sîmbătă. De-abia venise din Grecia şi-l şi înhăţase. Totuşi, părea un tip agreabil. Îl întrebase, în particular, îi răspunsese, în general. Celălalt, cu trenci alb şi carneţel albastru, ce-o mai fi vrînd ? Şi la ora asta ! Nu avea înfăţişare de mili-

ţian, mai degrabă de procuror. Aflase de Mioara ? Nu avea cum, doar dacă...

„Nu vă reţin mult. După cum v-a spus colegul meu, anchetez cazul de omucidere al unei anume Mioara Dencean şi, întrucît am aflat că o cunoaşteţi, v-aş ruga să mă ajutaţi cu cîteva amănunte..."

„Vă repet, n-o cunosc pe această Mioara... şi mai cum ?"

„Sînteţi sigur ?... Noi am fost informaţi că dimpotrivă..."

„Cine v-a spus o asemenea tîmpenie ? !"

„Noi sîntem cei care punem întrebări, iar dumneavoastră trebuie să faceţi numai efortul de-a răspunde... Aş dori să păstrăm convenţia."

„Bine, cum vreţi, dar să ştiţi că n-am ce să vă spun despre această femeie."

„N-aş crede, doar era prietena Anei Dumitrescu..."

„Ce legătură are ? !... Apoi... cu Ana am fost coleg de facultate..."

„Cu atît mai mult, aţi putea să ne spuneţi, măcar, ce culoare aveau ochii ei... Observ că purtaţi o verighetă deosebită. Sînteţi amabil s-o scoateţi de pe deget ca să mă uit puţin la ea ?"

„Dacă doriţi, poftim."

Gerald Tomescu îşi scoase cu greu verigheta. Maria Tomescu urmărea scena fascinată.

D.C. îşi orientă torsul spre ea. „Doamnă, aveţi în casă o lupă ?"

Era atît de înţepenită de neprevăzutul situaţiei încît sări în picioare catapultată. „Da, avem. V-o aduc imediat."

„Ad-o, dragă, pe cea mare. Se pare că domnul e «filatelist»."

D.C. nu ridică mănuşa. Aştepta obiectul cerut. Maria Tomescu părăsi încăperea.

„Acum că sîntem numai între noi, în ultima vreme aţi mai făcut cadouri Anei Dumitrescu ?"

„Vă rog, nu sînt dispus să suport aluziile acestea. Spuneţi deschis, ce vreţi de la mine ?"

„În apartamentul Anei s-a găsit o sticlă de parfum cu amprentele dumneavoastră..."

„Mă mir, aşa ceva îi luam prin facultate, iar după aceea... m-am însurat !... Şi, mă rog, de unde aveţi amprentele mele ?"

„Deci, după facultate... aţi păstrat relaţii intime ?“

„Nu. În facultate am fost logodiţi.“

Ciudată comportare avea şi doctorul Tomescu !

„Poftiţi lupa. Este de ceasornicar, pe cealaltă n-o găsesc. Cred că vă poate fi de folos.“

D.C. introduse carneţelul în buzunar şi începu să plimbe sticla optică peste reţeaua cristalină a metalului. Nu scria nimic. Tresări. Lîngă marcajul de rigoare înflorea primăvăratec trifoiul cu patru foi. Pînă şi orfevrăria era a aceeaşi ! „Voi reţine acest obiect pentru...“

„Cum ? !... N-aveţi dreptul ! De ce să-l reţineţi ?... E un obiect personal şi nu văd ce legătură ar avea cu colega mea !...“

„Într-adevăr, cu colega dumneavoastră nu are nici o legătură, dar cu Mioara Dencean da... Doamnă, sînteţi amabilă să mi-o daţi şi pe a dumneavoastră ?“

Maria Tomescu, deşi avea mîinile încărcate de inele, care mai de care mai reprezentative pentru distincţia ei nativă, nu poseda tocmai simbolul împlinirii feminine, indispensabil unei căsătorii fericite. Se lăsă o mică tăcere, după care rosti fără convingerea că înţelegea ceea ce spunea. „Eu nu o mai am. Am pierdut-o astă vară, la mare.“

Stupoare, dar nu pentru D.C. care era pregătit şi pentru o asemenea surpriză. „La mare ?... În apă ?“

„Nu tocmai. Întotdeauna cînd intru în apă îmi scot bijuteriile şi le bag în sacoşă. Aşa am făcut, dar verigheta n-am mai găsit-o.“

„Ar putea fi aceasta ?“

D.C. execută un număr de prestidigitaţie ce s-ar fi aplaudat frenetic la Friedrichstadtpalast. Asistenţa rămăsese înmărmurită, chiar şi Cărăbuş, care cunoştea şmecheria. Maria Tomescu întinse tremurînd mîna spre torul auriu. Îl pipăi, îl întoarse pe toate feţele şi-şi declară paternitatea, după felul original de a nu fi nimic scris pe el şi după trifoiul aducător de noroc.

„Nu înţeleg cum de a ajuns la dumneata !... Unde aţi găsit-o ? !“

„Pe unul din degetele victimei Mioara Dencean.“

Gerald Tomescu devenise rigid. Culoarea îi curse din obraji, ochii îi emiteau pe frecvenţa micronilor. S-ar fi zis că se chinuia din răsputeri să topească afurisitul de inel. Asista pe viu la ruina familiei sale, mai bine zis a relaţiilor sale.

„Domnule, vă rog să-mi explicaţi... Nu pricep, ce se întîmplă ?“ În colţurile ochilor îi apăruseră lacrimi.

Femeia aceasta se căsătorise din dragoste şi acum avea momentul adevărului.

„Ce să-ţi spună, dragă ? Ai în faţa ochilor o coincidenţă de zile mari. Nu credeţi, domnilor ?“ Îi epata, sperînd să dilueze neverosimilul situaţiei.

„Aşa am zis şi noi, numai că... trifoiul acesta...“

„Deci, asta era ! Aveţi dreptate. Acest semn este o sensibilitate de-a soţului meu din tinereţe. L-am gravat pe verighete ca să ne poarte noroc, însă...“

D.C. nu mai scoase carneţelul din buzunarul trenciului. Se ridică în picioare, ceru o foiţă, pe care Maria Tomescu i-o aduse imediat, înveli verigheta doctorului şi-l pofti să se îmbrace pentru a-l însoţi pînă la sediu.

„Aş putea trece mîine dimineaţă. Cred că acum este o oră nepotrivită, nu găsiţi ?“

Cărăbuş se ridică şi el.

„Vă solicităm **acum**, deoarece ancheta urmează o procedură de urgenţă şi mai aveţi multe să ne spuneţi. De la dumneavoastră aşteptăm o colaborare...“

„Am impresia că mă învinuiţi de ceva nereal.“ Strigă, cu peste o sută de decibeli. „Dar nu se poate, la ora aceea eram în drum spre casă.“ Inima îi tatuase faţa cu întreaga hemoglobină a organismului.

„Nu vă acuză nimeni de nimic, dorim doar să clarificăm cîteva pete negre. În privinţa aceasta puteţi fi liniştit... Haideţi să mergem, vă rog, mai avem treabă în seara aceasta.“

Maria Tomescu îi fixa cu o expresie de umilinţă sfîşietoare.

8. MIERCURI

„Bine aţi venit la bordul acestui avion, de tip «Antonov» 24, ce leagă Bucureştiul de Cluj-Napoca...“ Cuvintele stewardesei îi pătrundeau în urechi, preluînd din depresiunea înălţimii la care se ridicase avionul. Intraseră într-un strat lăptos de nori. Plafonul era jos şi foarte gros. Ceaţa matinală le întîrziase plecarea cu aproape o oră. Fuselajul era plin. Majoritatea delegaţi. Mai toţi se întorceau cu avionul de seară... Cam muieratic acest Gerald Tomescu, Jery pentru cunoscuţi... Recu-

noscuse intimitatea cu Mioara. Firește, și-a amintit și de Sanda. Ora crimei o aflase de la colegi. Trecuse Silvestru pe acolo. Oferise ceva plauzibil. Poanta cu tabloul se declanșase în vară. O iubise mult pe Ana și, pe furiș, cînd Mioara era plecată în cursă — și era mai tot timpul — mai înnopta cu ea. Hotărîse cu Mioara să «lucreze» fin. Ana era o fată sensibilă, și mai avea și acel mic tezaur. Nu trebuia supărată. În ultima vreme, însă, începuse să cultive relații cu străini. Mioara îi racola, cu toate că trecea drept o fată liniștită printre colegi ! Nordicii erau morți după ea. Ana îl cunoscuse pe Sandro. Nu era din Scandinavia, dar tot dintr-o peninsulă. Astă-vară fuseseră la mare. Venise și Julieta cu un prieten. Nu-și amintea numele. Oricum, nume de broscar. Fernando ? Fernando era prietenul lor. Pe el îl cunoscuse mai întîi Mioara, dar el era topit după Sanda. Deci Sanda Dencean nu era chiar așa de leșinată după carte, după cum se confesase !... A fost și Mioara cîteva zile. Da, fotografia a fost făcută atunci... Ce relații existau între Julieta și soțul ei ?... Trăiau fiecare pe contul său. Auzise că soțul Julietei nu prea avea bani, cam sprijinea cîrciumile. Moștenise și un copil din prima căsătorie. Ea era ahtiată după lux și după străini. Mereu era cuplată cu vreunul... Fernando a fost cu ideea. I-a băgat în cap Anei că tabloul părea o copie excelentă a unuia celebru. Corot sau Renoir. Se întîmplase în primăvară. Mioara îl cunoscuse ca amator de icoane vechi. A făcut fotografii după tablou, apoi, în mai, a venit Sandro. A cunoscut-o pe Ana și i-a spus c-or să facă o afacere extraordinară. El, Jery, o învățase să fie deșteaptă, dolari nu prostii. Ana a cerut treizeci de mii, Sandro a oferit zece și au bătut palma la douăzeci. În vară Sandro a venit cu prietenul acela. L-a prezentat drept expert. Au adus o altă copie, să nu se prindă nimeni de modificarea „scenografiei". Acum, în toamnă, trebuia să-i mai aducă cinci mii. Ana chiar popularizase măritișul ei cu Sandro... „Serviți ceva ?" Zîmbetul maroniu al stewardesei și privirea-i rimelată i-au amintit de Mioara. „Nu, mulțumesc". Medalionul îl făcuse cadou Anei în anul doi. Se logodiseră. Nu înțelegea de ce fusese găsit la gîtul Mioarei, și nici de ce conținea laptele cianură. Ana consuma mult lapte. Suferea de ulcer... Fuseseră prietene bune. Nu se putea concepe un astfel de gest din partea Mioarei !... Dacă îi ceruse lui cianură ? În mod sigur nu.

Nici n-ar fi avut de unde să-i procure... Găsiseră o mie cinci sute de dolari asupra victimei ?... Puteau fi din misie. Era o fată strîngătoare... De ce-i notase Mioara telefonul de la Atena ?... Simplu, știa că e acolo și dorea să-l vadă. Meseria îi permitea ! S-au întîlnit, s-au plimbat, au făcut dragoste, și-au cumpărat nimicuri — îi făcuse cadou un batic imprimat cu imagini de pe Acropole — iar seara au cinat într-un restaurant popular... Cînd D.C. l-a readus la realitate, făcîndu-l să înțeleagă adevărul, recunoscuse că o așteptase. Aveau nevoie de o mică romanță. În țară îi stînjenea „zgripțuroaica"... D.C. insinuă că-și puseseră în gînd s-o șteargă, făcîndu-l să creadă că știa de la Sanda. Înainte de plecare, Mioara îi mărturisise... Toponimia doctorului Tomescu devenise model pentru studenții de la belle-arte. Avea aceleași gesturi ca și Benjamin Franklin cînd și-a experimentat paratrăznetul... „Stimați pasageri, peste cîteva minute vom ateriza pe aeroportul din Cluj-Napoca. În vederea aterizării vă rugăm să cuplați centurile de siguranță și să nu părăsiți locurile pînă la oprirea completă a motoarelor. Comandantul și echipajul său..." Aterizau. Șocul impactului și timbrul unduios al vocii însoțitoarei de bord îl readuseră pe pămînt.

Era acasă. Apăruse în prag în pijama și cu ochii curbați de un somn abundent. Îl recunoscu pe Cărăbuș. Mai avuseseră o întîlnire. Tocmai își pregătise cafeaua. „Doriți și dumneavoastră ?"

„Nu, mulțumesc."

„Poate vrea colegul." Se adresase lui Silvestru.

„Mulțumesc, eu nu vă refuz ; una mică."

„Cum de nu vă aflați pe șantier la ora asta ?"

Își privi ceasul, ridicîndu-și mîneca pijamalei și răspunse blazat. „Am lucrat pînă seara tîrziu. Trebuie să predăm obiectivul cu două luni mai devreme. Știți, angajamentul... Îi servi cafeaua lui Silvestru într-o ceașcă mică, iar lui își turnă într-un pahar.

„Auzisem c-ați fi în provincie !"

Inginerul privi derutat la Cărăbuș, apoi își aruncă încă o dată privirea peste cadranul lipit de fața anterioară a antebrațului.

„Să stăm puțin de vorbă despre doctorița Dumitrescu."

„Eu v-am spus tot ce știam despre ea."

„Ei da, nu chiar tot, dar ceva, ceva... Acum a mai apărut și Mioara Dencean."

„Mioara ! dar ce s-a-ntîmplat cu ea ?" Își zugrăvi fața cu o mirare reală.

„Aș zice să vă descărcați sufletul, altfel... sîntem obligați să vă reținem pînă clarificăm cazul. Cînd și cum ați cunoscut-o pe Mioara Dencean ?"

„Acum doi ani, pe cursa de Baia Mare. Tocmai își începuse meseria. Mi-a plăcut, m-a plăcut și așa a început."

Într-adevăr, un moment poetic !

„Erați încă în relații cu Daniela Prisăcaru ?"

„Nu știu, zău, dar aveți un fel de-a mă întreba... Parcă era vorba de Mioara ? !" Dar Stănescu colectase o paloare ciudată. „Nu știu ce știți, dar vă anunț că am întrerupt de mult relațiile cu Daniela, de cînd..."

„V-a înlocuit Nelu... Trebuie să recunoașteți, e mai înzestrat financiar decît dumneavoastră."

Fuma non-stop, aprinzînd țigările una după alta cu degetele cuprinse de frisoane. „Ați nimerit-o ! Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăsta." Finaliză repulsia îndreptîndu-și bluza pijamalei.

„Și cum ați aflat de Mioara ?" Petre se dori mai șiret ca Solomon.

Inginerul își aprinse o nouă țigară cu degetele lui groase de camionagiu. Cărăbuș le și fotografiase. „După vizita pe care ați făcut-o Danielei. Am sunat-o eu, voiam să-i trimit o colegă la cabinet." Schimbase macazul.

„Înțeleg... Cu Ana cum a fost ?... Dacă ar fi după Amăriței s-ar spune că pe toate le-ați avut."

„Pe Ana am iubit-o din prima clipă..."

„Ceea ce nu puteți afirma în cazul Mioarei..."

„Este cu totul altceva."

Prezentul șoca prin incorectitudine.

„Ați devenit amantul ei după ce v-a prezentat-o Daniela ?"

„Nu, nu am avut astfel de relații. Numai prietenie. O prietenie pură și..."

„Ați stat două zile la munte numai ca să vă împărtășiți o minunată și castă amiciție ?"

„Nu înțeleg ce vreți, totuși n-am omorît-o nici pe una, nici pe cealaltă."

„Adevărat, pe prima aș băga mîna-n foc că nu, dar..."

„Adică pe cine ?"

„Vedeți, canotajul dezvoltă mușchii..."

Ridică tonul și-și arătă palmele. Era dispus să i se ia toate amprentele, și de la mîini, și de la picioare, și de la dinți, să fie supus la toate testele. Cărăbuș nu mai știa dacă inginerul își exterioriza protestul pentru a-și ascunde nervozitatea sau dacă atitudinea lui izvora dintr-un altruism pe care într-adevăr nu-l înțelegea.

„Dacă vreți, vă rog să căutați peste tot ; aveți totul la dispoziție."

„Lăsați... o să căutăm noi cînd trebuie."

„Dar de ce nu acum ? !" Depășise presiunea sonoră admisibilă, difuzată de programul Națiunilor Unite pentru mediul înconjurător.

„Îl cunoașteți pe Sandro ?"

„Pe cine ? !"

„Pe Sandro, prieten intim al Anei. E neam cu Romulus."

„Personal nu, dar am auzit de el. Mi-a povestit că dorea să se căsătorească cu el."

„Ana vorbea despre obiectele din casa ei ? Știați că erau căutate de turiști străini ?... Spuneți-ne ceva despre tabloul cu două fete la pian."

„Ce să vă spun ! N-am vizitat-o de prea multe ori, dar știu că poseda cîteva tablouri de valoare. Cel de care pomeniți mi-l amintesc, dar nu știu nimic despre el..."

„Luați valută de la ea ?"

„Ce să fac ? !" Strigase ca și cînd ar fi încăput pe mîna canibalilor. „De prea multe mă acuzați, astăzi. Asta-i culmea ! Cîștig destul de bine și nu văd de ce m-aș fi băgat în așa ceva..."

„Scuzați-mă, nu-mi permit să vă menajez."

„V-aș sugera că cel mai în temă cu aranjamentele Anei ar fi Jery Tomescu. Au fost prieteni buni. S-au iubit. Din cauza lui n-am avut șanse în fața ei."

„Dar v-a rugat s-o duceți la munte !"

„Da, și am cerut-o pentru ultima dată de nevastă."

„Despre Julieta Cristea ce ne-ați putea spune ?"

„Nimic." Sorbise cu zgomot ultima suspensie de cafea, nefiind surprins de întrebare.

„Totuși, o cunoașteți ?"

„Da, corespunde genului. Cred că aș putea oricînd să mă culc cu ea, dar..."

„N-ați prea avut loc de celelalte."

„Nu, n-am vrut să spun asta. Nu o atrag indigenii, o enervează. Nu e decît o curvă proastă. Pentru o pereche de ciorapi sau o rochie ieftină de «acolo» cade repede." Redevenise Dan Stănescu, cel dornic de femei și de bișnițe mărunte.

„O spuneți din invidie ?"

Rise iritat, dînd din umeri și lăsînd să se înțeleagă că desconsidera o astfel de impresie.

„Pe Ștefan Opran sau pe Radu Andreescu îi cunoașteți ?"

„Nicidecum. Aud pentru prima oară de ei. Sînt bănuiți ?"

„Dimpotrivă, dispăruți."

Rămase cu ochii fiși, sforțîndu-se să priceapă tîlcul cuvintelor lui Cărăbuș. Silvestru nu pusese nici o întrebare. Asculta cuviincios și-și nota în cerebel. Superiorul lui știa ce să ceară.

„Aveți cazier ?"

Se lăți ca după explozia unei grenade și rămase nemișcat minute bune. „Ce vă veni cu o astfel de întrebare ? Doar le știți pe toate ! din moment ce mă acuzați."

„Nu vă acuz, vă întreb."

„Și eu care credeam că ați terminat cu întrebările... Deci mă bănuiți în continuare. Nu aveți decît să vă pierdeți timpul de pomană..."

„N-aș crede ! Cu «Dacia» albă ce se-aude ?"

„Care Dacie ? !" Îl privi pe Cărăbuș drept în ochi. „Glumiți !"

„Nu prea am obiceiul. Mașina pe care ați lăsat-o la Nelu Amăriței, după ce i-ați spus că plecați în provincie..."

„Aaaa... despre aceea este vorba ! Ei bine, aflați că mașina nu este a mea, ci a lui papa, dar el suferă de inimă. Are fișă la Fundeni, puteți verifica."

„O să-i facem o vizită. Prefer o consultație proprie."

„Mașina mi-a dat-o mie. Am mai multă nevoie de ea. Marți, l-am rugat pe Nelu să mi-o țină la el pentru cîteva zile. Voiam să fac puțină economie, și dacă aș fi avut-o sub geam n-aș fi rezistat."

„Așa că i-ați strecurat povestea cu provincia. Înduioșător, dar nu ține. Am înțeles că nu prea vă aveați ca frații..."

„Mă credeți, nu mă credeți, asta este realitatea." Stătea cu țigara între buze și-și lipise o mască surîzătoare.

„V-aș ruga să-mi dați adresa tatălui. Mașina se află la IMMB pe platou. O s-o luați la sfîrșitul anchetei... dacă..."

„Cum a ajuns acolo ? ! Nu-nțeleg nimic. Și de ce mi-o rețineți ?"

„Păi nu ziceați că vreți să faceți o mică economie ? !"

„(!)"

„Și fiindcă nu ați pomenit de mașină pe cînd eram «prieteni», aștept să vă țineți de promisiune."

„Ce promisiune, dom'le ? !"

„Adresa, adresa tăticului..."

„Strada Apusului 62 ; bloc nou. Nimeriți repede."

„Mulțumim, sînteți foarte amabil !"

Petre se ridică în picioare, imitat de Silvestru. Celălalt rămăsese pe scaun cu papucii în unghi obtuz.

„Pe curînd ! Vă rog să nu părăsiți orașul, s-ar putea să mai avem nevoie de dumneata." Își diminuase respectul oficial.

„Nu percheziționați ! ?"

„Nu acum, altă dată."

În timp ce dezafectau ușa, își exprimă nemulțumirea că nu-l zărise la înmormîntare, măcar așa, de ochii lumii ! Coborîră scările. Afară căutară un expres. După un dialog constructiv meritau ceva de mîncare.

O clădire robustă, din piatră, cu trei etaje. La primul ieșea în evidență un balcon cu uși și ferestre panoramice, susținut de coloane. Acoperișul avea o construcție domoală, cu unghiuri acoperitoare, adăpostind sub aripa sa întreaga suprafață locuibilă. Intrarea era decupată într-o ușă masivă de stejar cu canaturi largi și o înălțime uriașă. În dreapta, pe albul zidului, era firma inspectoratului. O clădire, ca multe altele din Cluj, datînd din perioada barocului austriac.

„Fata este cunoscută bine la București, «clientelemele îi cultivau prietenia..." D.C. îi istorisea lui Dan

Olteanu, maior la inspectoratul clujean, nuvela celor trei. „...Acum înțelegi de ce doream să stăm de vorbă ? dar mai ales să schimb cîteva cuvinte cu doctorul Cristea ?“

„Puteai să-mi spui la telefon, îl descoseam eu... Părerea mea e că doctorul Cristea nu poate fi bănuit de vreun amestec. E un tip specific de afemeiat înăcrit, așa că cele cîteva aventuri extraconjugale ale soției nu cred să-i fi stîrnit curiozitatea într-atît încît s-o lichideze. Nu avea permis și nici nu i s-a găsit vreo armă pe acasă...“

„Ați căutat și la concubina sa ?“

„Nu.“

„De ce ?“

Fața maiorului Olteanu se întunecase și se boțise în efortul de a-și menține calmul. „Pentru că așa am considerat. Are vreo importanță ?“ Întrebase tendențios.

„Posibil !“ D.C. murmurase răspunsul. Nu dorea o colaborare de complezență, știa că ardelenii sînt căpoși. Nu putea fi o greșeală, dar o neglijență da !

„Turul interiorului l-am efectuat din inițiativa sa. A dorit să înlăture orice bănuială...“

În acel moment D.C. înțelese că i se făcuse cadou o poantă de douăzeci și patru de carate. Nu mai insistă, dorea ca relațiile sale cu provincia să rămînă intacte. „Te-aș ruga să mai rulăm o dată filmul evenimentelor în cazul Julietei Cristea. Vreau să-i am «amprenta» reală.“

„Cum vrei, o iau de la-nceput.“

„Dar rar, să-mi pot nota.“

Carnețelul albastru mai avea multe pagini pînă să-și dea demisia.

„Doctorul Stelian Cristea și Julieta Cristea, de meserie fără, nici liceul terminat, au format un menaj în strada Coșbuc 36. I-au despărțit zece ani civili și șase ani de facultate. El a suportat bine gradele băuturilor spirtoase, ea n-a fost prea rezistentă la asalturile amoroase ale celor din jur, mai ales ale acelora cu grupa sanguină 12. A fost exmatriculată din școală pentru legături prea timpurii cu astfel de indivizi. Se pare că rămăsese gravidă cu unul. Nu știm cum a rezolvat, dar poate i-a dat doctorul o mînă de ajutor. Nu știm nimic precis...“

„Și nici nu ne interesează.“

„(!)... Căsătoria cu doctorul Cristea părea să-i deschidă noi orizonturi, dar n-a fost să fie. Un an, doi, a

stat cuminte, apoi și-a amintit de anii zburdalnici petrecuți prin discoteci..."

„Așa i-o fi cunoscut și pe cetățenii de care pomeneai."

„Probabil. S-a descoperit că vorbea săptămînal cu Milano..."

„Nu cumva cu unul Fernando ? sau Sandro ?"

„Ba da, chiar cu Fernando ăsta conversa. Dar de unde știi ? !"

„Ei, am și eu flerul meu !"

„În sfîrșit... drama s-a petrecut duminică. Doctorul a dormit la concubina sa. Luni dimineața a telefonat la vecina soției. Se mutase în blocul de pe Bizușa, în urma certurilor avute. Hotărîseră definitiv să se despartă... I-a telefonat, deoarece dorea să se întîlnească după-amiază și să discute detalii despre divorț. Și așa a găsit-o vecina..."

„La ce oră ?"

„Dimineața. Medicul nostru susține că între opt și zece... Era în pat, goală și... după o sesiune de dragoste. A fost împușcată în cap. Avea pielea arsă în jurul găurii. Analiza indică muniție franceză, iar arma, un «Brenneke Drilling» tip 1930. I-a pulverizat creierii, pur și simplu."

„Un sadic. După ce-a avut-o a și omorît-o... Ceva amprente ?"

„Un nasture, manufactură italiană, urme de pantofi străini, încă nu se știe ce tip — așteptăm de la voi răspunsul — amprente de buze pe pahare, dar numai ale victimei. Celălalt pahar e oglindă..."

Fața lui D.C. afișa sforțarea intensă a minții. Se gîndea, iarăși, la urmele lăsate de asasin și i se părea o recoltă mai bogată de data asta. Radierea Julietei fusese premeditată. O fi fost Fernando ? Tot atît de bine ar fi putut fi și Sandro. Notele de telefon dovedesc cîteva speach-uri și cu acesta. Dacă era același individ care trecuse prin București, însemna că sosise în cursul nopții sau spre dimineață. Refuza să admită un noian de asasini. În spatele crimelor putea fi o bandă, dar aici operase numai unul. Altfel, toate ar fi fost executate în aceeași unitate de timp, iar deruta ar fi fost și mai mare. Fiecare cadavru multiplicase direcțiile de cercetare, făcîndu-l să vadă negru înaintea ochilor. „Cele ce mi-ai spus nu prea sînt pe limba mea. Ce-nvîrteau fetele astea ?

Știu că Julieta a fost acum o săptămînă în București și s-a întîlnit cu cele două prietene..."

„Zici că a fost în București acum o săptămînă ?... S-ar putea să-ți folosească informația asta : primise un aviz telefonic din Milano pentru douăzeci și opt octombrie, orele șaptesprezece, adică duminica trecută."

D.C. nota febril. „Ei da, lucrurile se leagă. Mai ai ceva în genul ăsta ?"

„Din păcate, nu... Ba da, Julieta Cristea a lucrat un timp la agenția Tarom. Cîteva luni, anul trecut. Am investigat noi, dar n-am găsit nimic demn de reținut."

„În jurul casei n-a zărit nimeni vreun individ care să suscite interesul ?"

„Nimeni nu a remarcat nimic." Dan Olteanu se pavoazase cu nu aer nefericit. Nu-i făcea plăcere să se afle în asemenea ipostaze. Ținea la onoarea lui de provincial.

Casa era așa cum o descrisese D.C. Întrebaseră și pe la vecini. Unul era nea Urzică care repara amortizoare ! Un artist, un geniu al suspensiilor. El reda prestanța mașinilor pe șosele. Repara orice tip. Le cunoștea secretul la toate. O casă cu etaj și o poartă dublă din fier forjat, verde, ce astupa o intrare boltită. Sunară. Apăru o femeie, nu mai în vîrstă de cincizeci și cinci. Părea nedumerită. Avea și de ce. Cărăbuș era în civil, iar Silvestru în uniformă.

„Pe cine căutați ?"

„Pe dumneavoastră."

Cărăbuș întinse legitimația. Femeia rămase fără respirație.

„Dar ce s-a-ntîmplat ?" Mai mult bolborosise cuvintele. O emoție inconștientă i se înțepenise în priviri.

„Nu s-a-ntîmplat nimic, dorim cîteva informații despre o persoană care a locuit, un timp, la dumneavoastră."

Se mai liniștise. Deschise poarta și-i pofti în curte.

„Ne scuzați că vă deranjăm. Vă mai amintiți de Mioara Dencean ?"

Clipe scurte de gîndire îi gîdilară fruntea, stîrnindu-i un răspuns firesc. „Da cum să nu, doar a stat la noi aproape un an. A fost ca și fata noastră... Tare drăguță și cumsecade !... S-a-ntîmplat ceva cu ea ?" Pusese întrebarea cu o teamă nedisimulată.

„Da, a fost omorîtă."

Uluită, femeia se retrase spre interiorul curții și rămase cîteva momente bune stană de piatră, după care îi invită în casă... Se așezară pe două scaune, dintr-o garnitură de treizeci de mii. Cărăbuș se întreba dacă nea Urzică avea autorizație, dar își reținu curiozitatea pentru sine. Dacă era ceva necurat aflau cei de la economic. Lor nu le scapă nimic, sînt ochii și urechile lumii !

„Și... cum s-a întîmplat ?" Femeia întrebase bîiguit, mai mult din tulburare decît din curiozitate.

„A fost împușcată. V-am deranjat în speranța că ne veți spune ceva util."

„Adică ce să vă spun ? !"

„De pildă, cam ce fel de indivizi o vizitau ?... De unul am fost informați. Vă mai amintiți de Anastase Ștefan ? Unul înalt, spătos și cam trecut de cincizeci de ani... Avea o «Volga» neagră.

„O fi vorba de domnul comandor, altcineva n-o vizita. Dînsul nu rămînea peste noapte..."

Adevărat, cînd ești însurat și ai copii nu riști să lipsești noaptea de la apelul familiei, cînd poți, tot atît de bine, să rezolvi problema în timpul zilei.

„...Era o fată cuminte, nu se ținea de prostii. Domnul comandor a fost cel care ne-a prezentat-o prima dată. Pînă atunci stătuse la cineva prin Pantelimon..."

„Știți cumva adresa din Pantelimon ?"

„Nu, dar vă pot ajuta cu altceva. Cînd s-a produs... accidentul ?"

Inima lui Cărăbuș începu să bată cu un zgomot nou. Silvestru își reținu răsuflarea, așteptînd să iasă o perlă din gura femeii. Își recăpătase simțul practic de soție. Înțelesese definitiv scopul vizitei celor doi. Cîteva clipe crezuse că-i reclamase cineva. Bărbatul ei muncea din greu, însă pentru vecini tot căpătuială se chemau și orele petrecute peste program, pînă noaptea, printre șuruburi și uleiuri. Bine că era numai asta. Pe viitor o să fie mai precauți. Nu se știe niciodată, că doar n-o să-și scoată autorizație pentru cîteva mii în plus !

„Vineri seara. Puteți să ne dați o informație ?"

„Cred că da... Miercurea trecută, pe la cinci, Mioara a venit la noi. Era agitată. Spunea că o urmărește un tip care n-o lasă în pace și că-i era frică să doarmă acasă. Ne-a rugat s-o culcăm la noi în noaptea aceea. I-am dat camera ei dinainte. N-am închiriat-o la nimeni. Ne-a

făcut plăcere s-o mai avem între noi. Fata mea o iubeşte mult. Vrea şi ea să se facă stewardesă... S-a scuzat că nu poate sta de vorbă prea mult, dar o să-mi explice a doua zi..."

„Şi ?"

„După ce a cinat cu noi părea mai liniştită. Spunea că se speriase degeaba. Cine să-i facă vreun rău şi de ce ? ! A mai stat de vorbă cu fiică-mea, după care, pe la nouă, s-a dus la culcare. Ne-a spus s-o trezim dimineaţă, la şapte. La ora nouă avea cursă."

„Dimineaţa aţi mai vorbit ceva ?"

„Nimic important. Avea ochii roşii de nesomn. A refuzat să bea cafeaua. Trebuia s-ajungă la timp la aeroport şi-i era teamă să nu întîrzie..."

„A mai pomenit de persoana care o urmărise ?"

„Nicidecum, singura ei grijă era să nu întîrzie la aeroport."

„V-a spus unde zbura ?"

„Nu-mi amintesc."

Mulţumiră. Se pregăteau să părăsească casa unde se reparau cel mai bine amortizoarele în Bucureşti, cînd practica soţie catadicsi să mai adauge cîteva amănunte importante.

„Ar mai fi ceva... Prin vară a venit la noi sora ei Sanda. M-a rugat să-i fac rost de-o cameră pentru un prieten." Aici ezită pentru o clipă ; îşi chestiona conştiinţa despre relaţiile cu fiscul. „Ne-am oferit noi. Nu prea stăm bine cu banii. Avem fată de măritat, aşa că..."

Cărăbuş zîmbi, înţelegînd frămîntările femeii.

„...M-a refuzat, spunînd că acel prieten obişnuia să aducă femei şi că asta nu ne-ar fi convenit. Bineînţeles, noi nu prea închiriem, dar dacă se iveşte ocazia să fie cineva serios... I-am recomandat o cunoştinţă de-a noastră, o doamnă mai în vîrstă. Stă în Plevnei..."

„La ce număr."

„Cum să vă spun ? ori la o sută unsprezece, ori la o sută treisprezece. E o casă mare, cu gard de lemn, spoit cu var. Casa e cam dărăpănată, dar v-am spus, e femeie bătrînă şi suferindă. O cheamă Eufrosina Haralambie. O găsiţi uşor."

Plecară fericiţi de la casa lui nea Urzică, cugetînd profund la rolul, mereu crescînd, al femeii în zilele noastre.

Spitalul, așezat pe coasta Feleacului, în vecinătatea grădinii botanice, era plin de soare și de cer desprăfuit, conservat la cîteva grade în apropierea nulului. Extrase legitimația din buzunar și o prezentă, recomandîndu-se totodată. Îl rugase pe Dan Olteanu să nu-l însoțească. Dorea o întrevedere tête-à-tête cu doctorul Stelian Cristea. Cu pași rari, fu condus în cabinetul celui căutat. Simțul olfactiv reacționa enervant, aerul avea o altă densitate decît afară. Doctorul era singur. Tocmai ieșise dintr-o operație grea. Ridică fruntea. Nu era un bărbat urît, dar pergamentul măștii faciale indica o uzură prematură. D.C., cu un gest blînd, își justifică apariția. Doctorul era mai înalt decît s-ar fi așteptat, construit cu dărnicie și îmbrăcat într-o jachetă albă cu mîneci scurte. Avea o privire cenușie și nu părea mai îndurerat decît era. Spunea că Julieta îi înșelase așteptările, că a iubit-o, desigur, dar că, probabil, diferența de vîrstă își spusese cuvîntul. N-a fost nici el ușă de biserică, însă suferise aflînd că-l înșeală. O tentau străinii. Dispărea deseori la prietenele ei din București... Despre Mioara, doctorul vorbea chiar urît. O făcea curvă și prefăcută și o învinuia că aștepta s-o șteargă din țară din clipă-n clipă.

„Vă vorbea și despre alte prietene ? Ana Dumitrescu, de exemplu."

„Da, vorbea și despre Ana. Am impresia că la ea trăgea cînd se ducea acolo."

„N-ați însoțit-o niciodată ?" .

„Nuuu... Pe Mioara o cunoscuse pe vremea cînd lucra la agenție. N-au ținut-o mult, cîteva luni ; și-au dat seama ce poamă era." Își aprinse o țigară. Îl servi și pe D.C. și continuă să-și ponegrească nevasta.

Oricum ar fi fost, nu trebuia procedat așa. D.C. ar fi trecut peste asta, dar scopul scuză mijloacele, cum spunea un om mare. „Mai pomenea și de una Daniela ?"

„Da, tot o putoare de-a ei..."

„De la început ați fost în asemenea relații ?" Trosnise întrebarea fără pic de obraz, dar fierea doctorului secreta din plin, așa că nu mai conta.

„Nu chiar. Primii doi ani au fost trandafirii, aș putea spune, plini de afecțiune ocrotitoare. Oricum, nu era ea fata care să-mi împingă căruțul la bătrînețe..."

„De ce ați sunat la ora aceea ?"

Irișii i se injectară cu zavistie. „Fiindcă stabilisem să ne întîlnim și să... da, să hotărîm cum să facem treaba... Convenisem să divorțăm."

Stelian Cristea, de profesie chirurg, se prezenta acceptabil. „Bănuiesc că ați sculat din somn vecina. Ați mai deranjat-o și altă dată ?"

„Nu. Acum, însă, era altceva." Oferise un răspuns ostentativ.

„Ați așteptat la telefon și... ?"

Doctorul își dezechilibră linia sprîncenelor, după care spuse zîmbind sarcastic. „Ascultă, domnule, pe fruntea mea scrie cumva prost ? Ce-i cu reconstituirea asta deghizată ? !... Mă bănuiți că v-am ascuns ceva ? ori poate... că am omorît-o eu !... Am declarat tot, în scris, așa cum mi s-a cerut..."

„Da, bănuiesc ceva ! dar nu ceea ce credeți. Bănuiesc o afacere murdară înjghebată de soția dumneavoastră, laolaltă cu prietenele ei din București. Nu ne putem purta cu mănuși. S-ar putea să fi omis unele amănunte, ce nu vi se par importante, dar care pe noi ne pot duce la destinație."

„Nu prea cred !"

„În fine. Îl cunoașteți pe Dan Stănescu ?"

„Pe cine ?... Stănescu ?... Dan ?... Nu, nu i-am cunoscut golanii." Își manifestă disprețul laminînd între degete o țigară înainte s-o distribuie cavității bucale.

Luară o mică pauză, în care D.C. își căută prin buzunare fotografiile-martor. Etală o chintă de fotografii lîngă ceașca de cafea. Stelian Cristea le privi cîteva secunde, apoi spuse nonșalant.

„Ce-i cu astea ?... Sînt podoabele din București ?... Trebuie să recunosc că se potriveau !... Deci așa ați ajuns la nevastă-mea ! Înseamnă că a făcut-o lată !... Și ce dracu vreți să mai îndreptați ? Poate și-a luat porția meritată."

Era negru în cerul gurii acest doctor primar din Cluj-Napoca. D.C. nu răspunse la provocare, aștepta. Părea că se gîndește departe, neglijînd prezența doctorului... Își amintise de Gerald Tomescu, care precis aranjase să fugă cu Mioara. Ceva neașteptat i-a făcut să renunțe în ultimul moment... Liniștea falsă ce-i coborî peste visare fu spartă de doctor care îl anunța că intra într-o nouă operație. „...Vînați, domnule Cristea ?"

Reacția acestuia nu se putea numi uimire, dar stupefacție da. „Nu înțeleg ce urmăriți ? !... Nu, nu vînez. M-a mai întrebat și celălalt... Și, mă rog, de ce-ar trebui să vînez ?“

„Fiindcă soția dumneavoastră a fost ucisă cu o armă de vînătoare.“

La numărul 14 se afla căminul. Sta înghesuit între două imobile de prin '39, cu trei etaje și o mansardă. Intrarea era fără pretenții. Un gang, un pavaj din piatră de rîu și o curte interioară. Pe portar îl aflară strivind o ceapă și mestecînd slană. Avea o moacă ca după trei runde de box amator la Floreasca. Legitimația și uniforma lui Silvestru îi încetiniră ritmul masticației și-l ridicară de pe scaun.

„Să trăiți !“

„Căutăm o elevă, Sanda Dencean.“

„S-o chem la poartă ?“

„Nu-i nevoie, urcăm noi la dînsa, numai să ne spui la ce cameră stă.“

„Da' ce-a făcut ? Fetele astea... Să mă uit în registru. Aflăm noi îndată...“ Dizlocă de pe masă un registru cu coperți verzi, puțin alterate de folosință. Umezi degetul mare cu limba și începu să răsfoiască... Prin dreptul ușii defilau, în ambele sensuri, zeci de exemplare de fete, unele mai atrăgătoare decît altele. Pe Silvestru îl treceau călduriile. Pe vremea lui nu erau fete așa elegante și așa de... emancipate. Pînă le lămureai să se așeze pe bancă trecea un secol, iar pînă să le săruți o veșnicie... În sfîrșit, indexul cerberului se oprise, fața i se luminase. „Am găsit-o ! camera două sute nouă, etajul doi... Dacă doriți, vă conduc.“

„Lasă, urcăm noi pîn-la ea.“

În timp ce urcau scara — casa era prea veche ca să suporte metehnele unui lift — mai întîlniră cîteva apariții apreciabile ; toate tresăreau alergic la albastrul uniformelor. La doi bătură în ușă. Se auzi o foială și un scîrțîit de dormeză. Ușa se deschise și... reveni la loc. Prin lemn străbătu o exclamație ascuțită de puștancă surprinsă în furou. „Așteptați un moment, să-mi pun ceva pe mine... n-am știut...“ Fata reapăru. Jeans și bluză de la Fondul Plastic. Mică, blondă, buze à la Anita Eckberg și sîni aceeași marcă. „Ce doriți ?“

„O caut pe Sanda.“

„Nu-i aici."

Avea dreptate. Interiorul se putea viziona.

„Știi unde-o pot găsi ?"

Zărise uniforma și deveni bănuitoare. „Cred că este la cursuri... Cine să-i spun că a căutat-o ?"

„Căpitanul Petre Cărăbuș de la judiciar... Apropo, pe sora ei ai cunoscut-o ?"

„Numai din vedere. Știu că venise o dată cu o mașină, cu niște macaronari."

„Cînd a fost asta ?"

„Astă-vară."

Cărăbuș îl privi simbolic pe Silvestru și viceversa. „O mai caută cineva la cămin ?"

„Doar prietenul ei, unul Jery. E stomatolog..."

„Cineee ? !"

Amîndoi își zguduiră bojocii cu aceeași intensitate. Fata se lipi de ușă. Ce fel de miliției sînt ăștia de zbiară așa !

„Unul brunet, cu barbișon și pipă". Ar fi amintit și de Beethoven, însă Cărăbuș era realmente emoționat. Îi venea s-o pupe, dar nu era etic. Mirosise urma lui Tomescu din Calea Plevnei, madam Haralambie îi povestise tot. Nu puține fuseseră nopțile petrecute acolo. Banii de cameră, cu siguranță, proveneau din ciubucurile doctorului. Trei bătrîne pe lună nu erau cine știe ce. Merita un cuibușor de nebunii. Dar de la aranjamentele sentimentale cu Mioara la amorul nebun cu soră-sa era cale lungă. „Ați fost luni la înmormîntare ?"

„Da, am fost. Toate am fost."

„A fost și Jery ?"

„Nu, chiar ne-am mirat, dar..."

„Dar ce ?"

„...Știam că este căsătorit și..." Lăsă capul în jos, încercînd să explice ceva ce nu trebuia explicat.

Îi scuturară mîna și-i urară succes la examene. Cîteva idei geniale se cereau valorificate.

Avea distincție. Părul se asorta cu tenul, o nuanță de roșcat. Fața relativ netedă. Dacă nu ar fi fost gușa de sub bărbie i-ar fi dat mai puțini ani. Îi deschise ușa surîzătoare. Cînd își arătă legitimația, zîmbetul i se solidifică pe buze, iar privirea își pierdu din ospitalitate.

„De la miliție ? !" întrebă cu răceală. „Poftiți !" zise, făcîndu-i loc să treacă.

Îl primi în living. Mobilat cu gust, odihnea ochiul şi mădularele. Îl invită să se aşeze şi se scuză un moment. Abia atunci observă că era într-un capot intim. Pe dedesubt era goală. Reveni îmbrăcată cu un pantalon ce-i sculpta bazinul şi cu o bluză mată, de culoare verde. Nasturii erau mai mult descheiaţi. Aborda multă linişte.

„Despre ce este vorba ?“ întrebă docilă.

Observă că era prima femeie, în această anchetă, care nu se droga cu nicotină. Mirosea nemaipomenit. Fără să vrea, gîndul îi zbură, pentru a nu ştiu cîta oară, la Mioara. Şi ea fusese o fată cochetă. Dar cea mai utilată sub acest aspect, tot Daniela Prisăcaru rămînea.

„Aş dori să vă întreb cîte ceva despre doctorul Cristea...“

„Dacă credeţi că este nevoie, vă rog !“

Îl privea temătoare, deşi nu avea de ce. Doctorul nu era, încă, bănuit. Probabil, starea emoţională a femeii în apropiera virilităţii masculine.

„Doctorul Cristea a declarat că a petrecut noaptea de duminică spre luni aici...“

„Da, am declarat şi eu acelaşi lucru. Am sărbătorit un an de cînd ne cunoaştem.“

Deci, porumbeii se cunoşteau mai de mult ! Nu o fi fost nevastă-sa vestală, dar poliţele se pare că şi le-au achitat reciproc.

„Aha, n-am ştiut !... Desigur, un eveniment emoţionant !...“

Femeia pricepuse unde bătea. „Ne simţim bine unul cu celălalt. Nu cred că-i o crimă... Amîndoi am avut experienţe jalnice... dar oamenii sînt invidioşi. Cînd aud de o astfel de legătură o comentează în fel şi chip... Cu soţia nu se înţelegea de loc...“

„Cunoaştem.“

„...Nimeni nu i-a dorit însă un asemenea deznodămînt...“

Eventual îi fusese totuşi dorit un deznodămînt Julietei Cristea ! O fi doctorul beţiv, dar de paravan e ideal. Orice muiere deşteaptă îşi doreşte unul şi Smaranda Tocileanu era aşa ceva.

„Doriţi o cafea ?“

„Nu vă deranjaţi !“ răspunse D.C., meditînd la amabilităţile gazdei.

„Nu-i nici un deranj, în cîteva clipe e gata.“ Ultimele cuvinte le rosti în drum spre bucătărie.

Nu se omora el după cafea, dar un moment de respiro, pentru a inspecta interiorul, era binevenit. Se convinse pentru a doua oară de gustul rafinat al amfitrioanei. Pereții erau încadrați de reproduceri celebre, de foarte bună calitate. Deasupra canapelei dădea spre răsărit o icoană. Sfîntul Gheorghe în uniformă de general roman găurind balaurul. Manufactură, sută la sută, Anton Nicolae. Maniera lui proprie lucea de la distanță, ceea ce indica faptul că Stelian Cristea nu era chiar așa de străin de „golanii din București"... Smaranda Tocileanu reveni cu cafelele. Îl servi, apoi se așeză pe canapea alături de el. Pe tavă lîncezea o zaharniță.

„Nu v-am pus zahăr. Nu știam cum o beți."

„Mai dulce."

D.C. execută operația de completare cu glucide a lichidului exotic, luă ceașca în mîna stîngă — cu dreapta proptea farfurioara — sorbi discret de cîteva ori și așeză ceașca pe masă. Femeia nu era nerăbdătoare să reînnoade dialogul. Îl trata pe D.C. ca pe un musafir așteptat.

„Sînteți amabilă să dați jos icoana, aș vrea să mă uit puțin la ea. Maniera îmi pare cunoscută."

Ochii i se scăldară într-un reflex de uimire, iar gura i se schimonosi violent. „Ah !... icoana ?... da, da este foarte veche." Se înălță pe vîrfuri pentru a ajunge la destinație. Era înaltă.

D.C. luă icoana, o întoarse ; nu scria nimic. Lemnul cariat mima o vechime de cel puțin două secole. „Asemenea exemplare pictează doar un singur om în țara asta : Anton Nicolae din București. Îl cunoașteți ?"

„Nu-i o icoană autentică ? !... Vreți să spuneți că nu este veche de cîteva sute de ani ?"

„Chiar așa !... Această icoană a fost pictată în zilele noastre."

„Sînteți sigur ?"

„Foarte... De altfel poate să vă confirme și domnul doctor, că doar de la el o aveți, nu ?" Îi supraveghea atent reacțiile.

„Da... da, de la el o am... Mi-a făcut-o cadou de ziua mea, acum un an... dar nu mi-a spus..." Vorbea stins. „Are legătură cu... ?"

„Are. Cel care le zugrăvește este un amic al soției domnului doctor... Probabil nu a vrut să vă spună acest amănunt", adăugă el malițios.

„Probabil... aveți dreptate.“

Nu părea o femeie parșivă. Îi returnă icoana. Smaranda Tocileanu nu o mai agăță în locul destinat, o puse alături, pe masa rotundă.

„Domnul doctor este un mare amator de artă veche, greșesc ?“

„Deloc, așa este. Bebe și-ar cheltui toți banii pe asemenea lucruri.“

Bebe, iată cum pronunță damele Stelian !

„Dar de pușcă ce ziceți ?“ Adresă întrebarea cu modestie.

Gazda se încruntă, prea se încîlcea conversația ! Acest polițist părea să știe multe, și în carnețelul acela ce naiba tot scria ? Reveni în cadru, simulînd neatenția. „Ați pomenit de-o pușcă ?“

„Exact. Am înțeles că se dă în vînt după vînătoare și...“

„Ați stat de vorbă cu el ?“

„Da. Mi-a povestit toată tărășenia.“ Zîmbi, dar zîmbetul se transformă într-unul politicos.

„Despre ce tărășenie v-a vorbit ? !“ Încerca un „flash“ în poziție de mironosiță și se simțea efortul. Nu-i stătea în fire.

„Mi-a mărturisit de ce a ascuns arma aici, se temea că n-o să fie crezut...“

„Domnule !“

Dacă stratagema dădea greș nu-i rămînea decît să închidă ușa pe dinafară. Dar zarurile fuseseră aruncate înainte de a veni acolo. Totul depindea numai de el. Reluă ceașca de pe masă, nemaiîndrăznind să rupă tăcerea apăsătoare ce se lăsase. Femeia se ridică și, cu mîinile fremătînde, începu să se plimbe prin cameră, vrînd să vorbească, dar nu știa ce. Era o situație delicată și în astfel de ocazii își închiria un calm aparent. Era, încă, nehotărîtă.

„Dacă v-a spus el așa, atunci ce mai vreți de la mine ?“

Efectua un ultim test. Femeie cu bun simț ! Nu-ți trădezi partenerul cu una cu două. Te asiguri beton, și dacă nu mai este nimic de făcut te dai basma curată.

„Să-mi dați arma. Avem nevoie de ea.“

Se transformă într-o acadea. Se îndreptă spre servantă, scoase un pahar și o sticlă, o eliberă de dop și-și dozâ atît cît avea nevoie ca să importe curaj. Se așeză.

de astă dată în faţa lui D.C., şi-şi dădu drumul... La sfîrşit îi dărui obiectul, ambalat în ziare locale.

Stătea pe scaun, nervoasă, privindu-i cu ochi îngroziţi. Îşi dădea seama ce risca.

„Colegului meu i-ai spus că îl cunoşti pe doctorul Tomescu de la Ana Dumitrescu, aşa este ?“

„Da, i-am spus că l-am văzut o dată la Ana.“

„Cînd ţi-a propus să te culci cu el ?“

Uzarea persoanei a doua îi şoptea că avea de-a face cu un dur. „Nu înţeleg ce vreţi de la mine ?“

„Îţi atrag atenţia că întreaga convorbire se înregistrează, să nu omiţi nimic, dar absolut nimic ! Cărăbuş lucra fără gentileţe. Ancheta asta împuţită îl scosese din fire. Ştia tot de la D.C., mai completase şi Silvestru, care asista complice la discuţia cu Sanda Dencean. Fetiţa nu fusese sinceră şi Cărăbuş o trăgea de urechi.

„Sînteţi îngrozitor, insinuaţi că m-aş fi culcat cu Jery !“ Albul ochilor începuse să-i mucegăiască.

„Chiar aşa ! Camera din Plevnei era ideală pentru o astfel de... activitate. A recunoscut şi eruditul dumitale amant, doar că pentru el nu ai fost singura femeie interesantă...“

„Vă rog !“

„Din cînd în cînd o prefera pe sora ta, stimabila care ne-a pus pe drumuri.“

„Nu se poate !“ Un rictus oribil îi strîmbă gura. Pe faţă îi apăru o expresie de silă.

„Ba se poate ! verigheta purtată de Mioara este de la Gerald Tomescu şi aparţine, în realitate, soţiei sale, pe care a fraierit-o simulînd un furt la treizeci de grade la umbră, în vecinătatea mării... Sora dumitale şi amicul nostru s-au întîlnit la Atena. Se pare că plănuiseră mai de mult acest lucru...“

„Nu-i adevărat ! Nu pot să cred aşa ceva ! Sora mea trebuia să se mărite cu Sandro...“

Silvestru îşi redimensionă fruntea. Interveni, spre surprinderea lui Cărăbuş. „Cred că încurcaţi personajele. Ana Dumitrescu trebuia să se mărite cu acest Sandro.“

„Nu. Au minţit-o pe Ana. Lui Sandro îi plăcea de Mioara, mi-a mărturisit chiar ea, era hotărîtă...“

„Să fugă din ţară ?“ Cărăbuş reintra în cadru. Nu dorea să piardă fotoliul de orchestră.

„Nu așa, dorea ceva legal...“

„De ce o minţeau pe Ana ?“

„Nu ştiu... nu mi-a spus... bănuiesc... fiindcă şi Ana îl plăcea foarte mult pe Sandro şi acesta a vrut să fie domn cu ea...“

„Măi, fetiţo, te rog să te concentrezi ! Ai tăinuit fapte ce ne puteau pune pe urmele asasinului. Nu-ţi ajunge că avem, pînă acum, trei cadavre moştenite de la descreieratul ăla şi alte două rezervă, mai vrei şi altele ?“

„Eu nu am nici o vină. Între mine şi Jery a fost ceva spontan... Nu pot crede... Poate a avut înainte relaţii cu sora mea, dar de cînd sîntem împreună...“

„Aş, cu sora dumitale avea multe afaceri şi nu dintre cele mai cinstite... Ca să te liniştești, pot să-ţi spun că, printre picături, mai făcea dragoste şi cu Ana...“

Era prea de tot. Încăpăţînata de pînă atunci, cu capul căzut, începu să răspundă docilă la întrebări.

„Cînd aţi început ?“

„În septembrie, m-a aşteptat la şcoală... Am mers la restaurant...“

Doctorul era un gentleman. Cărăbuş incinera ţigară după ţigară, în foşnetul benzii de magnetofon. Sanda Dencean era o scumpă. Ar fi pupat-o din cap pînă-n picioare. Cîte le mai spunea ea acum... Făcea un efort să-şi stăpînească o erupţie de lacrimi.

„Aţi fi continuat relaţiile şi dacă ai fi ştiut de Mioara ?“

„Da, da !... Îl iubesc... şi el mă iubeşte, o ştiu... am simţit acest lucru... Dacă nu ar fi fost întîmplarea asta nenorocită...“ Încetă brusc, dîndu-şi seama cît de nepotrivit suna confesiunea.

„Pentru că îl iubeşti, ar fi trebuit să-l cunoşti mai bine, cît despre italieni e momentul să punem lucrurile la punct. Chiar domnul doctor ne-a povestit cum, astăvară, la mare, frumosul Fernando era topit după dumneata...“

„Am fost şi eu pe litoral cîteva zile.“

„Recunoşti deci ?“

„Da, recunosc, acum nu mai are nici o importanţă. Aţi reuşit să ne despărţiţi pentru totdeauna...“

„Cîţi italieni au fost cu voi ?“

„Trei. Sandro, Fernando şi Luigi. Mioara îl cunoscuse pe Fernando mai de mult, probabil acum un an, nu ştiu

exact cînd. A mai venit în ţară de cîteva ori, împreună cu Sandro, care se îndrăgostise de ea..."

„Dar noi sîntem informaţi că Sandro era în relaţii intime cu Ana !"

„Vă jur, altceva nu ştiu. Eu nu i-am mai văzut de atunci, iar Mioara nu-mi destăinuia amănunte. O singură dată mi-a mărturisit că Sandro a cerut-o în căsătorie şi era tentată să accepte. Mai tîrziu mi-a arătat verigheta şi mi-a spus că e ca şi logodită, dar că o s-anunţe numele viitorului soţ în ultimul moment. Nu ştiam că, de fapt, era vorba de... Jery. Eram convinsă că e vorba de un capriciu de moment..."

„Cum arătau cei trei ?"

„...Sandro e înalt, cu ochii negri, păr creţ, trecut de patruzeci... Parcă mi-a spus Mioara că a fost şi însurat..."

„Cam la cît îi apreciezi înălţimea ?"

„Ceva mai înalt decît dumneavoastră."

„Şi Fernando ?"

„Tot înalt, doar puţin mai mic decît Sandro, ţigănos, cu chelie şi părul lins pe la tîmple. Era cel mai bine îmbrăcat dintre ei. Maşina era a lui."

„Ce maşină avea ?"

„Nu mă pricep, poate un «Opel»."

„Verde metalizat, cu număr de Milano ?"

„Cam aşa ceva. Numărul nu-l ştiu."

„Şi Luigi ?"

„Mic de statură, ochi verzi, sfredelitori... E foarte tînăr, să aibă vreo douăzeci şi cinci."

„Dar Fernando ?"

„Cam tot patruzeci."

„Purta vreunul dintre ei număr mare la pantofi ?"

„Vă daţi seama că nu am avut cum să observ acest lucru."

„Purta vreunul ochelari ?"

„Toţi, dar de soare... Totuşi, Fernando purta ochelari de vedere fumurii."

„Cu Fernando v-aţi mai văzut de-atunci ?"

„Nu, n-am stat decît trei zile."

„A fost şi Tomescu ?"

Ezită, dar presimţirea unei capcane o determină să fie cuminte. „Da, a fost. A fost şi prietena lor din Cluj..."

„Julieta ? !"

„Da, ea... Cred că a avut şi relaţii cu Fernando, dar..."

„El îți făcea ție ochi dulci."

„Mărturisesc că da, însă v-am spus, n-a fost nimic între noi, nu i-am dat atenție..."

De data asta trebuia s-o creadă. „De ce te-a căutat Tomescu la cămin ?"

Dădu din umeri. Acum totul îi era indiferent. Dragostea ei murise și nimic nu mai avea importanță pentru ea. „Și asta ați aflat ? !... Era normal, dorea să mă vadă... Cînd a aflat ce s-a întîmplat cu soră-mea m-a rugat să nu vă spun că ne cunoaștem."

„Și atunci ai mințit. Ne-ai «dus» cu întîmplătoarea întîlnire din casa Anei și cu mașina aceea cu muzică stereo, pe cînd dumnealui avea o frumoasă «Dacie» portocalie."

„Ce i-am spus domnului căpitan a fost adevărat. Nu era totul, dar era adevărat."

„Știai că Ana vînduse italienilor unul din tablourile ei ?"

„Nu, nu știam... Jery mi-a spus doar că Ana moștenise o rudă bogată din străinătate și că o să-i ceară valută ca să facem o excursie prin Europa, la vară."

Turul Europei era de fapt un eufemism. Însă fata dădea răspunsuri exacte și Cărăbuș nu avea de ce să se plîngă.

„Apropo, le știi și celelalte nume ?"

„Nu, nu cred să le fi folosit vreodată în prezența mea."

„Sora dumitale primise o carte poștală de la Fernando, prin care o anunța că vine-n țară. Ți-a mărturisit ceva ?"

„Nimic."

„Ce ți-a mai spus Tomescu ?"

Sanda dorea neapărat să se elibereze de durerea ei. Își ridică ochii curajoasă și-i destăinui. „Era înspăimîntat de întîlnirea de-aseară. Acasă nu mai are liniște și nu dorește să se mai ducă. Mi-a spus că nu a priceput ce vreți de la el și că-l bănuiți de una din crime... A pomenit și de Julieta ; nu-i venea să creadă." Urmară cîteva minute de liniște. „...M-a întrebat dacă am deconspirat legătura noastră. I-am zis că nu și m-a rugat să mă țin tare..."

„De la tine a aflat Daniela despre moartea Mioarei ?"

Întorsătura neașteptată a dialogului o surprinsese, dar răspunse fără să ezite.

„Da, de la mine... Sîmbătă eram dezorientată, aveam nevoie de oameni în jurul meu. Am intrat la coafor și i-am spus..."

„Miercuri seară, Mioara a dormit la familia Urzică ; pretindea c-o urmărea cineva și că-i era frică să doarmă singură acasă. Știai ?"

„Habar n-am avut. Nu ne mai văzusem de-o săptămînă... Nu știam că pleacă la Atena..."

„Serios ! Păi s-a dat peste cap pentru a pleca în această cursă. Motivase că era ziua dumitale și dorea să-ți facă un cadou mai deosebit. Apropo, cînd te-ai născut ?"

„Mai are vreo importanță ?... Douăzeci și trei iulie..."

Adevărat, nu mai avea. „De ce ți-a lăsat bani sub covor ?"

„Aveam o convenție. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva să-i am la-ndemînă.."

Continuară cu încă vreo cîteva cuvinte, suficiente pentru Silvestru, la care Cărăbuș rămase spectator.

Sandu era un dop mic, șaten și cu ochii căprui ; cînd se lăsa noaptea, negri. Oamenii mari nu-l prea băgă-n seamă, doar dacă au mîinile pline cu ciocolată sau portocale. Bunica nu le calcă pragul fără o pungă de bomboane. Copiii mai mari au început să facă bisericuțe cu fetele, cică el să mai sară coarda, să mai împingă piatra la șotron... Îi vorbesc de sus, îl aleargă pe Jumpy și-l trimit după țigări la chioșcul din colț. De ce atîta nedreptate ? !... „Jumpy, pleacă de-acolo ! O să ne-njure tanti Aneta că-i murdărești țoalele..." Smuci lesa și drăgălașul patruped părăsi zona albiturilor, nu înainte de a-și goli bășica la umbra unei prăjini... „Puștiule ! vrei să capeți o ciocolată ?"... Asta-i bună ! nenea ăsta nu vede că are matricolă pe braț ? ! Ce, mai este el de ciocolată ? Se făcu că nu-l aude, cine știe ce vroia... „Hei, bătrîne ! nu-mi acorzi cîteva clipe ?" ...Insistent nenea ăsta, vede că nu-l bagi în seamă și el insistă. Se așezase în fața lui. Jumpy începu să se gudure pe lîngă el. Are lipici, nenea ăsta ! Și nu arată deloc convențional, trenciul alb îi dă un aer „à la Colombo".

„Vreau să te-ntreb ceva. Sînt de la București ; lucrez la o carte pentru copii..."

„Adică vrei să spui că ești scriitor ?... Și ce cărți ai scris ? poate am citit și eu vreuna."

Tonifiantă această intimitate. Părea un puști dezgheţat. „Nu sînt chiar scriitor, eu scriu un studiu ştiinţific, despre calităţile copiilor din ziua de azi...“

„Eşti de părere că sîntem mai deştepţi decît părinţii ?“

„...Nici chiar aşa, oricum, mai informaţi da... Vezi tu, voi trăiţi alte timpuri, fără război, fără foamete, fără...“

„Şi ce-i cu asta ? Eu cred că e vorba de generaţie. Trebuie să recunoşti, sîntem o generaţie reuşită.“

Şi încrezut pe deasupra !

„Ce calităţi te interesează ?“

Jumpy învîrtea aerul cu coada, ascultînd cele două glasuri. Cu un alt simţ stătea la pîndă ca nu cumva micuţul său stăpîn să păţească ceva.

„Una dintre ele ar fi memoria. Dă-ţi mintea înapoi, să zicem cu o săptămînă, şi povesteşte-mi tot ce ţi-a rămas din aceste zile.“

„Ce-a fost mai important sau orice ?“

„Orice. Aici este calitatea, să-ţi aminteşti toate evenimentele.“

„Şi cu carneţelul albastru ce faci ?“

„Notez în el ce-mi spui tu.“

„O să scrii despre mine în carte ?“

„Bineînţeles, de-aia te-am şi oprit. Te-am remarcat imediat. Ceva îmi şopteşte că eşti un băieţel foarte, foarte deştept şi vreau să mă conving.“

„Să ştii că sînt deştept ! O să-ncerc să-mi amintesc tot, şi dacă spun aşa e.“

Confesiunea se apropia de zece minute cînd ajunse, în sfîrşit, la ziua de duminică, singura ce putea dezvălui cu puţin noroc, ceva interesant ! „...În fiecare duminică mă scol la cinci, mă spăl pe ochi cu apă rece, îmi trag treningul, îl iau pe Jumpy şi ieşim în vîrful picioarelor. Nu e nimeni la ora aceea, aerul e tare, iar vara, mai ales, e foarte plăcut...“

„Ei, şi cam ce-ai reţinut ?“

„Aşteaptă ! Mi-am început turul obişnuit cînd, la blocul zece, în faţa intrării, am zărit o maşină «mortală». Albastră, şase faruri, din care patru de ceaţă. Îţi spun şi marca : «Alfasud două mii», capitonaj bej şi un maldăr de casete lîngă schimbătorul de viteze, cauciucuri Michelin, bară paraşoc...“

„Într-adevăr, recunosc că ai o memorie...“

„De elefant, aşa zice mama.“

„Dacă mi-ai spune că l-ai reținut și pe proprietar înseamnă că ești mare, și pot să te asigur că vei fi vedetă între coperțile cărții."

„Nimic mai simplu ! Înalt, cu ochelari de soare, pardesiu gri și pantofi maro."

„Avea cumva părul creț ?"

„Asta n-am de unde s-o știu. Purta o șapcă. Eram la al patrulea tur și l-am remarcat pe tip cînd a ieșit din bloc și s-a urcat în mașină... Avea un demaraj !..."

„Din ce bloc a ieșit ?"

„Păi nu ți-am spus, de la zece... Ia stai ! De ce m-ai întrebat dacă avea părul creț ?... Am impresia că minți. Dumneavoastră nu sînteți scriitor, sînteți de la miliție, așa-i ?"

„De unde ți-a mai trecut și asta prin cap ? ! Ți-am spus, scriu o carte și..."

„Lasă, lasă, ce crezi că dacă sînt în clasa întîi poți să mă duci de nas... E clar, ești de la miliție !"

„Cum ai dedus ?"

„Simplu, am nas de copoi. În blocul zece a mierlit-o o tipă mișto... Să-ți spun drept, și mie mi s-a părut suspect tipul la ora aceea."

„Ai nimerit-o ! Să-ți fac un compliment : ești cel mai minunat băiețel din cîți am întîlnit, iar mopsul ăsta poate să fie mîndru de un așa stăpîn."

„Este că am fler ?"

„Ai, ce mai !" Îl ridică pe Sandu pînă la cota buzelor și-i lipi un pupic pe frunte. Nu avea ciocolată la el, nu prevăzuse întîlnirea. Venise să dea un ocol prin împrejurimi și cu... o speranță în suflet. Îi dădu două lame de chewingumm și-i promise un abonament la «Pentru Patrie», ca să se mai recicleze !

„Ai uitat să mă întrebi ceva !"

„Ce anume ? !"

„Unde era înmatriculată mașina."

„(!)... Și unde era ?

„Paris, număr galben cu șaptezeci și cinci în coadă."

De unde se poate concluziona că uimirea este, totuși, apanajul celor mari.

Fana Dumitrescu își ascundea ovalul feței într-o basma cernită. Adusă de spate, slabă, cu un baston în palma dreaptă, privea temătoare la cei doi. Ochii decrepiți de vîrstă îi examinau cu paraxenie. Îl recunoscuse

pe Cărăbuș, dar nu-i invită în casă. Făcu cîțiva pași și ieși în curte.

„Ne scuzați că vă deranjăm, dar trebuie să stăm puțin de vorbă."

„L-ați găsit pe cel care mi-a răpit copila ?"

„Încă nu, dar sperăm că foarte curînd..."

„Și atunci ce vreți de la mine ? !... Ce să vă mai spun ?"

Fața brăzdată de riduri păstra încă umezeala lacrimilor. Părea strivită de durere, iar fragilitatea corpului impunea respect.

„Vedeți, ne-ați spus destule, însă cred că ați mai scăpat cîte ceva..."

„Vreți să spuneți că am mințit ?"

„Ei, n-o luați așa, aș zice că durerea v-a făcut să nu dați importanță..."

„Adică sînt senilă ? Aflați că deși am trecut de șaptezeci și cinci în aprilie..."

„Mulți înainte !... Îmi pare rău că vă răscolesc amărăciunea, dar n-am încotro, vreau să ne spuneți adevărul în legătură cu tabloul..."

„Deci despre tablou este vorba !... Pricep... Să știți că nu mi-a trecut prin cap să aibă vreo legătură, dar dacă spuneți, așa o fi !" De sub pleoape izvorîră din nou lacrimi. „... Apoi... îi eram și mamă și tată, de cînd cu nenorocirea aceea. Eu și fratele meu sîntem de la țară, oameni simpli... am trăit cum am putut, după puterile noastre, dar demni... Victorița, cumnată-mea, era mare doamnă, fiică de boieri. Toată casa Anei, de la ea a rămas. Iordache, cu ce-a avut pe el, dar minte și frumusețe cît să dea și la alții. Frate-miu a fost un bărbat frumos. Era moartă Victorița după el..." Cărăbuș ar fi vrut s-o întrerupă. O luase razna și timpul său era numărat, dar o lăsă să trăncănească. Trăgea nădejde să mai afle și altceva „...Mă vizita rar, dar vorbeam în fiecare seară la telefon, mai de una, mai de alta, ne țineam de urît... Tare mă amăra că nu voia să se mărite... o dojeneam. Aș fi vrut să-i legăn copilașii, dar nu m-a ascultat. De cînd cu dragostea aceea nebună, cu nenorocitul ăla, toți o curtau. Ce partide a ratat !... Mie, una, mi-a plăcut tare mult de domnul Dan. Mult a mai ținut la ea ; de cîte ori a rugat-o să se mărite cu el, ea nu și nu, parcă-i luase dumnezeu mințile... Simțea ceva, sărăcuța, că uite ce i s-a-ntîmplat !..."

„Vorbiți de Dan Stănescu, inginerul ?"

„Păi de el... acela solid și cu ochi albaștri."

Discernămîntul estetic al femeii nu se degradează în timp !

„Stimată doamnă, aș dori să parcurgem povestea tabloului cu cele două fete la pian și să vedem ce legătură ar putea avea cu prietenii Anei din Italia, bănuiesc că v-a spus de ei ?"

O expresie de surprindere pe fața bătrînei s-ar fi confundat cu un rid. În cazul ei exteriorizarea biologică nu mai avea eficiență. Își mai lăsă privirea să adere, cîteva clipe, de obrajii celor doi, după care îi pofti în casă. Cînd ușa se dădu de perete avură revelația unui tablou expresionist, cam ceva în genul lui Umberto Boccioni : „Viața străzii pătrunde în casă". Se intra direct în bucătărie, sau vestiar, era același lucru. Un cuier, și în spatele lui, baia. Apoi se intra în prima cameră și de acolo în cea de a doua. Ferestrele aveau zăbrele și dădeau spre curtea vecină. Înăuntru, o dezordine incompatibilă cu vîrsta de pensionar. Rufăria apucase s-o introducă în dulap, dar tapetul rupt și scîndurile scoase nu puteau ascunde jocul de domino cu plăcile de cherestea. Era peste puterile ei să le repună în drepturi. Scrinul avea sertarele scoase. Hîrtiile aruncate tronau în continuare pe jos. Salteaua se chinuia să reia forma patului. Ce mai, fusese tevatură mare ! Silvestru vedea și nu credea. Ce dracu se-ntîmplase în bordeiul ăla ? ! Ceru permisiunea să aprindă o țigară, în timp ce Cărăbuș, cu asentimentul tacit al babei, calibra vizual amploarea acțiunii.

„Cînd s-a-ntîmplat ?"

„...Vineri."

„Erați acasă ?"

„Nu."

„Mare noroc, altfel cine știe..." Ar fi trebuit să vină imediat să le spună. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tînără ar fi zguduit-o bine, așa trebuia să fie atent să nu rămînă cu ciolanele în brațe. „Vecinii n-au sesizat nimic ?"

„Nu știu, nu i-am întrebat. N-am vrut să se afle... Azi am venit acasă... Am dormit la o prietenă."

„Dar nu vă dați seama ce riscați ? Chiar nu vă dați seama ! ?"

Minute de tăcere spășită. „Ce-a ascuns aici nepoata dumneavoastră ca să necesite o astfel de vizită ?" Bătrîna nu-și ridica ochii. Nu știa ce să mai zică. Cărăbuș se

hotărî s-o ajute. „Nu vă temeţi. Vă rog, spuneţi tot ce ştiţi. Degeaba ascundeţi de noi acel ceva. Nu vă foloseşte la nimic, iar ei nici atît. De aflat, tot aflăm, dar va fi mai grav dacă nu vom şti de la dumneavoastră. Vă promit, nu vi se-ntîmplă nimic... Pentru dumnezeu, hotărîţi-vă odată !“

Fraza păru să aibă efect. Bătrîna se ridică şi ieşi în curte. Reveni, ţinînd în braţe o casetă. Lemn masiv cu încrustaţii. Lucrare din secolul trecut şi pentru vecie. „Apoi... asta-i !“

Cărăbuş rămase descumpănit. „Adică, ce-i ? !“

„Ceea ce gîndesc eu că voia descreieratul ăla.“

„Totuşi, poate a fost o femeie. L-aţi zărit la faţă ?“

„V-am spus, nu eram acasă !... cum să-l fi văzut !... dar dacă aţi pomenit de Sandro, am bănuit că el trebuie să fi fost... Nu vorbeai matale în vînt..“

„(!)“

„...N-ar fi multe de spus. I-a împuiat capul că tabloul acela, pe care noi îl ştiam pictat de Georgescu din Piteşti, ar fi o copie după un tablou al unui francez... Îi luase minţile cu pictura asta blestemată, ba chiar a cerut-o şi de nevastă... Am fost de acord, am încurajat-o. Mi-am zis că dacă îi place, să-l ia. Cu toanele ei cine ştie cînd i-ar mai fi venit cheful să se mărite...“

„Cum l-a cunoscut ?“

„Parcă i l-a prezentat nebuna aia... cum dracu' o cheamă ? ...zboară cu avioanele... a, da, Mioara. Cu ea aţi vorbit ?“

Şmecheră baba !

„Am fi vrut, dar nu s-a mai putut.“

„De ce, a dispărut ? A plecat şi asta din ţară ?“

Cărăbuş stocă aluzia... „Nu, dar avea de gînd ?“

„Aşa se lăuda mereu. Găsise şi ea unul care voia s-o ia cu el...“

„La două zile după... a fost ucisă pe aeroportul Otopeni.“

„Doamne !... Nu se poate !“ Nu simula nici un rol. Palmele îi acoperiră gura. Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră. După două, trei ture se potoli. Reocupă scaunul şi rămase calmă în aşteptarea deznodămîntului. Devenise ţeapănă şi austeră.

„Îl cheamă Sandro Demichelli... Adresa o aveam pe-o ilustrată, dar n-am mai găsit-o... Da... s-ar putea să fie la mijloc şi nenorocitul celălalt, aţi verificat ?“

„Despre cine vorbiți ?“

„Cum despre cine ! de Jery vorbeam. Nu-i ajunge că și-a bătut joc de ea și s-a însurat cu alta, tot pe capul ei stătea. Și proasta îl credea...“

„Exclus, era în străinătate. S-a întors vineri seara. Îi promisese ceva ?“

„Ba bine că nu, să vîndă tabloul și să plece din țară cu banii. Dincolo...“

De aceea acceptase soluția căsătoriei cu Sandro ! Începuse să plîngă ; lacrimi uscate de bătrînă părăsită. O lăsă să se ușureze, după care reînnoi narațiunea. „Vrem să ne uităm prin casetă.“

„...Am rămas singură cuc... Luați caseta și faceți ce vreți cu ea, nu mai are nici o valoare pentru mine...“

„Ce conține ?“

„Bani. Banii luați pentru tabloul ăla afurisit. Sînt mulți și se ferea să-i țină acasă. Parcă presimțea ceva... Zicea că la mine sînt mai în siguranță. I-am ținut în pivniță... Îmi pare bine că nu i-a găsit și că încap pe mîinile dumitale. Să rămînă țării, în fond și tabloul era al țării...“

Silvestru se întorsese și se așezase lîngă Cărăbuș. Intrase pe vîrfuri, de teamă să nu strice continuitatea dialogului. Dăduse o raită prin împrejurimi.

„Caseta a adus-o prin septembrie și m-a rugat s-o țin aici. Mi-a spus că nu știa nimeni de ea, dar eu cred că derbedeul ăla știa. Față de el nu putea păstra nici un secret.“

„Nu-și oprise nimic la ea ? Ținea toți banii aici ?“

„Nu mi-a spus, s-ar putea să mai fi păstrat și pe la ea ceva, ați găsit ?... Cînd avea nevoie venea aici și-și lua. Mai cumpăra nimicuri de la shop ; îi plăceau tare mult lucrurile străine... Ultima dată a venit și a luat o sumă frumușică ; am văzut că numărase multe hîrtii. Spunea că-i dă inginerului...“

„Care inginer ?“ Catapultase de pe scaun un strigăt întărîtat.

„Păi nu v-am spus ! domnul Dan...“

„Cînd a fost ?“

„Săptămîna trecută, duminică. A venit, a scotocit prin cutie, zicea că trebuie să-l ajute. Intrase într-o mare încurcătură. Pentru altcineva n-ar fi făcut-o, dar sînt sigură că de multe ori i-a dat și lui Jery...“

„Nu v-a destăinuit nimic despre încurcătura inginerului ?“

„Atît am înțeles, că domnul Dan împrumutase de la niște străini, mai demult, cînd a fost în străinătate, și că aceștia veniseră în țară și-i cereau banii înapoi... Credeți...“

„Nu știu ce este de crezut, dar să deții valută este interzis prin lege.“

„Aoleu, i-am făcut rău domnului Dan ! Vă rog. iertați-l !... Dacă nu-mi dădeam eu drumu' la gură ca o proastă...“ Cărăbuș neglijă auditiv glasul părtinitor al bătrînei. „...Nu se poate. Eu, domnule, mă pricep la oameni. I se citea pe față dragostea pentru Ana. Nu mă-nșel. Cred că greșiți, de aceea vă rog, nu-i faceți vreun rău !“

Rugămintea plină de senectute a bătrînei îi înmuie inima. „Bine, bine, o să ținem seama de rugămintea dumneavoastră, dar dacă...“

„Dacă e vinovat, deși nu cred... e altceva, faceți cum credeți de cuviință... Să nu uitați, ați fi putut fi fiul meu !“

„Cu Daniela Prisăcaru ce relații întreținea ?“

„Domnișoara Daniela e o dulce. Mă duc și eu pe la ea. Nu-mi ia nici un ban. Fată bună, păcat că s-a-ncurcat cu boșorogul ăla.

„Vorbiți de Amăriței ?“

„Da. Pe Daniela o mai servea cu lucruri din shop, iar pe Nelu îl știu din descrierile ei... Daniela e o fată manierată, frumoasă, elegantă... merită ceva mai bun. Cîștigă și destul de bine...“

Observații întemeiate și de bun augur.

„Știți că acest Nelu era un client de bază al nepoatei dumneavoastră ?

„Ce vreți să spuneți ?... Nu vă e rușine ?“

„Mă refeream la valuta aceea lipicioasă, nu la momente pornografice.“ Avu o criză de cinism, dar imponderabilitatea babei îl scoase din sărite.

„Nu cred, poate lua de la Daniela... Nepoată-mea nu-i dădea nimic. E adevărat, mai făcea ea pe filantroapa ; i-am spus că nu-i bine, dar ea... Credeți că Sandro avea interes s-o omoare ?... Atunci de ce vă mai bateți capul cu ceilalți ?... Sinceră să fiu, nu-l cred pe domnu' Nelu în stare de-o astfel de faptă... Mai degrabă...“

„Ei ?“

„...Pe Jery ați putea să-l bănuiți. El ar fi în stare de orice..."

„V-am mai spus, era în străinătate. A venit vineri seara cu același avion cu care s-a-ntors și Mioara..."

„Din descrierea vecinei, cea care locuiește în fundul curții, individul avea semnalmentele italianului". Silvestru interveni, surprinzîndu-i.

„Ia te uită, scorpia, și mie nu mi-a spus nimic ! Da' cum a zis că arăta ?" Curiozitatea septuagenarei nu-și pierduse elasticitatea.

„L-a recunoscut fiindcă venea des pe aici cu Ana."

„Minte !... E adevărat, a venit cu el, dar numai de două ori și nu a intrat în casă ; a așteptat-o în mașină. Ana nu dorea să-l vadă vecinii, și cînd colo..."

„N-ați vrut să dați ochii cu el ? așa, din curiozitate.

„Ba da. Arăta bine, purta ochelari. Mi-a adresat cîteva cuvinte italienești ; nu s-a dat jos..."

„Și zău, n-ați știut nimic de moartea Mioarei ?... Cum de-ați anunțat-o atunci la telefon pe Daniela Prisăcaru ?"

„Ce telefon, domnu' ? Nu i-am dat nici un telefon. De cîte ori doream să trec pe la ea o anunța Ana."

„Am întrebat și eu așa, într-o doară !"

„Credeți-mă, este purul adevăr."

„Vă cred, vă cred, dar cîteodată îmi place să mă amuz !"

Era rîndul bătrînei să se întrebe dacă bărbatul acela robust, care devora țigară după țigară era în toate mințile.

Se uita curios la pachetul pe care-l strîngea sub braț. Ambalajul arăta romantic. Exemplare ale jurnalului local din paginile cărora răzbăteau chemări la întreceri patriotice. Mascau un conținut tubular. Nu se așteptase la o a doua întrevedere în decurs de cîteva ore. „Ce mai doriți să aflați ?" întrebă Stelian Cristea. Vocea se împrăștie cu zgomotul produs de o cratiță scăpată pe ciment.

„Ceea ce am dorit și prima dată, să fiți sincer."

„Și n-am fost ? !"

„Nu mi-ați derulat filmul în întregime."

„Vă așteptați și la seria a doua ?... Nu are."

Începuse să-i placă doctorul, avea umor și percepea situațiile limită. Suferea însă de o maladie, nu vedea în

perspectivă. „Aaaa, nu-mi plac scurt metrajele. Vă atrag atenția că s-ar putea să intrați în bucluc și nu e bine !"

Își miniaturiză ochii. „Bucluc ? !... De ce natură ?... Că nu știu prea multe despre combinațiile Julietei ? sau că întreținem relații cu o femeie ?"

„Nici una, nici alta. Pur și simplu nu vreți să colaborați cu noi din anumite motive pe care le bănuiesc meschine."

„Pînă acum ce-am făcut ? ! că doar a nu știu cîta oară văd uniformă în fața ochilor... Mai lăsați-mă-n pace, ce naiba ! Dacă sînteți atît de deștepți, găsiți-l, nu mă bănuiți pe mine de o mie și una de matrapazlîcuri..."

„Ascultă, omule ! dacă totul este în regulă ce dracu' ascunzi ? Pe cine vrei să acoperi ?... Poate obiectul acesta o să te aducă la realitate." Lent, cu mișcări exasperant de încete, decortică pachetul fusiform. Miezul ieși treptat la lumină, dar de la prima moleculă fleșcăi picioarele proprietarului, iar inima i-o proiectă într-un punct. Membrele anterioare cedară inerte, privirea rămase țîmpă pe patul armei. D.C. profită de intermezzo și-și aprinse o țigară. „Deci... cum a fost ?"

Trăsăturile i se accentuară din nou. „...În orice caz nu așa cum vă închipuiți... N-o să mai credeți, de-asta m-am ferit, dar... asta e !... Mă anunțase acum cîteva luni că dorea să divorțeze. O ceruse un broscar de-al ei și nu dorea să piardă ocazia. Umblase o viață întreagă după un așa deznodămînt fericit... Sincer să fiu, nu doream asta..." Firește că nu, avusese destule avantaje de pe urma acestui gen de legături ale soției legitime ! „...I-am propus să se mai gîndească. A refuzat categoric. Am invocat motivul banilor ca să mai tărăgănez situația, sperînd să renunțe la idee. Degeaba !... Acum zece zile m-a anunțat că vine în țară amicul ei și că dorea să avem actele băgate pînă atunci. Făcuse rost de bani. Am avut o ceartă mai aprinsă, după care a părăsit domiciliul... Aflasem zilele trecute că introdusese acțiune de divorț... Duminică dimineața m-am hotărît să mă duc la ea... Recunosc, am iubit-o mult..." Vorbea examinîndu-și degetele. „...Încă mai nădăjduiam s-o conving că făcea o mare greșeală, inegalabilă. Nu știa nimic despre broscarul acela sau nu a vrut să-mi spună. Întreaga afacere îmi inspira neîncredere. O cunoșteam bine, era exclus să nu se fi culcat cu el, or ăștia..."

„Apropo, nu v-a spus numele lui ?“

„Ba da, Fernando.“

„...Ciudat !“

„Ce este așa de ciudat ? !“

„Nimic, mi-am adus aminte că tot un Fernando a dat un autograf pe o ilustrată, promițînd dragoste eternă... Și era numai o ilustrată !... Tot nu m-am lămurit cum a ajuns arma la soția dumneavoastră !“

„Simplu. Într-una din zile, știind că sînt la spital, a venit și a luat-o.“

„Nu i-ați observat lipsa ?“

„Nu, arma o țineam într-un cufăr. Umblu rar la el...“

„Și ați umblat tocmai acum ? !“

„Întocmai ! Nu știu ce mi-a venit, dar sîmbătă am vrut s-o curăț. Nu mai pusesem demult mîna pe ea și simțeam nevoia s-o pipăi...“ Stelian Cristea se uita nostalgic la armă.

„Dacă n-ați găsit-o, de ce n-ați anunțat miliția ?“

„De frică... de frică. Am bănuit că a luat-o ea... Cînd am... găsit-o mi-am dat seama ce se-ntîmplase, nu și de ce. Mi-am zis că era destul material pentru un dialog veșnic cu dumneavoastră.“ Pronunța mai ferm. Culoarea feței îi redevenise standard. „Ascultă, domnule, nu cumva vrei să spui că m-ați fi crezut de prima dată... Am mai văzut eu cazuri din astea și știu ce-au pățit bieții oameni... Și nici bani să dau pe avocați nu am.“

„Chiar o spuneți cu convingere ? Credeți că sîntem niște ageamii ? Verificările de rigoare nu înseamnă, neapărat, detenție.“

„Nu știu ce-am crezut, dar nu am dorit să-mi fac relații la miliție. Orașul e mic și vorbele se volatilizează instantaneu... Atunci am hotărît să fac așa... Seara m-am dus la Smaranda. I-am mărturisit tot. Am rămas la ea și luni dimineață am dat telefonul acela, ca și cînd n-aș fi știut nimic.“

„Nu aveți impresia, totuși, că v-ați făcut vinovat de tăinuire de crimă ?... Poate chiar îl cunoașteți pe italian, și avînd interese comune, i-ați oferit un timp prețios ca s-o șteargă din țară...“

„Poate, dar acum nu mai are nici o importanță. Tot n-o putem ajuta cu nimic. Ce-a căutat, a găsit. În ceea ce mă privește sînt liniștit, nu mă știu vinovat de cele ce

mă acuzați. Prinderea făptașului rămîne o chestiune de orgoliu pentru instituția dumneavoastră..."

Nimic nu poate fi mai dezgustător decît să asculți un bărbat pălăvrăgind astfel despre dispariția soției sale.

„Alo, bună seara, aș dori să vorbesc cu domnul căpitan..."

„Cu cineee ?"

„Știți, nu am reținut cum se numește. E în legătură cu o colegă... Cu cine vorbesc ? Dacă sînteți amabil."

„La aparat este plutonierul major Antonescu Andruț. Cu cine doriți să vorbiți ?"

„...Cum să vă spun, nu-mi amintesc numele..."

„Atunci, cum o cheamă pe colega dumneavoastră ? Este reținută la noi ?"

„Nu-i vorba de așa ceva. Știți, o colegă de-a mea a fost... asasinată..."

„Am înțeles. Vă rog să vă spuneți numele, adresa și rămîneți pe loc pînă vine echipajul de la judiciar. Numele și adresa..."

„Nu, nu, n-ați înțeles ! Colega mea a fost omorîtă acum cîteva zile..."

„Atunci ce doriți ?"

„Să stau de vorbă cu domnul căpitan care se ocupă de cazul ei."

„Așa spuneți. Cum se numește victima ?"

„Ana Dumitrescu."

„Așteptați... Ancuța ? Aici e Andruț. Spune-mi, șeful tău lucrează cumva la un caz de omucidere Ana Dumitrescu ?"

„Cred că da, stai puțin să-l întreb pe Licărete."

„Aștept."

„....."

„Alo, da. Cine-i acolo ? La telefon, Cărăbuș.

„Să trăiți ! Sînt plutonierul major Antonescu Andruț. Este cineva care vrea să vorbească cu dumneavoastră. Vă fac imediat legătura... Aveți legătura, vorbiți."

„Alo, bună seara domnule căpitan, sînt Alina Caragea de la Policlinica Batiște...

„Bună seara, cu cine doriți ?"

„Mă scuzați, nu sînteți domnul căpitan..."

„La telefon, căpitanul Petre Cărăbuș, cred că ați stat de vorbă cu colegul meu, dar dacă aveți ceva să-i

comunicați în legătură cu Ana Dumitrescu, puteți să-mi spuneți mie, dînsul e plecat în misiune."

„Cred că vă cunosc și pe dumneavoastră. N-ați fost pe la noi mai înainte ?"

„Ba da."

„...Cum să vă spun, nu cred să fie ceva nemaipomenit, dar m-am gîndit... poate o să vă folosească... cu flerul dumneavoastră o să vă dați seama cîte parale face..."

„Vă ascult."

„...Voiam să vă comunic că doctorul Tomescu ar fi trebuit să vină abia mîine din Grecia, așa că..."

„Și ce-nseamnă asta ?"

„...Eu să spun ? !... Credeam c-ați înțeles !"

„(!)"

„...Înseamnă că a venit cu cinci zile mai devreme, nu găsiți că e suspect ?"

„Posibil. Atît ați vrut să-mi spuneți ?"

„Cum atît ! Nu este interesant ?"

„Ba da, și vă mulțumesc pentru colaborare. Cînd o să se întoarcă colegul meu o să-i comunic. O să vă mulțumească personal."

„Oh, nu-i nevoie să se deranjeze, am făcut-o din datorie... Alo, m-auziți ?... A închis... Ce tip nesuferit !..."

Nu mai intrase într-un muzeu de vreo zece ani. Ultimul pe care-l vizitase fusese „Antipa". La muzeul acesta nu mai fusese dinainte de căsătorie. Criticul Dan Iaroneanu fusese deosebit de amabil. Se oferise să-i descrie toate detaliile la telefon, să nu se mai deranjeze pînă acolo, dar el a ținut să aibă un dialog chiar în mijlocul pînzelor și uleiurilor imortalizate în tablouri celebre. Era o destindere adiabatică a creierului, necesară după cele cîteva zile de zaiafet cu cinci cadavre. Un expert te impresionează prin cunoștințele sale, prin siguranța ochiului, prin profunzimea judecății, cum sugerează Guy Isnard... O astfel de vizită l-ar fi umplut de plăcere și pe D.C. Ce-o mai fi făcînd la Cluj ? Aflase ceva de la doctorul ăla ?... Îl primi o tînără, interiorizată și cu ochelari. Trăsături frumoase. Plină de cordialitate, îl anunță că domnul Iaroneanu vine imediat. Mai întîrzia cîteva minute în laborator... Așteptarea dură șapte minute. Apăru Dan Iaroneanu. Înalt, costeliv, purta un costum cu dungi, și bineînțeles, ochelarii atît de familiari făpturii sale. Din spatele lentilelor răz-

bătea vivacitatea ochilor săi negri. Cărăbuș se ridică de pe scaun și îi strînse mîna.

„Luați loc, domnule căpitan. Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați."

„Nici nu am simțit acest lucru, am ținut să stau de vorbă cu dumneavoastră personal, să înțeleg mai bine substratul acestei afaceri. Nu mi-a venit să cred că un tablou atît de celebru, după cîte am înțeles, exista în casa victimei."

„Cum se numea persoana ?"

„Ana Dumitrescu, medic stomatolog... Ați întîlnit-o prin lumea artelor ?"

„Nici vorbă, dar eram curios să-i cunosc numele. Situația este deosebit de interesantă pentru mine din punct de vedere științific și nu cred să aveți ceva împotrivă ca la sfîrșitul anchetei să mă puneți și pe mine la curent cu deznodămîntul. E ciudat, mai ales că exponatul de la Louvre este considerat de noi toți ca fiind cel original ! Vedeți, încă nu mă pot pronunța dacă victima deținea originalul. Înclin să cred că, mai degrabă avea o copie excepțională, dacă pot să mă exprim astfel. În orice caz, cei care au luat pînza inițială și au înlocuit-o cu această mîzgălitură se pricepeau. Pînza este o copie după tabloul lui Renoir «Adolescente la pian», ce a întrunit o mare apreciere din partea criticilor. A fost plagiată copios și chiar Renoir s-a amuzat, făcînd cîteva replici. De aceea bănuiesc că pînza inițială s-ar fi putut să fie chiar una din ele. Dintre aceste replici, Renoir a semnat două, ele fiind considerate originale, căci, efectiv asta și sînt. Ceea ce le diferențiază de tabloul principal este desenul, maniera și amestecul de culoare. Cum să vă explic, am examinat pînza cu raze X și s-a constatat o lipsă de unitate a compoziției și faptul că dedesubt nu ascunde nici un alt suport. De obicei, falsurile se fac pe pînze vechi, fără valoare, pentru o cît mai bună autenticitate. Se acoperă compoziția inițială, avînd grijă la uleiuri. Așa se ajunge la reproducerea dorită."

„Înțeleg că falsificatorul trebuie să știe cam la ce fals se pretează tema inițială."

„Desigur, și pentru că ați înțeles o să mai adaug că, iradiate cu ultraviolete, compozițiile apar într-o tonalitate a cărei intensitate diferă de la epocă la epocă, permițîndu-ne să analizăm calitativ materialele folosite. Avem un tabel ce ne indică pentru fiecare epocă majoritatea

pigmenţilor utilizaţi. În acest mod se poate afla dacă pînza executată a fost cu adevărat pictată în perioada indicată sau nu. Pînza pe care mi-aţi trimis-o este pictată acum şase luni şi nu are nici un astfel de suport. Intuiesc şi de ce. Este ceva menit să mascheze o imagine curentă pentru ageamiii obişnuiţi ai casei."

„Aveţi perfectă dreptate, pare să fie adevărul adevărat. Cred că nici victima nu avea habar că este un «Renoir» !"

„Pardon ! o replică."

„Da, o replică. Mătuşa victimei ne-a sugerat că ar fi fost o pînză pictată de unul Georgescu din Piteşti."

Ochelarii deveniră panoramici, iar buzele zîmbeau a inteligenţă. „Georgescu a spus ?"

„Întocmai."

„...Şi din Piteşti ? !... Atunci ar fi o explicaţie pentru prezenţa unei asemenea pînze aici, la noi. Mai mult ca sigur pot afirma că este vorba de Alexandru Georgescu... A fost un talent de excepţie. Ceva în genul definit de Brion, un tip pentru care creaţia artistică este modalitatea prin care orice individ exprimă ceea ce există în el mai personal, mai profund, mai esenţial. S-a născut în 1910 şi a murit în '52 la Paris. Nu a avut această manie de a reproduce tablouri celebre, a căpătat-o. Suferea însă de prezenţa grandorii şi de umilinţa nerecunoaşterii. Tatăl meu l-a cunoscut personal. Asta ca o paranteză, tatăl meu a fost şi el critic. Ştiaţi, nu ?"

Părerile altora au diferit întotdeauna de părerile lui. Cu această reflecţie interioară, Cărăbuş căuta să umple golul dinaintea răspunsului. „N-am ştiut."

„Este şi firesc, sînteţi tînăr şi apoi..."

Era amabil ! Cărăbuş se refugie cîteva fragmente de timp în ochii albaştri ai asistentei, care aşezase galeş între personalităţile celor doi nişte cafele.

„...E adevărat, era din Piteşti. În o mie nouă sute treizeci şi doi a plecat la Paris. Picta bine, aş zice chiar foarte bine, dar nu avea ce căuta acolo. În perioada aceea Parisul colcăia de moderniști. Poate că Georgesco, aşa se numea acolo, ar fi ajuns la fel de celebru ca Modigliani, dar numele său încîlcit nu suna convingător în gurile aşa-zişilor cunoscători de artă. La vremea aceea pictura bună n-avea căutare. Întotdeauna am scos în evidenţă snobismul şi cosmopolitismul ignoranţilor, dar în anumite situaţii ele pot deveni o trambulină. Omul nostru a bene-

ficiat de așa ceva. Avînd nevoie de bani s-a apucat de restaurări. Era plăcut la înfățișare și deosebit de agreat în Montparnasse. Boemia cartierului se potrivea de minune cu sîngele său coleric... Poate vă întrebați de unde știu toate astea atît de bine. Ehe, de cînd strîng material... Vreau să scriu o lucrare despre pictorii noștri din prima jumătate de secol, și ceea ce mi-ați oferit este ceva fascinant, realmente de necrezut..."

Cărăbuș asculta cu evlavie. S-ar fi zis că era la o lecție de istorie a artelor. Iaroneanu avea un talent de povestitor pentru care Creangă l-ar fi dat în judecată.

„...În o mie nouă sute treizeci și șase s-a căsătorit cu o franțuzoaică, de origine maghiară. Fratele ei era tot pictor. Fiind o femeie ambițioasă și dîndu-și seama de talentul lui, l-a pus să copieze o serie întreagă de tablouri, plagiind maeștri celebri. Se crede că nu era străină de o astfel de îndeletnicire deoarece și fratele ei practica același mod de a-și cîștiga existența. Pînzele le vindeau prin negustorii de tablouri, de care Parisul n-a dus lipsă niciodată. Treaba a mers bine, chiar foarte bine, timp de zece ani, pînă cînd, încercînd să vîndă un fals nu prea reușit, după Van Gogh, a atras atenția poliției. A stat închis cîțiva ani. Închisoarea nu l-a potolit. Cea mai bună treabă a făcut-o în timpul războiului. Avea clientelă înaltă printre naziști..."

„Ascultîndu-vă, am impresia că răsfoiesc o carte științifico-fantastică ; se pare că am pierdut un talent autentic."

„N-aș dori să mă credeți un apologet, sînt convins însă că l-ar fi depășit pe Grigorescu, asta ca să mă refer la etalonul cărților de școală... Revenind la realitate, apocriful pînzei este grosolan și ușor de identificat. În privința celei ce atîrna inițial pe perete nu mă pot pronunța cu exactitate, deoarece nu aveți nici măcar o fotografie."

„Nu avem, știm doar că era ceva similar."

Conversația continuă cu povestea judiciară a afacerii, la sfîrșitul căreia Dan Iaroneanu afirmă că ex-proprietara luase puțini bani față de suma cu care se putea vinde „dincolo". Avusese chiar un articol publicat într-o revistă de specialitate din Franța pe această temă. În articol, spunea el, insistase asupra riscurilor și primejdiilor la care se expune destinul creației plastice și chiar demnitatea artiștilor, datorită plagiatelor. Cărăbuș se ridică,

mulțumi pentru întrevedere și pentru minunata lecție de istorie a artelor. Căută cu ochii asistenta, dar n-o zări.

„Să vă adresați Interpolului, au ei o brigadă specializată pentru furturi și falsuri. Ar fi deosebit de interesant pentru noi dacă s-ar recupera pînza."

„Vă mulțumesc pentru sugestie ! Înainte de a pleca aș dori să-mi răspundeți cum este posibil ca asemenea oameni, avînd atîta răbdare, minuție și, în ultimă instanță, atîta talent, să folosească toate acestea pentru escrocherii, în loc să-și slujească propriile ambiții ?"

Uimit, cu ochelarii lunecînd pe nas, Dan Iaroneanu răspunse cu o bucurie divină. „V-aș răspunde numai atît, ați vorbit întocmai ca Georges Lecomte. Maurice Garçon ar fi răspuns altfel : «actul contrafacerii e poate cel mai frumos omagiu care poate fi adus unui artist.»"

„Cursa de Cluj-Napoca a aterizat... Cursa de..." Silvestru își aștepta șeful, admirînd alura stewardeselor și îndemînarea hamalilor. Se întunecase demult. Uruitul motoarelor se stinse și, după o ultimă fluturare de pale, ușa avionului se dădu la o parte. Pe scărița de metal începură să coboare primii pasageri. Îl zări pe D.C. în umbra unui malac care îndoia treptele. După cinci minute erau unul lîngă altul.

„Să trăiți ! Bine c-a dat domnu' de v-ați întors."

„Ce vorbești ! S-ar zice c-am lipsit o veșnicie. Hai să-mi povestești toate noutățile."

„O. K., dar înainte să vă-ntreb, mergem și noi la Dan Stănescu ?"

„Da' ce-i acolo ? se dă de pomană ?"

„Cărăbuș este acolo și mi-a sugerat să venim și noi."

„Ce v-a cășunat pe bietul om ?"

„Ei. nimic, ne-a spus cîte ceva mătușa doctoriței. Cu două zile înainte de a fi omorîtă, Ana i-a dat dolari inginerului. Cică avea un necaz de finalizat !"

„I-auzi ! Păi să mergem. Ați lucrat, nu glumă !"

Silvestru ieși din parcare și se înscrise în trombă spre fîntîna Miorița. D. C. se rezemă temeinic în spătarul scaunului, își aprinse o țigară și sâvură curentat de extaz cîteva fumuri. Frumoasă cale de intrare în Capitală, chiar și toamna ! Vaporii de sodiu zugrăveau pavajul în tonuri portocalii, îmbrăcînd feeric trupurile uscate ale copacilor.

„Dă-i drumu' ! Sînt numai ochi și urechi."

Prin parbriz pătrundeau fantasme de toamnă.

„Șefu', Ana i-a dat un teanc de dolari inginerului. Acesta trebuia să-i restituie unor străini care, chipurile, l-au împrumutat cînd a fost în străinătate și care s-au aflat în țară zilele trecute. S-ar putea să mai fie și acum, băbătia nu știe nimic."

D.C. bombăni ceva despre rolul providenței în meseria de polițist. „Și de ce nu ne-a spus pînă acum ?"

„Fiindcă îl are la inimă pe june. Spera ca Ana să se căsătorească cu el. Bomba-i alta. Amănuntul ăsta l-am aflat mergînd la ea din proprie inițiativă. Nu știu ce i-a venit lui Cărăbuș ! Și ce credeți ? toate boarfele erau aruncate ca la Bălăceanca. Omul cu ochelari i-a aranjat scenografia !"

„Care din ei ?"

Fără să scape volanul din mînă își mărturisi tacit neputința. După cîteva sute de metri reînnodă raportul. „Unu : un singur autoturism «Alfasud 2000», verde și înmatriculat la Paris, figurează intrat în țară, pe 2 septembrie, și aparține reprezentantului firmei «Güttiron». Vine de cîteva ori pe an în țară și de fiecare dată cu mașina. Doi : toate punctele de frontieră au fost alertate. Cetățeanul locuiește la hotel Cișmigiu. S-a dus Licărete după el. Trei : băieții au alergat în lung și-n lat și au vizitat pasagerii străini. Toți au alibiuri. Patru : Lucaciu a băut o bere la Trocadero și a auzit de trei fete ce dădeau într-una cep la spumoase. Bănuiți cînd ? Lunea trecută... Ce ziceți ?"

D.C. ridică din umeri și continuă să aspire nicotină. Silvestru se posomorî și traduse morocăneala șefului ca o gîndire profundă.

„Eh, să vă spun mai departe. Cinci : rabla inginerului este chiar a lui. Povestea cu tăticu' a fost o glumă. E adevărat, babacul i-a dat bani, dar cabrioleta era pentru pustiu'. Noi n-am aflat de această mică atenție datorită imaginației sale bogate. Nici pînă-n ziua de azi nu a făcut actele cu cel de la care a cumpărat-o..." Silvestru îl privi cu coada ochiului, curios să-i perceapă reacțiile.

„Interesant ce-mi spui. Intuiesc că ați deschis un nou dialog cu Amăriței." Se uită la el pentru a se asigura că l-a înțeles, dar nu-l înțelesese.

„Nu, așa ceva n-am făcut. Sugerați că mai trebuia vizionat înaintea inginerului ?"

„Posibil... zi-i mai departe. Înțeleg că mai aveți noutăți."

Continuă. Treceau prin Piața Unirii. „...Șase : laboratorul a certificat amprenta cea mică ca fiind de la pantofiorul Mioarei Dencean. De celelalte nu ne-au putut spune nimic..."

„Nici eu. Și la Cluj s-au găsit urme de încălțări, dar mărime rezonabilă, patruzeci și unu. Insuficient pentru ce ne trebuie nouă. Mai ai ceva ?"

„Nu, asta a fost tot."

„Atunci să-ți spun eu" și D. C începu să depene o întîmplare cinegetică petrecută pe versanții Feleacului.

Silvestru asculta cuviincios. Întîmplarea îi plăcu. Întrevedea ca posibilă petrecerea revelionului în sînul familiei.

„Asta-i minunat ! Puștiul ar trebui citat pe ordinul de zi. Dar tot nu știm cine a fost..."

„Sandro."

„El ! ! !... Parcă Fernando semna ilustrate !"

„Tocmai d-aia ! și pentru faptul că s-au distribuit prea multe poze cu ochelari. Pînă și aici, în București, au circulat în plină zi. Bătrîna Eger nu-i nebună !..."

„Extraordinar ! Era să uit, Lesnea a aflat de la un martor care stă în blocurile de lîngă garajul unde a fost găsit directorul, că a zărit un tip cu ochelari și c-o sacoșă sport, gen cele în care se țin rachetele de tenis, învîrtindu-se prin zonă cam la ora crimei."

„Ei, vezi ! Am brodit-o bine... Ascultă, n-ați reușit să aflați ce s-a-ntîmplat cu banii împrumutați de la bătrîna Eger ?"

Silvestru își mușcă buza inferioară, șovăind. „Sincer, nici nu ne-am mai gîndit la ei..."

Opri în fața casei cu o frînă violentă. O blondă cu picioare lungi traversa strada. Cînd trecu pe lîngă ei, le zîmbi.

9. DE MIERCURI SEARA PÎNĂ JOI DIMINEAȚA

„Nu e dom'le. L-au luat la miliție acum cîteva minute... Da' ce-a făcut ?... Și ce băiat bun e. O să-i faceți vreun rău ?..."

Stătea pe scaun, afectat că se află acolo. Ţinea mîinile lîngă corp, aşteptînd reînnodarea discuţiei. Condiţia fizică îi permitea, încă, să aibă o ţinută demnă. Parcă nu se întîmplase nimic, cu toate că în urmă cu patruzeci de minute finisaseră ultima discuţie. Lîngă Cărăbuş, omniprezentul Licărete nota asudînd. Ancuţa, cu dezinvoltura ei obişnuită, atingea cu unghiuţele roşii clăpele maşinii de scris. La prima vedere totul semăna cu o redacţie de revistă. Cînd intră, Cărăbuş îşi umplea interiorul cu calm, exersînd tabla înmulţirii. Era o metodă cibernetică de a reveni la zero. Ancuţa îşi uni genele într-un gest de amiciţie. Zărindu-i, Cărăbuş se ridică şi le veni în întîmpinare.

„Bine c-ai sosit şi tu ! Nu ştiu ce să mă fac cu domnul inginer, o ţine numai pe-a lui. N-a primit valută de la Ana Dumitrescu, iar maşina este luată de papa..."

„Nu-ţi fă sînge rău. Fiecare şi-a semnat declaraţia, probe mai bune nici că se poate. Restul o să decidă tribunalul. Pînă atunci să stea pe aici, să exerseze, iar după aceea vom mai vedea... Ce atîta scandal !"

Dan Stănescu o cam sfeclise, dar se făcea că nu înţelege.

„Nici eu nu-mi dau seama ce vreţi de la mine ! V-am spus tot ce ştiu. N-am avut de-mpărţit nimic cu fata. Faptul că eram cunoştinţe nu cred să mă acuze." Vorbind, Dan Stănescu se mai înviorase. Grăise în direcţia lui D.C., sperînd ca acesta să-şi dea seama de greşeala ce-o săvîrşeau, persistînd în a-l forţa să declare ceva de care el n-avea habar.

„Lăsaţi, domnule inginer ! Ştiţi dumneavoastră foarte bine ce faceţi. Deţinem destule probe ca să vă inaugurăm un pontaj la unul din penitenciarele noastre."

Ultimele cuvinte îi otrăviră sufletul. O undă de alarmă îi străbătu stomacul, provocîndu-i o senzaţie de spaimă. Din cîteva motive deveni mai puţin sigur pe el. D.C. continuă cu o voce arţăgoasă în care se distingea ceva ce aducea a ciudă.

„Măi, omule, tot n-ai înţeles ?... Eu unul cred tot ce-ai declarat pînă acum, dar îndărătnicia dumitale privind banii luaţi de la Ana Dumitrescu cu cîteva zile înainte de crimă şi faptul că aţi fost împreună cu patruzeci şi opt de ore înainte, ascunde ceva. N-oi fi omorît pe nimeni..."

„Sînteţi convins ?“

Redevenise obraznic. „Ei, dacă o iei aşa se schimbă placa. Ţi-am acordat o ultimă şansă. Ai dat cu piciorul în ea, te priveşte. Mi-am luat mîna de pe dumneata. Petre, cred că este momentul să stea puţin la umbră pînă vin şi ceilalţi. Să nu ne mai batem gura de pomană, n-avem cu cine.“

Licărete îi întinse o foaie albă şi-l invită să dea o nouă declaraţie. Se făcuse ca varul la faţă. Fu condus de Silvestru.

„Luciane, dă-l în primire şi vino-napoi... şi, domnule Stănescu, să te gîndeşti bine ce scrii !“

„Am adus-o. Ce fac, o introduc ?“

„Încă nu. Să intre mai întîi Amăriţei.“

„E-n regulă. Mă duc să-l dezmorţesc.“ Silvestru se îndreptă spre arestul preventiv.

„Intră, intră, domnule Amăriţei. După cum vezi avem mare nevoie de dumneata.“

„De aceea m-aţi ţinut aici ?“

„Întocmai.“

„Îmi explicaţi şi de ce ? Pot să stau aici fără să-mi faceţi trimitere în instanţă ? Eu cred că nu.“

„Treaba dumitale ce crezi, noi te-am reţinut în temeiuri legale. N-am abuzat de timpul dumitale liber ! Nu ne putem permite !“

Cărăbuş făcea eforturi vizibile să nu intervină. Era clientul lui D.C., deşi scena se juca în biroul lui.

„Cum e, dom'le, cu maşina ? E a lui sau a dumitale ?“

Amăriţei îşi plimba privirea de la unul la altul, îşi ţesăla fruntea şi îşi spuse hotărît păsul. „Deocamdată e la mine. Sîmbătă seara mi-a telefonat şi ne-am văzut. A venit la mine. Era disperat. Mi-a mărturisit că avea o datorie de onoare pe care trebuia s-o achite rapid. Mi-a cerut cincizeci de mii. De unde să am atîţia bani ? ! Toţi banii mei mari şi laţi erau treizeci de mii de lei, în obligaţiuni. A spus că rezolvă şi cu atît. De restul mai încerca şi-n altă parte. Mi-a oferit maşina garanţie. Am întocmit o declaraţie. O am la mine.“

„De ce n-ai spus aşa de prima dată ? Ce socoteli ţi-ai făcut ?“

„V-am mai spus, nu suport complicațiile. Deși banii sînt perfect justificabili, că doar nu lucrez pe nasturi, puteam să fiu scuturat binișor pînă se lămurea treaba... N-am mai avut de-a face cu miliția, nu e chiar reconfortant să stea omul la șezătoare cu dumneavoastră, dar dacă așa au căzut cărțile..."

„Te-ai hotărît să ajuți justiția."

„Se va ține cont, nu-i așa ?"

„Poate. N-ai mai omis nimic ?"

„Doamne ferește, nimic ! Jur ! Asta e singurul cui. Dau și-n scris dacă vreți."

„Nu dacă vreau eu, așa trebuie. Ancuța, ai bătut declarația dînsului ?"

„Desigur."

„Dă-i-o s-o semneze."

Cărăbuș asistase imperturbabil la tot și nu știa ce să mai creadă. Ce dracu' voia să demonstreze cu banii ăia ? ! Îi cunoștea părerea. D.C. nu-i suspecta de crimă nici pe Amăriței, nici pe Stănescu. Atunci de ce-i mai freca ? Cînd era evident că ăștia se ținuseră de găinării ! Își trase scaunul sub el, așteptînd să vadă ce se mai întîmplă.

„Lucian, introdu-l, te rog, pe inginerul Stănescu."

Acesta intră, șovăind, cu foaia albă, necompletată, în mîna stîngă.

„Chiar n-ați reușit să puneți nimic pe ea ? !"

„Față de cele declarate nu am nimic de adăugat."

Deci mai avea în el cîteva grame de rezistență !

„În schimb am avea noi. Sper că vi-l amintiți pe domnul Nelu, nu ?"

Zărindu-l, nu păru încîntat de prezența lui acolo. Pălise. La lumina becului nu arăta la fel de bine ca ziua. Ceru voie să-și aprindă o țigară. I se permise. Trase din ea adînc și, adoptînd o ținută sportivă, recunoscu un adevăr evident.

„Buuun. Cu puțină bunăvoință punem lucrurile la punct și vă veți putea întoarce acasă... Susțineți în continuare că mașina este a tatălui dumneavoastră ?"

„Așa este !"

„Atunci cum explicați folosirea ei de către Amăriței ?"

„Simplu, i-am lăsat-o eu și cunoașteți pentru care motiv. A rămas același ca acum o zi."

„Domnul Amăriței decară că i-ați lăsat-o în schimbul sumei de treizeci de mii de lei."

„Minte !“

„Cum îți permiți !“ Amăriței ripostase iritat. Toate ca toate, dar așa ceva nu putea tolera ! „Domnule căpitan, credeți-mă, este așa cum v-am declarat. Mi-a cerut cincizeci de mii, oferindu-mi mașina drept garanție. I-am dat numai treizeci de mii.“

În contextul dialogului altercant, Cărăbuș ieși pe nesimțite din încăpere, revenind cu un teanc de sute. „Ăștia sînt ?“

Nelu se sculă de pe scaun și se apropie de teanc pentru a-l privi în detaliu. „Așa s-ar părea, fiindcă i-am dat numai hîrtii nou-nouțe, pe care le-am luat pe obligațiuni... Dar stați puțin“. Începu să se caute prin buzunare. „Am notat seria lor... Ca să fiu mai sigur... știți !...“

Avea și nea Nelu ceva prin cap ! Stănescu se uita uluit la bani. Nu-i venea să creadă. Între timp, Amăriței emană o exclamație de triumf.

„Aceștia sînt ! Poftim, uitați-vă și dumneavoastră, asta e seria lor.“ Grijuliu cu viitorul său astupă privirea lui Cărăbuș cu o hîrtie grilată în carouri, mîzgălită cu cifre.

D.C. luă și el hîrtia și, după ce o inspectă, se adresă celuilalt. „Ei, ce mai ai de spus domnule inginer ?“

Un minut acesta nu zise nimic, apoi, cînd își dădu seama că ceilalți așteptau și că devenise ridicol în încăpățînarea sa, recunoscu.

„Da, ăștia sînt... Și ce demonstrați cu asta ? Am avut mare nevoie de bani și el era singura mea șansă“.

„Bineînțeles, dar acum problema este cu totul alta. Pentru ce v-au trebuit acești bani ?“

Își lăsă capul pe spate și izbucni în rîs. „Chiar atît de tîmpit mă credeți ? !... Aveam de achitat o datorie de onoare... O partidă de poker jucată în stare de ebrietate... Ana mă împrumutase și eu trebuia să-i restitui banii în cîteva zile...“

„Cine v-au fost partenerii ? Numele lor ?“

„Îmi pare rău, nu vi le pot spune. Sînt oameni respectabili, cu funcții importante. Nu le pot divulga numele... Cum aș putea să mă mai uit în ochii lor ?“

Onorabil bărbat, Dan Stănescu ! Mai discret ca o bancă elvețiană. D.C. rînji. „Nu este recomandabil să ne mai fentați o dată. Ar fi trebuit să înțelegeți că, pînă la ora aceasta, Fana Dumitrescu a deconspirat caracterul acestei tranzacții. Luciane, introdu-o, te rog.“

„Nu. Nu-i nevoie... N-are rost s-o amestecăm și pe dînsa, e bătrînă... Acum aveți tot filmul...“ Vorbea resemnat.

„Exceptînd finalul.“

„Vi-l voi povesti, dar am o rugăminte, între patru ochi.“

Inginerul Dan Stănescu cerșea dreptul la confesiune, iar ca duhovnic și-l dorea pe D.C.

„Bine, o să trecem alături, în biroul meu. Colegii o să-nțeleagă această rugăminte.“ D.C. îl privi rugător, ca o fecioară, pe Cărăbuș și acesta încuviință înciudat.

Se ridicară amîndoi și se îndreptară spre ușă. Stănescu înainte și D.C. după el. Ancuța profită de „relache“ și-și scăpără un chibrit.

„Ia te uită, dom'le, ce ifose ! Ditamai inginerul și rușinos ca o fată mare.“ Nelu Amăriței gîngurea strident, mulțumit de sine. Făcuse o faptă bună, ajutase miliția !

„Vă ascult.“

„Domnule căpitan, vă mulțumesc din suflet că mi-ați acordat această mică favoare. Nu este mare lucru ceea ce am să vă spun, dar nu suportam privirea persiflantă a lui Nelu. E un mitocan, un parvenit îmbogățit prin furt ca mulți alții...“ Faptul că ceilalți nu erau de față îi producea o relaxare, începuse să vorbească, plat, căutînd să-și motiveze cît mai lacrimogen circumstanțele. „...Este o poveste veche. A început în facultate... Mai mult ca sigur că o cunoașteți, iar eu îmi bat gura de pomană... Nu-i nimic, o să fac pe prostul în continuare... Eram în ultimul an cînd s-a-ntîmplat nenorocirea, înaintea examenului de diplomă. Un coleg, și de cameră, și de rom băut la Anghelescu, m-a rugat să-i fac un comision. Era din Constanța și-l chema Andrei Dorneanu, noi îi spuneam Țețe, fiindcă dormea mult. Repetase de cîteva ori și trecea drept unul cu experiență printre noi. Era un dur. Ne brusca, mai ales cînd era beat. Ne cam feream de compania lui. Cîteodată avea și accese de cumsecădenie, devenea chiar manierat. Aducea băutură, mîncare și le împărțea cu noi. Ne împrumuta și cu bani, însă ferească sfîntu' să nu-i dăm înapoi. Practica jocuri de noroc și clipele acelea de bunătate erau provocate de norocul de-o noapte. Cînd pierdea venea întotdeauna beat. Era groaznic. Aprindea lumina în cameră, urla, făcea

tărăboi, căuta pricină cu lumînarea. Ne insulta, poate, poate unul din noi o să sară la bătaie. Ne puneam pernele-n cap, trăgeam paturile şi ne continuam somnul laş. Adevărul era că nici unul nu aveam curajul să ne măsurăm cu el. Mînuia cuţitul cu ambele mîini. În liceu avusese o altercaţie cu unul pe care l-a rănit rău, aproape să dea ortul popii. Fiind minor a făcut un stagiu la o şcoală de corecţie. În sfîrşit, era în ajun de Paşti, eu plecam la Constanţa, la rude. M-a rugat să-i aduc un pachet de la un prieten. L-am servit. N-aveam de unde să ştiu ce ascundea coletul. A fost pierzania mea. Cînd l-au înhăţat..."

D.C. asculta vrăjit acest story demn de Papillon, dar nu înţelegea de ce nu dăduseră şi ei peste cazierul inginerului. Despre ceea ce-i relata se scrie prin dosare, nu prin manuale şcolare, iar ei nu găsiseră nici un rînd. Ce să-i faci ! Petre şi ai lui. Deci de-asta se ferea Dan Stănescu să vorbească de la tribună !

„...I-a turnat pe toţi. De mine a spus că mă folosea în mod curent la astfel de transporturi şi că îmi dădea şi-o cotă parte..."

„Ce conţineau pachetele ?"

„Ceasuri de contrabandă, scoase din port, cartuşe de ţigări, dar vă jur, a fost unicul serviciu care i l-am făcut. La proces am crezut că o să pot scăpa. Mama a angajat un avocat foarte bun. Un evreu dat dracului. A tras tare, însă tot ce-a putut să facă a fost să scap numai cu opt luni. Cînd ieşeam din sală, în costumul acela de puşcăriaş, cînd zăream ochii înnegriţi de lacrimi ai mamei, îmi venea să intru în pămînt de ruşine. Îmi săpasem singur groapa, fără să ştiu... E adevărat, îmi dăduse cinci sute, erau bani pe vremea aceea. Am pus-o pe seama bunei dispoziţii căpătate la vreo partidă. Banii mi-au prins bine. Mă încurcasem cu una măritată de prin Rupea. Era nemaipomenită, întorcea patul cu mine. Îmi sigilase simţurile. Nu era prea greu la vîrsta aia... Permiteţi, aş dori să mai aprind o ţigară ?"

„Poftiţi." D.C. îşi scăpără bricheta şi după ce-i însufleţi ţigara repetă gestul pentru el. Era cu adevărat o confesiune apăsătoare. Aştepta s-o lege de persoana Anei. Puse o întrebare firească. „Şi acest Ţeţe, cît a luat ?"

„Cinci ani. După ce-a ieşit, la o lună, l-au săltat din nou, spărsese un shop la mare."

„Nu v-a căutat ?“

„Ba da, i-am dat o mie de lei. Zicea că moare de foame. Cînd se punea pe picioare mi-i dădea el. I-am dat, fiindcă mi se făcuse milă. Mi-am zis că nenorocirea ce dăduse peste el îl învăţase minte. De unde să ştiu ce-i trecea prin cap !... O vreme n-am mai auzit de el. Mă mutasem aici şi nu-mi cunoştea adresa. Acum trei luni a ieşit. Înjunghiase pe unul şi l-au mai ţinut la «tratament»...“

„Atunci unde aţi fost «internaţi» ?“

„La Periş, după aceea... Mama s-a zbătut ca o leoaică şi am obţinut reabilitarea... M-a afectat acest episod. Şi astăzi, după atîta timp, îmi arde inima ca un fier înroşit. În suflet s-a produs o mutaţie, am învăţat să apreciez ceea ce este deosebit. Ana a fost aşa ceva. Doream mult să mă căsătoresc cu ea, însă Tomescu a fost o piedică. Întreţineau relaţii şi după ce el s-a căsătorit. O fraierea cum voia, iar ea nu avea ochi decît pentru el. A fost o fiinţă delicată, cu multă sensibilitate sufletească. Şi-ar fi dat şi haina de pe ea să-şi poată ajuta prietenii, căci noi asta am fost... Tomescu i-a băgat în cap să dea tabloul italienilor. Eu i-am spus că nu merita... A mai influenţat-o şi Mioara... Cînd Ţeţe a părăsit penitenciarul m-a sunat prietena lui...“

„Numele ei ?“

„Ilona Condrea. Stă pe Văcăreşti la numărul 66, adică stătea, acum nu mai ştiu. Mi-a cerut bani în numele lui. I-am spus că nu am şi că doream să fiu lăsat în pace. Acele vremuri muriseră pentru mine. După un ceas m-a sunat personal. M-a ameninţat că o să spună tot. Aflase că obţinusem reabilitarea şi că îmi schimbasem de cîteva ori serviciul. Unde lucrez acum nimeni nu ştie nimic. Sînt apreciat. Munca este actul meu de identitate şi cei de aici sînt foarte mulţumiţi de mine. Puteţi să vă interesaţi...“

„Ne-am interesat, aşa este, ai dreptate. De la toată lumea am auzit numai cuvinte de laudă.“

„...Aşa mi-am zis şi eu, dar spectrul pereţilor cenuşii şi al figurilor pătrate m-au făcut să cedez. I-am dat întîi o mie, apoi a repetat figura şi i-am dat trei mii. Acum două săptămîni i-am mai dat trei mii. Simţeam c-o să-nnebunesc. În fiecare zi îmi făceam curaj ca să trec pe la dumneavoastră. Am rămas însă cu o repulsie

față de uniforme. De cîte ori le-ntîlnesc mă dau la o parte ca o potîrniche din calea alicelor..."

„Dacă sînteți atît de bine apreciat la locul de muncă, nu vă înțeleg teama aceasta nejustificată. Noi, ca și dumneavoastră, ne facem datoria, nu sîntem puși aici să șicanăm oamenii, să-i facem să tremure în fața noastră, și nu tremură decît aceia care au ceva de ascuns. De la început trebuia să ne spuneți adevărul. Timpul pierdut nu se mai întoarce, v-ați pricinuit numai necazuri. O crimă nu poate rămîne nepedepsită, chiar dacă desfășurarea anchetei rănește pe cei din jur. Credeți că zilele acestea ne-au căzut bine la stomac ? V-ați întrebat vreodată de cîte ori apucăm o masă caldă în douăzeci și patru de ore, de cîte ori ne neglijăm familiile, de cîte ori dormim pe unde apucăm ? Nu, sînt convins că nu. Și de ce toate astea ? Pentru ca oameni ca dumneata să doarmă liniștiți noaptea."

Dan Stănescu nu mai privea în pămînt. Urmărea atent reacțiile lui D.C. Avea sentimentul că sărise peste un zid și această performanță îl dezmorțise. Totuși... „Vineri, pe la cinci, m-a sunat și a vrut să mă vadă imediat. Ne-am întîlnit. De data asta ce mi-a cerut a avut darul să mă înfricoșeze. Avea totul aranjat să fugă peste hotare în cîteva zile. Nu voia să plece ca un sărăntoc. Avea nevoie de valută. Mă lăsa în sfîrșit în pace. Îmi acorda această liniște în schimbul a o mie de dolari. Dacă nu-i scoteam la suprafață pînă duminică, mă denunța. I-am spus că nu aveam de unde să-i fac rost, că era o nebunie ceea ce-mi cerea. Am vrut să-i dau o sumă mai substanțială în lei, m-aș fi împrumutat oricît, numai să-l văd plecat. N-am reușit să-l înduplec, n-a fost chip. Pretindea să mă descurc cum știu. Acela era prețul lui și nu dădea înapoi. Era convins că am eu afacerile mele, așa că să fac bine și să-mi achit liniștea. Ne-am despărțit într-o tensiune teribilă. Îmi venea să mă arunc înaintea trenului. Singura mea salvare era Ana. Știam că vînduse tabloul, dar ținea valuta pentru excursii. Am chemat-o la telefon, apoi ne-am întîlnit și ea a consimțit să mă ajute. Mi-a cerut cincizeci de mii în schimb. Abia atunci mi-a mărturisit că avea de gînd să se căsătorească cu unul dintre italieni și că banii aceștia îi lăsa mătușii, nu era să-i lase dolari ! În seara aceea devenise îngerul meu păzitor, steaua mea polară. I-am povestit tot. I-am sugerat să plecăm duminică dimi-

neața undeva și să ne întoarcem seara, dar să dormim la mine. Îmi trebuia un alibi. Rămînînd la mine peste noapte puteam spune că ne-am întors luni. Am intrat în casă seara tîrziu, nu ne-a simțit nimeni.."

„Cînd i-ați dat valuta lui Dorneanu ?"

„Duminică seara, la fîntîna Miorița. Venise cu Ilona, făceau pe îndrăgostiții sub clar de lună."

„Nu v-a spus cînd avea de gînd să treacă frontiera ?"

„Absolut nimic, n-am schimbat decît cîteva vorbe. I-am lăsat la Piața Unirii, de acolo au luat un taxi. Eram nespus de fericit că scăpasem de el."

„De unde aveați garanția că nu vă mințea ? că nu putea repeta figura ? În fond, același lucru putea face și prietena lui, nu ?"

„În zilele acelea n-am mai judecat. Abia acum îmi dau seama cît de naiv am fost."

Chipul lui D.C. suferea cumplit de contracții cerebrale. Își plesni violent palmele, apoi se destinse într-un gest plin de oftică. „De-am fi știut acest lucru acum trei zile !" Răsfoi carnețelul cu coperți albastre. Rămase cu ochii coborîți între pagini o durată limitată, apoi adresă o nouă întrebare. „Țețe o cunoștea pe Ana ?"

„Nu. Nu i-am prezentat-o niciodată."

„În mașină n-a discutat nimic despre ea ?"

„Nu. Țețe avea grijă de Ilona, a vorbit numai cu ea. Cu mine a schimbat doar cîteva vorbe. Nu ne-am luat nici «la revedere»."

„Dar dacă ar fi știut ce valori deținea Ana, s-ar fi putut preta la orice, eventual și la crimă, ca să pună mîna pe bani ?"

Întrebarea stîrni un nor de bănuieli ce încreți fruntea inginerului Dan Stănescu. „...Da."

Se prezentară amîndoi în biroul colonelului.

„Intrați, intrați."

D.C. dezvălui șefului, spre curiozitatea molestată a lui Petre, conținutul disertației inginerului Dan Stănescu. Termină în cîteva minute.

„Deci așa stau lucrurile !..."

„Întrebarea ar fi cum a cunoscut-o Dorneanu pe Ana, dacă a cunoscut-o... Dacă nu, lucrurile rămîn ca-nainte. Oricum, după ultimele săpături a apărut o

legătură veroasă între Ana și Mioara, și cred că ar fi cineva care să ne poată spune ceva... Tomescu..."

„Și pe Stănescu îl credem pe cuvînt ? ! Inginerul e șmecher, iar acum, cînd nu mai are încotro și dîndu-și seama ce poate încasa, l-a înghesuit pe D.C., îndrugîndu-i cîte-n lună și-n stele."

„Asta crezi tu, eu rămîn la părerea mea. Dan Stănescu nu e amestecat în afacerea cu tabloul..."

Lucaciu băgă capul pe ușă. „Să trăiți ! Am o veste importantă. Francezul de la Cișmigiu mi-a spus tot. A refuzat însă să vină să dea o declarație. Mașina a împrumutat-o unui neamț, Johan Dendrich, care a locuit la camera 304. Acesta a achitat duminică și a plecat. Venise cu «Lufthansa», miercuri, și s-a întors cu Air France, duminică seara."

„Un singur lucru nu se leagă, faptul că Ana Dumitrescu a fost lichidată marți."

„Ba e bine așa, s-ar explica și celelalte."

„Stați, să lăsăm omul să vorbească. Spune, Lucaciule !"

„Neamțul avea o Dacie închiriată de la ONT. I-a spus francezului că dorea să se ducă pînă la Timișoara dar nu găsise bilet la avion decît pentru duminică dimineața, i l-a și arătat. Dar apăruse ceva neprevăzut și trebuia să se reîntoarcă duminică seara. Îi rămînea o singură alternativă, și anume să plece cu mașina la Timișoara și, cum n-avea încredere în mașinile românești, l-a rugat să i-o împrumute pe-a lui. Francezul, amabil, i-a dat-o, iar el s-a plimbat prin București cu «Dacia»".

„Ți l-a descris ? Cum arăta ?"

„Înalt, blond, purta ochelari fumurii."

„Ai reținut bine ? ! nu cumva ți-a spus că avea părul creț ?"

„Nu."

Colonelul Sireteanu îl privea șters pe Lucaciu și bătea darabana în tăblia biroului. După o mică pauză își limpezi privirea și le spuse celorlalți :

„Să comunicăm Interpolului noile date. Poate lor să le spună ceva. În același timp luați imediat urma lui Dorneanu. Mă gîndesc la Ilona Condrea. Sper să nu intrăm iarăși pe o pistă falsă. De altfel e singura la îndemînă."

Erau la el în birou. Lucian fuma liniştit în faţa hărţii, alegîndu-şi un ipotetic loc unde să-şi ducă nevasta de revelion. După o contemplare adîncă a reliefului, întrerupse meditaţia şefului.

„Ce facem cu doctorul ? Îl mai ţinem aici ?... Mai doriţi să daţi ochii cu el astă-seară ?“

„Ce-ai zis ?... a, da... am şi uitat. Adu-l.“

Peste cîteva minute, doctorul Tomescu, după ce se reflectă în oglinda pătrată, sfîrşi pe un scaun în faţa lui D.C.

„Doctore, nu te-nţeleg ! De ce acest joc dublu şi de ce atîtea femei ? Nu crezi că ai cam denaturat subiectul declaraţiei dumitale ?“

Punînd problema în acest fel, însemna că acest căpitan, care umblă înfăşurat într-un trenci alb, precum Colombo, şi tipăreşte adnotări într-un carneţel albastru, nu prea ştie cine ştie ce. Trebuia să-i urmărească atent raţionamentul dacă voia să termine în picioare. Altminteri... „Domnule căpitan, n-am denaturat nimic. Pe Ana am iubit-o, ştie o lume întreagă. Facultatea am făcut-o înainte de a mă căsători. Ce-ar fi să-i reproşez soţiei mele toate legăturile dinainte ? Am căutat s-o menajez. Nu sînt tipul de bărbat crescut în colivie cu grăunţe şi apă. Dacă ai făcut dragoste cu o femeie ca Ana, mai treci pe la ea din cînd în cînd... Că m-am încurcat cu Mioara da, recunosc, m-a tentat, dar şi asta v-am spus-o. Cred că nici dumneata, căpitane, n-ai fi refuzat o astfel de ocazie... Cu tabloul e aşa cum am declarat. Credeţi că mai e necesar să repet ?“

D.C. îi fixă privirea, îşi rezemă bărbia în palme, iar coatele pe birou. Întruchipa o statuetă de Tanagra. Silvestru asista disciplinat.

„Bine, cum credeţi, mai spun o dată, că nu mă doare gura. Deci Ana...“

Cărăbuş dădu la o parte uşa din calea lui. „Măi, uite ce-a primit bossul... Da' ce faceţi aici ? ! Pui ţara la cale cu domnu' doctor ? Eu nu trebuie să aud ? Poftim, citeşte-o !“ Aruncă hîrtia în palmele lui D.C.

Acesta începu să ruleze textul. După şaptezeci de caractere găsi ceea ce-l interesa... Sandro Demichelli, alias Giorgio, Artemchi, alias Alexandros Karpaxis, alias... figura în nomenclatorul unei bande internaţionale de traficanţi, specializată în opere de artă şi obiecte de cult. Capul organizaţiei, un oarecare Francois Arnet, francez,

pierdut prin Statele Unite, nu mai fusese văzut în Europa de cîţiva ani buni. Se pare că operase de curînd în India, furînd statuete în valoare de cîteva milioane de dolari. Sandro Demichelli conduce sectorul francez. A înfundat puşcăria de şase ori, dar cu pedepse mult diluate de avocaţi cu onorarii grase. Din acelaşi lot făcea parte şi Fernando Deruccio. Semnalmentele celor doi coincideau cu ale lor, cu specificaţia că Fernando Deruccio, din cauza calviţiei, schimba des peruci sofisticate. „Aha ! De-asta nu avea părul creţ la Cluj !“ D.C. avea acum curajul acestei afirmaţii. Ochelarii de soare erau de... vedere ! Apărea şi unul Luigi Compostella, expert atestat în opere de artă. Luigi nu avea colecţie de nume, în schimb pe Fernando îl mai chema, din cînd în cînd, şi Johan Dendrich ! Termină de citit şi întoarse hîrtia. Înregistra absent conţinutul cuvintelor care circulau între Tomescu şi Cărăbuş. Intră în Tomescu ca un buldozer, împroşcîndu-l cu uimire pe Cărăbuş.

„Uite ce-i Tomescule, ţi-am ascultat balivernele de sute de ori pîn-acum. Pe cine crezi că duci ? Pe noi în nici un caz. Ultima declaraţie a Sandei Dencean te cam pune-n culpă...“

„De ce ? fiindcă proasta aia zice că s-a-ndrăgostit de mine ? sau pentru faptul că mi s-a dăruit după ce-a-nceput-o unul de prin satul lor ?...“

„Te sfătuiesc să-ţi păstrezi bunul simţ. Nu striga ! Unde te crezi ? Ţi-am tolerat toate minciunile, şi sînt destule. Într-adevăr, războaiele dumitale pe dormeze sînt punctul de plecare. Cu Mioara Dencean ai făcut o înţelegere. Trebuia s-o lichideze pe Ana, să-i ia banii şi să vină cu ei în Grecia, iar de acolo să plecaţi în lumea largă. Ţin să te anunţ că Interpolul ne înştiinţează că a fost reţinut Sandro Demichelli care a declart că ai luat parte la tîrg.“

„E nebun ! Nu se poate ! Cum să zică aşa ceva ? !... E adevărat că am sfătuit-o cum să procedeze, dar asta nu înseamnă că am vreun amestec în moartea ei.“

„S-o crezi dumneata ! Lucrul ăsta se numeşte participare la înstrăinarea din ţară a unei opere de artă, se mai numeşte şi trafic de valută. Rolul Mioarei s-a clarificat...“

„Dar n-a omorît-o ea. Mi-a jurat. N-a putut... s-o facă...“

„Atunci cine ? Cine a făcut-o ?“

Tomescu se înfierbîntase. Își desfăcuse nodul de la cravată. Ochii i se roteau în cap, cînd brusc sesiză ce porumbel îi țîșnise din gură. Se liniști ca prin minune. „Ei bine, acum nu mai are nici o importanță. Am sperat să vă țin piept și am fost chiar la un pas să reușesc. Dacă tîmpita aia își ținea gura... Se vede treaba că nu sînt făcut pentru intrigi polițiste..."

Cărăbuș se lipise pe speteaza scaunului. Greșise dacă îl subestimase pe D.C. Băiatul avea stil !

Calea Văcărești în apropiere de Timpuri Noi. Case vechi și hodorogite. Decor ideal pentru Sergiu Nicolaescu. Recuzită din cărămidă, anii '20, din belșug. Încălecară cu roțile trotuarul, să facă loc tramvaiului. La numărul 66 gardul dispăruse de mult. O reminiscență de lemn decolorat amintea grandoarea trecutului. Iarna e frig, sobele nu au gaze, populația e cam maronie și întrece numărul de locuitori pe metru pătrat de la ultimul recensămînt din India. Lumina se chinuia să-și facă loc prin atmosferă. Întrebară un puradel. Bătură la ușa indicată. În prag apăru ea. Arăta binișor, deși somnul îi umflase mutrișoara. Se uită speriată la cei doi milițieni. O impresiona statura de malaxor a lui Petre.

„Ce doriți ?"

„Miliția !" D.C. îi arătă legitimația. „Avem mandat, uite-l."

„Da' pentru ce ? Că n-am omorît pe mama !"

Femeia privea derutată actele prezentate de D.C. Combinezonul, cu o bretea căzută, îi ascundea doar pe jumătate sînii tari. Era puțin creolă — altfel n-ar fi acceptat-o vecinii ! Cărăbuș profită de zăpăceala ei, o dădu la o parte și intră hotărît în întunericul unei camere. Dintr-o privire evaluă colivia. Pasărea își luase zborul. Cel ce supraveghea în timpul nopții nu semnalase nimic deosebit. Se strînseră gură-cască de ziceai că se dă de pomană de Sîntă Marie mică. Silvestru îi mai sperie, îndemnîndu-i să se care la muncă. Dar pe Gabroveni Kentul se vinde începînd de pe la zece. unșpe. Era încă devreme.

„Îmbracă-te, vii cu noi !"

„De ce ?... Vă rog să-mi spuneți... Dom' milițian, ce-am făcut ?.. Am serviciu, lucrez la alimentara de pe Șerban-Vodă, la Lînăriei... Intru-n schimb acu' la șapte. Trebuie s-ajung. Mă dă șefu' afară..."

„Mai tacă-ţi fleanca, femeie ! Am spus o dată. Aruncă-ţi ceva pe tine şi hai să mergem. Ne spui tu acolo de toate, că e mai cald."

D.C. inspectase temeinic hogeacul şi-i adresă cîteva cuvinte.

„Unde-i prietenul tău ?"

Realizînd scopul vizitei, îşi îndreptă bustul, apucă o cîrpă înflorată şi o trase pe ea, apoi răspunse cu tupeu. „N-am aşa ceva."

„Vezi, dacă-i spui ! trebuia s-o laşi să fiarbă. La sediu spune ea tot. Răspunde, că şi-aşa ai încurcat-o !"

„Zău că nu ştiu de cine vorbiţi !"

„Măi fată, nu-i bine ce faci. Ştim tot. N-are rost să-l ascunzi pe Dorneanu. Îţi înrăutăţeşti situaţia. Ştim că vrea să plece din ţară. Dacă ne dai o mînă de ajutor, tribunalul o să ţină cont."

„Adică mă arestaţi pentru o persoană pe care n-am văzut-o de mult !... Da, îl ştiu pe Dorneanu, dar nu sîntem decît cunoştinţe. Nimic altceva. Cine a mîncat rahat şi v-a trombonit ?"

„Ei lasă c-o să vezi tu cine a mîncat rahat ! Haide ! Eşti gata ?"

D.C. şi Petre îşi croiră drum prin coridorul viu al vecinilor, ce împiedicau lumina soarelui să ajungă pînă la ei. Se adunaseră de la mic la mare, de la gravide cu burta la gură pînă la puştoaice, de la beţivi ce duhneau cumplit, la barosani cu ghiuluri. În urma lor cei doi lăsau folclor, înjurături şi mizerie.

La sediu a spus tot. De două zile nu mai dăduse pe la ea. Plecase cu o mie cinci sute de dolari şi cu bijuterii. Spera să fugă cu un vapor. În ultima vreme, „maltratase" o tobă într-o formaţie la restaurantul Palace, pe Brezoianu. Mai multe nu ştia. Recunoscu şi declaraţia inginerului Stănescu.

La Palace aflară de unul Ion Sucileanu, Jean pe afişul grupului. Se jură că nu ştie nimic de Ţeţe. Lipsa lui chiar le crease dificultăţi. Rămăseseră fără percuţie. L-au invitat la sediu. A protestat. Trecuseră de mult vremurile acelea !... Pînă la urmă a făcut o plimbare cu limuzina albastră. Acolo a încăput pe mîinile lui Cărăbuş, care se distră cu el în voie. Purta tocuri de şapte şi un cazier ce i se potrivea ca o mănuşă.

„Din cîte observ, mătăluţă ne-ai cam luat urma."

„Ce insinuați, dom' căpitan ? M-am potolit. Nu sînt făcut pentru o astfel de activitate... Oricum e o onoare pentru mine să vă văd din nou..."

„Dacă ești un gentleman o să te trimit la aer repede, dacă nu..."

Scripcarul Jean pricepu ironia, dar se prefăcu că nu o ia în considerare. „Ce să vă spun ?... Pălăvrăgea întruna că vrea să plece, dar cine să-l asculte ! După atîția ani se cam țicnise."

„Zău ! și cum se face vă v-ați întîlnit ?"

„El m-a căutat. Știa unde cînt și cum abia ieșise..."

„Înțeleg... Băiete, dar ești de bază ! Poate ne spui și despre «spectacolul» de la Brașov cîte ceva."

„Vreți să-mi băgați mortu-n casă ? Mi-a ajuns. Am plătit cît nu face. Au trecut ani de atunci. Nu-mi aduc aminte la milimetru."

„Dintre cei de atunci cu cine te-ai mai văzut ? Pe cine ai «ajutat» ?

„V-am spus, amnezia îmi cam face curte de la o vreme. De mine și de Țețe sînt sigur, de ceilalți..."

„De Stănescu nu-ți amintești ?"

Jenel își desfăcu creieraşul, dar îl închise la loc, real enervat de uitarea ce-și bătea joc de el. „Zău, calculatorul nu-mi afișează nimic. Se prea poate să fi fost cu noi atunci, dar..."

„Îl mai cheamă și Dan."

„Dom' căpitan, să vă dea dumnezeu sănătate, păi acum știu. Era studentul..."

„Așa, așa. Vezi, cu puțin efort..."

„Dacă-mi dați voie să pipez și m-ați gresa cu o cafea s-ar putea să-mi revin."

„Țigara ți-o ofer eu, cafeaua nu ți-o recomand. Provoacă stricțiune, or în situația..."

„Aveți dreptate, așa e, s-ar putea să-mi facă rău..."

„Măi, de Dănuț ăsta nu ți-a povestit Țețe nimic în ultima vreme ?"

„Nimic, dom' căpitan, că doar nu m-o durea gura să vă spun."

„Hai, hai, las-o fiartă. Dacă te scuturăm o țîră cade valută. Iarna bate la ușă și la «sere» e de lucru. Sper c-ai observat, am fost domni, nu ți-am călcat culcușul..."

Jenel se cam coșcovise. Ideea cu culcușul nu-i surîdea... „Dom' căpitan, nu vă pripiți. Mi-a zis ceva...

Dăduse de unul de «muls» și se jura că n-o să-l ierte în vecii vecilor. Atît. Tînjea să se care. Gărgăunii ăştia i-avea din fragedă pruncie. Eu, unul, să vă spun sincer, n-am crezut. Acum că s-a topit, și ziceți dumneavoastră, s-ar putea s-o fi luat în serios."

„A avut vreun aranjament ?"

„Flirta el cu străinașii, colecționa țoale, dar jur, nu mi-a spus nimic ! L-am ajutat să cîștige și el o pîine. I-am spus să se bage la o fabrică, dar el..."

Trecuse discret de opt. Apelul era de la Orșova. Îl descoperiseră. Se aruncase în apă în fața barajului. Hainele îi rămăseseră pe mal, fără nici un act sau alte hîrtii de valoare. Avusese un brîu de piele peste slip. Îl pescuiseră pe la cinci, dar pînă au verificat, pînă a vorbit, pînă au aflat, mă rog, rutină. Abandonase Bucureștii cu șapte zile în urmă.

10. JOI

Erau singuri. Solicitase acest drept. Blugii stăteau pe el ca pe gard. Era slab și palid. Lumina puternică a veiozei de la miliția din Orșova îl bronzase. Cultiva o tăcere sumbră, așteptînd să fie întrebat. Orele ce au precedat aducerea sa în București i-au transplantat o ținută docilă... Ar fi vrut să se termine cît mai repede... Spusese tot. N-avea rost să mai acopere pe cineva. Adică cum, el cu osteneala și ei cu huzurul !... Sticletele ăsta era ultimul hop. Probabil că dorea să audă cu urechile lui... Aștepta... Înapoierea a fost calmă. Avea impresia că i se luase un blestem de pe suflet. N-ar fi omorît-o, dar soarta îi jucase un renghi. Albul Alpilor îi păruse la-ndemînă, îl orbise... Ar fi vrut să se mai culce, măcar o dată, cu Ilona. Tare-i bună la pat !

„De ce-ai omorît-o pe Ana Dumitrescu ?"

„N-am vrut. Așa a căzut !... Stănescu mi-a zis că n-are valută. Nu l-am crezut. Apoi mi-a spus c-o să-ncerce să facă rost de la o cunoștință. Așa mi-a venit ideea să-i iau urma..."

„O mai întîlnișești în anturajul tău ?"

„Nu."

„Dar pe Mioara Dencean ?"

„N-o cunosc... Cu Stănescu nu întreţineam relaţii. Se ferea de mine ca de dracu'. Era convins că eu l-am înfundat, dar n-a fost aşa. Ai dumneavoastră aflaseră tot. Nu s-a putut dosi nimic."

„Şi cînd ai trecut la acţiune ?"

„Vineri. Am sunat-o pe sora Ilonei. Lucrează la Telefoane. Sîmbătă la prînz aveam numărul cuplajului şi adresa. Era o bătrînică. Sîmbătă m-am prezentat, i-am spus că sînt de la miliţie şi că trebuie supravegheat telefonul cuplajului. Am rămas la ea pînă la opt. Aşa am aflat de Ana."

„Cum ai aflat şi unde locuieşte ? căci bănuiesc că nu şi-a spus adresa la telefon !"

„Am avut noroc. Dan a spus c-o aşteaptă în colţul străzii, la Lupoaica. Urmau să se întîlnească într-o jumătate de oră. Am luat un taxi şi am ajuns înaintea lui. Am supravegheat zona. Cînd a apărut Ana mi-am întipărit-o în creier. Am observat că venise de pe strada aceea. Am rămas pînă la unsprezece cînd a adus-o înapoi. M-am ţinut după ea. Nici nu m-a simţit. Am depistat casa şi intrarea. Dimineaţa următoare, duminică, m-am postat pe trotuar de pe la nouă. N-a ieşit din casă şi n-am putut «opera»..."

„Erau la Sinaia, plecaseră foarte devreme."

„Aha !... Seara ne-am întîlnit după cum stabilisem. Am putut s-o văd mai bine la faţă."

„Erai atît de sigur de reuşită de aţi aranjat de vineri unde să vă întîlniţi ?"

„Nu conta asta. Nu vroiam să-i dau nici o posibilitate de legătură. Ar mai fi tărăgănat şi cine ştie ce idee i-ar fi putut înflori... Luni m-am învîrtit toată ziua, dar de fiecare dată, ca un făcut, era cineva prin faţa casei sau prin curte."

„Cîte ore ai defilat ?"

„De la opt, nouă, pînă la unu. Atunci a venit ea... Aici am greşit ! Trebuia să aştept. Bănuiesc c-ar mai fi părăsit locuinţa."

„Aşa a fost. Seara s-a întîlnit cu două prietene. Este ceva curios în ceea ce-mi spui. Cum de nu te-a remarcat nimeni ? !"

„Fiindcă stăteam pe partea rondului. De acolo se poate supraveghea foarte bine casa şi nu atrăgeam atenţia. Marţi am repetat figura, nu mai puteam aştepta. De data asta am venit la prînz. Am intrat decis. Uşa era

deschisă. Am urcat la etaj. Aflasem simbătă care era apartamentul. După ce intrase în casă am stat ca să văd unde se aprinde lumina. Restul vilei era în întuneric. Cum spuneam, am urcat la etaj..."

Cum dracu' de nu fusese madam Udrea acasă ?!

„Am intrat şi... am început să lucrez. Am dat peste ceva mărunţiş, nu peste ceea ce aş fi vrut. Nu credeam că-şi ţine valuta în altă parte, dar se vede treaba că era fată deşteaptă... M-a surprins tocmai cînd terminam. Am căutat să evit o înfăţişare. M-am ascuns după perdeaua din vestiar, dar mi-a zărit vîrfurile pantofilor. A smucit-o şi a început să strige. I-am astupat gura. Voiam să-i vorbesc. Devenise isterică. M-am pierdut. Obişnuinţa de-a ţine blestematul ăla de fier prin buzunare... Nici nu ştiu cînd am lovit-o. Realizasem că săvîrşisem cea mai mare prostie, dar teama a fost mai presus de orice... Am înscenat strangularea, sperînd să dau o urmă falsă..."

„Nu ţi-a fost frică de martori ?"

„Nu. Nu mai avea importanţă, din moment ce-mi pusesem în cap s-o roiesc. Eram convins că ies basma curată."

„Chiar erai convins ?"

„Bineînţeles. Plănuisem să-mi pierd zilele prin Constanţa. Aveam de contactat cîţiva amici, care nu m-ar fi lăsat pe dinafară. Din păcate nu a fost timp. Am ales calea Dunării. Mi s-a părut mai potrivită. Asta-i tot ce-ar putea să vă intereseze."

„Unde ai dosit bijuteriile ?"

„N-am luat nimic. Era o sută-n geantă. I-am mai lăsat zece, la derută."

Deci mătuşica dosise tot aurul. O mai fi avînd, nepoate !

„De ce îl urăşti pe Stănescu ?"

„Nu-l urăsc. Nici nu intenţionam să-l torn, dar ştiam cît e de fricos cînd aduceam vorba de treaba aceea şi m-am gîndit..."

„Spune-mi, D.C., cum l-ai făcut pe Stănescu să-şi verse «necazul» ?"

Savura succesul şi bossul dorea precizări.

„Că era băgat în afacerea asta am bănuit de la prima vizită la Daniela Prisăcaru. Nu ştiam, însă, cum şi cît. Am licitat ultima carte. Era imposibil să nu creadă

că Ana îi povestise mătușii totul. Doar fusese cu ea acolo ca să-și primească gologanii."

„Și dacă rezista ?"

„Ar fi făcut o mare prostie. În ultima vreme mă obseda o bănuială. Tipul trebuia să fi avut de-a face cu noi, altfel nu se ferea. Orice om cinstit reacționează fair-play într-o astfel de situație. Altfel spus, luasem urma cazierului".

„Mie mi-ați spus că n-ați găsit nimic !"

„Tipul se reabilitase de doi ani. Din cîte am înțeles, a feștelit-o din prostie."

„S-o crezi tu !" Cărăbuș sancționa prompt duioșia lui D.C. „Mai bine spune că ți-a mers la inimă Daniela Prisăcaru."

„Chiar așa ? !" Bossul își lungise fața.

„Nu înțeleg ce vrea Petre să insinueze. Probabil se referă la faptul că am bănuit-o de complicitate și din cauza asta am pierdut timpul cu ea. Dacă ar fi așa, ne-a fentat pe toți. Astăzi, macaronarul ar fi luat masa cu noi... la Trocadero."

„Exclus, s-a strecurat cu prima ocazie. Acum, la finiș, ne este clar la toți. Ana Dumitrescu a fost considerată doar un pion de sacrificiu. Italianul a venit pentru ea, dar a găsit-o «lungită». A luat-o la întrebări pe Mioara. Aceasta era speriată, deoarece aranjase cu Tomescu să treacă «dincolo», și i-a fost frică să nu pățească ceva. Aici, «la noi», era la adăpost... și apoi ieșea din cauză..."

„Apropo, pentru cine erau banii de sub covor ?"

„Cum pentru cine ? Pentru soră-sa. Numai că păsărica a tăcut mîlc. Tare grijulie Mioara Dencean pentru soarta familiei !"

„Morții nu se vorbesc de rău." D.C. pleda pentru pacea sufletului.

„Spui că Daniela arată bine ?"

„De nota zece. Păcat că-i proastă ! Dacă n-ar fi făcut pe misterioasa sau dacă nu s-ar fi luat după Amăriței nici nu am fi dat de comoara ei..."

„Așa se pare... Bănuiți de ce împrumuta Ana bani de la bătrîna Eger ?"

„Pentru stimabilul domn inginer Dan Stănescu. Era în pană tot timpul. Bătrîna îi dăduse doctoriței, odată, zece mii de lei. Să-i țină la ea pentru cînd o fi bolnavă sau, în ipoteza că ar fi murit, să aibă cu ce s-o transporte

la cimitir. Anul acesta se răzgîndise şi i-a cerut banii înapoi, dar o mai împrumuta din cînd în cînd...“

Soarele se lipise cu dinţii de cer. Era şi mai cald. D.C. părea mulţumit. Se descurcaseră. În rest, treaba Interpolului... Petre zisese bine, prea se aruncase orbeşte asupra Danielei. Dar alt drum n-avusese ; aşa le-a deschis şi pe celelalte, care au dus în final la Dorneanu.

„Am reţinut că Amăriţei a menţionat mai multe tablouri.“

„Asta ca să facă pe prostul. În realitate era vorba de icoanele lui Anton Nicolae. Acesta, prin intermediul fetelor, le vindea la străini. Mai ciupea şi el un ban.“

„De ce şi-a atîrnat de gît Mioara Dencean medalionul furat ?“

„Vă explic eu. Mioara Dencean plănuise s-o scoată din circulaţie pe buna ei prietenă, să-i ia banii şi să plece din ţară. Pentru asta purta cianura în gulerul bluzei. Tomescu i-a făcut rost de ea şi aranjaseră să fugă împreună, dar cineva i-a împiedicat.“

„Cine ?“

„Sandro.“

„Parcă pînă acum aveai altă părere !“ Intervenise Petre.

„M-a convins amprenta pantofului de la Cluj.“

„Fleacuri. Se putea mima. Adică Fernando nu s-ar fi putut încălţa cu pantofi mai mari, din greşeală ?“

D.C. trecu mai departe. Nu dorea să se substituie logicii lui Cărăbuş. „Deci a abandonat ideea cu plecarea, deoarece italianul a ameninţat c-o lichidează dacă nu-i dă banii înapoi. Ar fi fost riscant să mai rămînă.“

„Atunci de ce nu a aruncat sticlele cu lapte ? Le-o fi scăpat din vedere ? !“

„Nu, le-a lăsat special. În acest fel încurca şi mai rău situaţia.“

„Dacă a fost aşa au luat plasă. Le-a stricat jocul Dorneanu. Dar voi tot nu mi-aţi răspuns de ce şi-a pus medalionul la gît în loc să-l dosească ?“

„Crimă perfectă nu a fost, nu este şi nici nu va fi !“

„Mulţumesc. Iată într-adevăr un răspuns competent !“

Spunea cineva că hazardul este zeul poliţiştilor. La aşa ceva medita D.C. în finalul serii de joi cînd, în sfîrşit,

își trăgea sufletul după șase zile sacrificate celor două „adolescente".

Acum fetele erau în cimitir. Julieta așijderi, directorul în cavoul familiei, cercetătorul nimerise mai prost, la „Izvorul Nou", Amăriței intrase pe mîna ilicitului, Daniela mai avea să răspundă cîtorva juraţi, Tomescu la fel, iar Fana Dumitrescu va plînge etern. Cel mai lovit, însă, era Stănescu. Diploma falsă îl readucea printre foștii „camarazi". Avusese motive justificate să tacă chitic. Dacă Dorneanu ar fi ajuns pe „malul celălalt", el devenea director. După discuţie, Stănescu rămăsese livid, cu ochii fixaţi într-un singur punct : fereastra... Renoir își intitulase sugestiv tabloul. Două adolescente, două nume pe două dosare pline cu fotografii și, în curînd, prăfuite... În geam bătea apa unei ploi plicticoase. În semiobscuritatea încăperii își imagina vremea cînd fotografia celor trei strîngea în ea o clipă de realitate. Acum nu și le mai putea închipui pe cele trei fete altfel decît înghesuite în congelatoare și acoperite cu albituri. Nimeni nu le mai putea răscumpăra zilele ce căzuseră din calendar, nici chiar cu valută ! Pe Mioara, italianul a împănat-o cu plumb, de frică să nu vorbească... Îi venea să rîdă, amintindu-și cît de pornit fusese pe comandant. Cînd colo a dat doar peste cîteva mici aventuri... Stătea cu privirea în tavan, așteptînd să-i vină somnul. Se făcuse douăsprezece... Greșise cînd afirmase că acela care le omorîse pe fete era unul și același. Noroc că la momentul oportun le ieșise Dorneanu în cale... Oare Julieta avusese vreun rol sau își pierduse timpul printre ele ? Nici una, nici alta. Nu dorise să-și irosească tinerețea lucrînd ore suplimentare pentru o amărîtă de leafă. Sosise la București să le anunțe că vine „el"... Și a venit ! Să-i aducă Anei restul de bani și ei un pumn de alice ! În clipa în care a simţit arma în tîmplă a înțeles, probabil, zădărnicia tuturor strădaniilor ei... O nostalgie se trezea în D.C. și nu știa de unde vine... Casa Anei rămăsese ciupită de vărsatul de timp, ce va sluți pe veci fațada efemerului... În colbul cărămizilor, conturul Anei fuge, fuge în Soare. Se plimbă pe alei, soarbe apa lăsată în fierbințeala drumului. O zărește sărutată pe ochi de o felie de lună... Peste tablouri, peste candelabre, peste părinții uciși din milă se adună miros de fum... Dorneanu alunecă pe dunga orizontului cu un rictus în colțul gurii, mirosind a mahorcă. Își bate joc de soarta anonimă ce i-a aruncat în căușul

palmelor un mormînt singuratic. Nu îi plăcuse lumina cărţilor niciodată. Se născuse cleptoman. Prefera drumurile desfundate asfaltului suedez... Imaginea se topea într-un ultim cadru... Sunetul tamponă diagonala camerei şi i se strînse în ureche...

„Ascultă prietene ! E ora unu. Peste cîteva clipe vei adormi la loc, îmbogăţit cu o nouă impresie. L-au prins... pe aeroport la Amsterdam. Mîine dimineaţă plecăm. Te aştept la opt treizeci la aeroport. Pe la unsprezece ne depun acolo. Ia-ţi schimburi. «Good night» !"

Clic. Comunicarea îi dezechilibrase organismul timp de şaisprezece secunde, din iniţiativa căpitanului Petre Cărăbuş. În faţa norocului e necesar să fii pregătit, nu-ţi surîde de multe ori în viaţă ! Se ridică în capul oaselor şi-şi adună gîndurile... Mare artistă, babeta ! Cum dracu' să n-aibă o dublură la cheie ! Sanda îi narase şi despre bijuterii. În spaţiul pleoapelor se adunase rama de bronz a Anei. Încercă să-i picteze chipul, nu reuşi. Fotografiile erau insuficiente. Clepsidra nu se răsturnase de tot. Băgă agenda sub lampă, opri arătătorul la litera P şi inseră numărul pe disc.

„Alo, ce te-a apucat ?"

„Ce să m-apuce ? ! N-ai înţeles ?... Aaa, trebuie să-mi dai suta, am cîştigat ! Ne-a «vizitat» Sandro. Ce mai, sînt genial !..."

„A mărturisit ?"

„N-a mai fost nevoie. Au găsit pînza la domiciliu... şi o grămadă de fotografii ale fetelor noastre."

„Bine, la opt şi jumătate sînt acolo."

„Totul e pregătit. Actele sînt la mine. Am uitat, bossul a spus că trimite o maşină. Noapte bună."

„Noapte bună."

Bărbatul în trenci alb, apelat pe iniţiale, înconjură servanta pe care era aşezat televizorul, deschise şifonierul şi începu să azvîrle afară ceva lenjerie. Îşi aduse aminte, a doua zi era nouă. În mod normal, pe nouă ale lunii semnează statul de salarii în dreptul numelui Dominic Cosma.

SFÎRŞIT